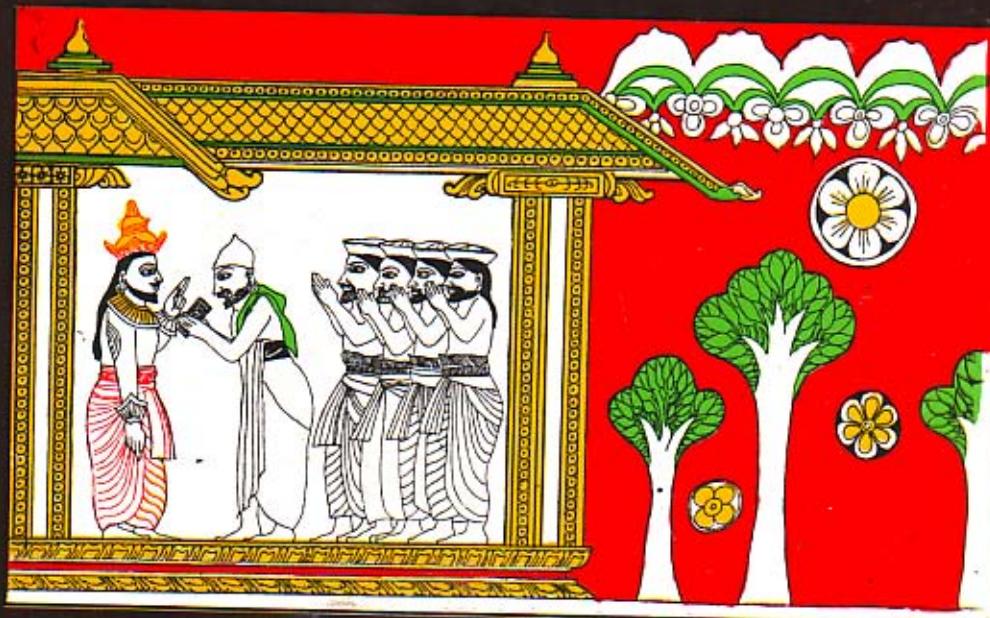

கண்டி திராச்சிய

முஸ்லிம்களின் சிநிகள வம்சாவளிப் பெயர்கள்

ட. எம். நஜீருதீன்

942.103
நூல்
SL/PR.

லிரு

அழகுமிலுரநெங்கே கிங்கல பேரூபத்தாம்

(ஒரே)

கண்டி இராச்சிய
முஸ்லிம்களின்
சிந்கள்
வம்சரவனிப் பெயர்கள்

ஏ. எம். நஜீமதீன்
(நீதிமன்ற முதலியார்)

ஏகரட
முசுலிம்வரதைக் கிங்ஹல் பேஸ்தன்னும்
(டெல்லி)
தி. தி. தி. தி. தி. தி. தி. தி. தி. தி.

முதற் பதிப்பு : 1998. நவம்பர்

உரிமை : ஆசிரியருக்கே

சமர்ப்பணம்

என்னை வளர்த்து ஆளாக்கி, இப்புவலகில் உலவவிடும் இறைவனின் பெரும் பொறுப்பைச் சிரமேற் கொண்டு நிறைவேற்றி, இன்று என்னில் நின்றும் நீங்கி விட்ட ‘பன்னகாமம் கதீப் அப் துல் கப்பார் லெப்பையுடைய மகன் அஹமது லெப்பை’ ஆகிய எனது தந்தைக்கும், எனதருமைத் தாயாருக்கும் இந்நாலைச் சமர்ப்பணம் செய்கின்றேன்.

- ஏ. எம். நஜிமுதீன் -

Publisher:

A. M. Najimudeen
No. 77, Dole Road,
Matale, Sri Lanka.
Tel: 066 - 31131

Cover Design:

Teles P. Mihindukulasooriya
District Court - Kandy

Printed by:

Nuwan Offset - warakamura, Matale.

Typeset by:

Windows Systems,
19/4, Kandy Road,
Warakamura, Ukuwela,
Sri Lanka.

Tel: Office : 066 - 44655

தமிழாக்கம்:

கெளரவ கண்ட மாவட்ட நீதிமன்ற நீதிபதி
கே. சுனில் காமினி பெரோ அவர்கள்
வழங்கிய
அணிந்துரை

“கண்டி இராச்சிய மூஸ்லிம்களின் சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்கள்” என்ற மகுடத்தின் கீழ் கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் கடமையாற்றும் திரு. ஏ. எம். நஜிமுதீன் அவர்களால் எழுதப்பெற்ற இந்நாலுக்கு அணிந்துரையொன்றினை வழங்கக் கிடைத்ததை எனது அதிர்ஷ்டம் எனக் கருதுகின்றேன்.

இவ்வாறான நூலொன்றினை எழுதுவது, வரலாற்றில் மிக முக்கிய செயல் என்று கூறுமால் இருக்க முடியாது. கண்டி இராச்சிய வரலாற்றினை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, கண்டி இராச்சியத்தில் வாழ்ந்த மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்களுக்குத் தாய் வழிமுறையில் வருகின்ற சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டிருப்பது வாணிப நோக்கமாக இத்தீவிற்கு வருகை தந்த அராபியர்கட்கு, அக்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த மன்னர்களின் அனுசரணையுடன் சிங்களப் பெண்மனிகளைத் திருமணம் செய்ததால் ஏற்பட்டது எனக் குறிப்பிட முடியும்.

இலங்கையில் ஏனைய பிரதேசங்களில் வாழுகின்ற மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்களைப் போலல்லாது, கண்டி இராச்சியத்தில் உள்ள பிரதேசங்களில் வாழுகின்ற அநேகமான மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்களுக்கு சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர் இருப்பதை கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் வழக்கு விசாரணைகள் நடைபெறும் சந்தர்ப்பங்களில் நான் முதலில் அறிந்தேன். இது சம்பந்தமாக நான் மிகவும் சந்தோஷமடைந்ததுடன், இது தொடர்பாக மூஸ்லிம் சமூகத்தினைச் சேர்ந்த நீதிமன்ற முதலியார் நஜிமுதீன் அவர்களிடம் விசாரித்தபோது, தற்போது அவர் கண்டி இராச்சிய மூஸ்லிம்களின் சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்கள் எனும் மகுடத்தின் கீழ் நூலொன்றினைத் தமிழ் மொழியில் எழுதிக் கொண்டிருப்பதாகவும், கூடிய விரைவில் அது அச்சிட்டு நாலுருவில் வெளிவர இருப்பதாகவும் என்னிடம் கூறினார்.

இவ்வாறான ஆய்வு நூலொன்று எழுதுவது, கண்டி இராச்சிய வரலாறு மட்டுமன்றி இலங்கையின் வரலாற்றைக் கற்கின்ற சகலருக்கும் மிக முக்கியமானது என நான் குறிப்பிடுவது, நான் நம்பிக்கை கொள்ளும் அளவில் இதற்கு முன் இவ்வாறான முயற்சியில்

எவ்வாவது கூப்பட்டிருப்பதை நான் காணமுடியாமல் இருப்பதினாலேயாகும். கண்டி இராச்சியத் தலைவர் வாழ் ந் த மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்கள், மன்னரினால் வழங்கப்படும்போது, ஒரே தன்மையுடையதாகக் காணப்படவில்லை என்பதுடன், அவ்வந்த மூஸ்லிம் சமூகத்தவரால் செய்யப்பட்ட சேவைகளுக்கு ஏற்படுத்தையதாக பெயர்கள் வழங்கப்பட்டிருப்பது தெளிவாகக் காணப்படுகிறது. மன்னரின், மற்றும் அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்பு தொடர்பாக சிங்கள மன்னரின் நம்பிக்கையை வென்றெடுத்து, படையில் சேர்ந்து கடமை புரிந்த மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்களுக்கு ‘கட்டுப்பள்ளே’ போன்ற வம்சாவளிப் பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண முடியும். வைத்தியத்துறையில் சேவை செய்த மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்களுக்கு “வைத்திய திலக வாஸல முதியன்சேலாகே” மற்றும் “பத்கே முஹந்திரம்கே” போன்ற விசேஷ கெளரவப் பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண முடியும். கிராமியத் தலைவர்களாக மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெயர்களில் ‘கம்மஹேலே’, ‘கங்கானம்லாகே’, ‘முகந்திரம்’, ‘விதானை’ போன்ற பெயர்கள் பாவிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண முடியும்.

கண்டி இராச்சியத்தில் வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்களுக்கு, கண்டி இராச்சிய குல அமைப்புப்படி வம்சாவளிப் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டிருப்பதுடன், இதில் மிகவும் அதிசயப்படக் கூடிய விடயம் என்னவெனில், இஸ்லாமியர்கள் மத்தியில் உலகில் எவ்விடத்திலும் அவ்வாறான குல அமைப்பு காணப்படுவதில்லை என்பதாகும். ‘முதலி’, ‘முதியன்சே’ ஆகிய வம்சாவளிப் பெயர்களைப் பெற்ற மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்கள் கண்டி இராச்சியத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். இவ்வாறான வம்சாவளிப் பெயரைப் பெற்றவர்கள் உயர்ந்த விவசாயக் கோத்திரத்தைச் (கொவிகுல) சேர்ந்தோர் என அக்காலத்தில் கருப்பட்டுள்ளனர். எவ்வாறாயினும் கண்டி இராச்சிய மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்கள் தமது சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்களை மிகக் கொளரவாக மதிக்கின்றனர். எனினும் கண்டி இராச்சிய மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்களுக்கு மத்தியில் குல வேறுபாடுகள் இருக்கும் என நான் நினைக்கவில்லை. பொதுவாக மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்களுக்குக் குறிக்கப்படும் பெயர்களில் ‘சோனகர்’, ‘மரக்கல்’, ‘தம்பி’ போன்ற பெயர்களையும் குறிப்பிடலாம்.

அநேகமான சந்தர்ப்பங்களில் பழமையான கண்டி இராச்சிய மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்கள், கண்டி இராச்சிய மன்னர்களுக்கு மிகவும் அன்பாகவும், ஆதரவாகவும் கருமாற்றினர். நிகழ்கால சில இஸ்லாமியர்கள் அவர்களுக்கென மட்டும் வேறு மாகாண

சபையொன்று கிழக்குப் பிரதேசத்தில் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில், அத்தோடு இல்லாமிய அடிப்படையினை மையமாகக் கொண்ட அரசியலை உருவாக்க முயற்சிக்கும் சந்தர்ப்பத்தில், புராதன கண்டி இராச்சிய முறையில் வாழ்ந்த மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்கள் கண்டி இராச்சியத்தின் உயர்ச்சிக்காக அளப்பாரிய சேவைகள் செய்துள்ளனர் எனக் கவலாம். அஞ்சமான சந்தர்ப்பங்களில் அவர்கள் சிங்களவர்களுடன் சேர்ந்து, தமது பொது எதிரியாகிய வெளிநாட்டவர்களுடன் யுத்தம் செய்துள்ளமை வரலாற்றில் பதியப்பட்டுள்ளது. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராகவும், இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் ஓல்லாந்தருக்கு எதிராகவும், மற்றுமொரு சந்தர்ப்பத்தில் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகவும் இல்லாமிய சமயத்தைப் பின்பற்றிய மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்கள் முன்னணியில் நின்று யுத்தம் செய்துள்ளதுடன், இவ்வாறான செயல் திறமையினால் சில சந்தர்ப்பங்களில் சிங்கள மன்னர்களிடமிருந்து கிராமங்களையும் பரிசாகப் பெற்றுள்ளமையை வரலாற்றில் காணமுடியும். எவ்வாறாயினும் மேற்குறிப்பிட்ட ஜரோப்பிய காலனித்துவ ஆக்ஷிரமிப்பாளர்கள், சிருபான்மை மற்றும் பெரும்பான்மை இன மக்கள் மத்தியில் வேற்றுமையை ஏற்படுத்தி ஆட்சி புரியும் திறமையைக் காண்பித்த பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியவாதிகள், கண்டி இராச்சிய இறுதிக் காலத்தில் இவ்வாறு அன்புடன் இருந்து வந்த' சிங்களவர்கள் மற்றும் மூஸ்லிம் சமூகத்தவர்களுக்கு இடையில் வேற்றுமையை உருவாக்கி அவர்களிடையே இருந்து வந்த சினேகத் தன்மையைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் உடைத்து நொறுக்குவதில் வெற்றி கண்டுள்ளதை வரலாற்றினைப் பார்க்கும் போது அறிய முடிகின்றது. இவ்விரு சமூகங்களுக்கும் மத்தியிலுள்ள இவ்வாறான நெருங்கிய தொடர்பினை எடுத்துரைப்பதற்காக ஒரு சிறிதளவேனும் சேவையாற்றும் நோக்குடன் திரு. ஏ. எம். நஜிமுதீன் அவர்களால் நூலுருவாக்கப்பட்ட “கண்டி இராச்சிய மூஸ்லிம்களின் சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்கள்” எனும் நூல், வரலாற்று அறிஞர்களுக்கும், வரலாற்றைக் கற்கும் பெரியோர், சிறியோர்க்கும், பொதுவாக இலங்கையர்களுக்கும் மிகவும் முக்கியமான நூல் என்பதே எனது அபிப்பிராயமாகும். இந்நாலின் சிங்கள, ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளையும் எதிர்காலத்தில் வெளிக்கொண்டு திரு. ஏ. எம். நஜிமுதீன் அவர்கள் ஆவண செய்வாரென நம்புகிறேன்.

நூலாசிரியரின் எதிர்காலத்திற்கு
என் நல்லாசிகள் உரித்தாகட்டும்.

கே. சுனில் காமினி பெரேரா

1998 செப்டம்பர் 30ம் திங்கி
மாவட்ட நீதிமன்றம் - கண்டி.

பொருளாடக்கம்

பேரவை

அணிந்துரை

முன்னுரை

அத்தியாயம் - I

கண்டி இராச்சியமும்
ஆதி அரேபியரும்

1

அத்தியாயம் - II

சிங்கள - மூஸ்லிம் வம்சப் பரம்பரை

13

அத்தியாயம் - III

கண்டிய மூஸ்லிம்களின் இராஜீயத்தொடர்புகளும்
சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்களும்

23

அத்தியாயம் - IV

பெளத்த விகாரை தேவாலயங்களில்:
கண்டிய மூஸ்லிம்கள் பெற்றச் சிறப்புகளும்,
சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்களும்

52

அத்தியாயம் - V

சிங்களவர்களது குல அமைப்பில்
மூஸ்லிம்களது பரம்பரைப் பெயர்கள்

83

அத்தியாயம் - VI

சமூக வாழ்க்கையில் மூஸ்லிம்களது
சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்கள்

119

அத்தியாயம் - VII

மூஸ்லிம்களுக்கு வழங்கப்பட்ட
பொதுவான பெயர்கள்

156

முன்னாரை

கண்ணிய பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து வரும் முஸ்லிம்கள், தெனிலான சிங்கள மொழி அமைப்புடைய பல்வேறு வகையான பெயர்களைத் தமது வம்சாவளியாகக் கொண்டுள்ளார்கள். தமது பெயருடூள்ள சிங்கள வாசகங்களை உச்சிக்கும் போது, இவர்கள் சப்தந்துடன் கம்பிரமாக நெஞ்சை ரிமிர்த்திக் கூறும் பாங்கை, இன்றும் அவதானிக்கலாம். இந்த பெருமிதம் கொள்ளும் தன்மை ஏற்படக் காரணம், அப்பெயர்களில் காணப்படும் தொல் பொருளியல் அந்தஸ்தை, அவர்கள் உணர்ந்து வைத்திருப்பதேயாகும்.

கண்ணிய முஸ்லிம்களின் பெயர்களை அரவணைத்துக் கொண்டுள்ள இப்பெயர் வழிகளைச் சிங்கள சமூகத்தவர் செவியறும் போது மலைப்போடு நோக்குவதுடன், வரலாற்று பூர்வீகங்களை அறிந்தவர்கள், மறைக்கழுத்யாத பழமையான தொடர்பு சிங்களவர்களுக்கு முஸ்லிம்களுடன் இருப்பதை உணராமலில்லை.

பெயர் விடயம் தானே! இது ஒரு பெரிய விஷயமா - எனக்கருதி இதனை தட்டிக்கழிக்க இயலாது. ஏனெனில் இது, முஸ்லிம்களைப்பற்றி முஸ்லிம்கள் அறிய வேண்டிய, பிறிதொரு அத்தியாயம் ஆகும். அத்தோடு, சிங்களச் சகோதரர்களுக்கும் இந்தச் செய்தி சென்றடைய வேண்டும் என்பது எனது அவா. ஏனெனில், இது முஸ்லிம்களைப் பற்றிச் சிங்களச் சமூகத்தவர் அறிவு பெற வேண்டிய ஓர் அத்தியாயமும் ஆகும். இது ஒரு வரலாறு அல்ல. வம்சாவளிப் பற்றிய எனது ஆய்வின் ஆரம்ப அறிக்கையாகவே இதனை உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

கண்டு இராச்சியத்தில் குடியேறி பண்ணநூங்காலங்களாக வாழ்ந்து வரும் முஸ்லிம்களை ஒரு தலைத்துவமான இனத்தவர் எனக் கூறலாம். உலகில் எந்தவொரு நாகரிகத்திலும் காணப்பதற்கு அரிதானவாறு, தாம் சேர்ந்த சமூகத்தவரின் பெயர்வழியை, அவர்களது மொழி அமைப்பிலேயே, தமது பார்ப்பரைப் பெராக்கிய பெருந்தனமை இவர்களைச் சாருகின்றது.

முஸ்லிம்களைச் சிங்களவர்கள் நம்பிக்கையானவர்களாகவும், அவசியமானவர்களாகவும் கருதினார்கள். அவர்களின் மதச் சூதந்திரத்திற்கு மன்னர்களும், சிங்கள மக்களும் மதிப்பளித்ததோடு பள்ளிவாசல்களை நிர்மாணித்து, பராமரிக்கவும் உதவியுள்ளார்கள். இது சிங்கள, பெளத்த மக்கள் முஸ்லிம்களுடன் கொண்டிருந்த நேசத்தின் அடையாளமாகும்.

ஒரு சம்பவம்,

13ம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில், இந்தியாவை அடுத்துள்ள அரக்கானிய என்ற நாட்டை, பெளத்த மதத்தைச் தழுவியிருந்த மன்னர்கள் அரசாண்டார்கள். இங்கு, இஸ்லாமிய கலாச்சார பாரம்பரியங்களும் வளர்ந்தோங்கத் தொடங்கியது. பள்ளிய மன்னனின் தாக்கதலுக்குள்ளானதால், நரமெய்க்கலா என்ற மன்னன் இந்நாட்டை இழந்தான். பின்னால் முஸ்லிம் சேனையொன்றின் உதவியுடன் இழந்த நாட்டை திரும்ப மீட்டான் என்று ஒரு வரலாறு கூறுகின்றது.

முஸ்லிம்கள் செய்த உதவிக்கு நன்றிக்கடனாக, அவர்கள் பெளத்தராக இருந்தபோதிலும், அந்நாட்டு நாணயங்களில் இஸ்லாமிய திருக்கல்மாவைப் பொறித்தார்கள். அத்தோடு “அலிகான்”, “கலிமா ஷா”, “ஹாசைன் ஷா” போன்ற இஸ்லாமிய பெயர்களை மன்னனின் குடும்பத்தவரே கூட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறே,

முஸ்லிம்களும், சிங்கள பெளத்த மக்களும் கொண்டிருந்த உறவிற்கு அடையாளமாக, இச்சிங்கள் வம்சாவளிப் பெயர்களை கண்ணிய முஸ்லிம்கள் கூட்டிக்கொண்டார்கள் எனலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக,

“முதலி” எனவும் “முதியன்சே” எனவும் சிங்கள உயர்குல அமைப்புப் பெயர்கள் இன்றும் கண்டிய முஸ்லிம் களிடம் வம்சாவளியாக காணப்படுகின்றன. இந்தப் பெயர்கள் இன்று நேற்று கூட்டிக்கொள்ளப்பட்டவை அல்ல. மிகப்பழமையான காலத்தில், இன்றைய முஸ்லிம்களின் முதாதையருக்கு சிங்கள மன்னர்களாலும், சிங்கள சமூகத்தவராலும் கூடப்பட்டு பரம்பரை பரம்பரையாக முஸ்லிம்களால் பேணப்பட்டுவரும் நாமங்களாகும். இவ்வம்சாவளிப் பெயர்கள், சிங்கள சமூகத்துடன் முஸ்லிம்களை இணைக்கும் பாலம் என்றால் அது மிகையாது. அத்துடன், கண்டிய முஸ்லிம்கள் சிங்களவர்கள் மத்தியில் பெற்றிருந்த சமூக அந்தஸ்திற்கு, இவை ஒரு சான்றாக அமைவதுடன், முஸ்லிம் களின் வரலாற்றுத் தொன்மைகளை ஆய்வதற்கும் சாதகமாக அமைகின்றது.

நான் தற்போது சேவையாற்றும் கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றத்தின் மிகப் பழமை வாய்ந்த வழக்குகள் எனது இந்த ஆய்விற்கு பேருதவியாக அமைந்தன. 1833ம் ஆண்டில் இந்நீதிமன்றம் தாபிக்கப்பட்டது. அந்த ஆண்டின வழக்கேடு முதல், ஒலைச்சுவடிகள் வரை அதன் ஏடுகள் களஞ்சிய அறையில் இன்றும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. இன்று சரித்திர ஆய்வாளர்களின் முக்கிய தகவல் கிரந்தமாக போற்றப்படும் A GAZETTEER OF THE CENTRAL PROVINCE OF CEYLON என்னும் மத்திய மாகாணம் பற்றி A. C. லோரி என்பவரால் எழுதப்பட்ட அகரவரிசை நூலுக்கு பெரும்பாலான ஆதாரமாக அமைந்தவை, இந்த நீதிமன்ற ஏடுகளேயாகும். அவர் இந்த கிரந்தத்தை எழுதி முடிப்பதற்காக 1873 முதல் 1892 வரையான 19 வருட காலம் இந்நீதிமன்றத்தில் மாவட்ட நீதிவானாக சேவையாற்றியுள்ளார். 165 ஆண்டு கால இந்நீதி மன்ற வரலாற்றில், இவரே அதிக காலம் சேவையாற்றிய மாவட்ட நீதிவானாவார். இவரது கையெழுத்திலான வழக்குக் குறிப்புகள், தீர்ப்புகள், இவரது தெளிவான புகைப்படம் உட்பட்ட அனைத்தும் இந்நீதிமன்றத்தில் இன்றும் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த நீதிமன்ற ஏடுகள் எனது ஆய்விற்கும் பேருதவியாக அமைந்தன. இச்சிறிய நூலில் ஏராளமான வழக்குக் குறிப்புக்களை நான் ஆதாரங்களாகச் சேர்த்துள்ளேன். அவை எதிர்கால் ஆய்வாளர்களுக்கும், பொதுமக்களுக்கும் தேவைகளுக்கும் பிரயோசனமளிக்கும் என நம்புகின்றேன்.

இந்நாலுக்கான தகவல்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள எனக்கு உதவிய கண்டி தேசிய கவுடிகள்கூடத் திணைக்கள் பிரதிப் பணிபாளர் திருமதி பிரேமா முத்துவத்து அவர்களுக்கும், கண்டி, மாத்தளை காணிப்பதிவுகள் திணைக்களத்தின் எனது நன்பர்களுக்கும் நான் நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அரபி மொழி விளக்கங்களை எனக்கு பெற்றுத்தர உதவிய, மாத்தளை அந்நஜாஹ் அரபிக் கலாசாலையின் பதில் அதிபர் மெலாலி S. H. பெளசர்வஹிம் (நஜாஹி) அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாவதாக.

A. M. நஜீமுதீன்
நீதிமன்ற முதலியார்

மாவட்ட நீதிமன்றம்
கண்டி.
77, டோலை வீதி,
மாத்தளை - இலங்கை.

அத்தியாயம் - I

கண்டி இராச்சியமும் ஆதி அரேபியரும்

இலங்கையில் மன்றாட்சி நிலவிய இறுதி இராச்சியம் கண்டி இராச்சியமாகும். போர்த்துக்கேப்பரும், ஓல்லாந்தரும் தீவின் கரையோரப் பிரதேசங்களைத் தமது ஆளுமைக்கு உட்படுத்திய காலத்திலும், ஆங்கிலேயரின் வருகையின் பின்னர் 19வருட காலமும், இங்கு மன்னர்களே அரசாண்டார்கள். சில இராச்சியங்களின் பெயர்கள் கூட காலப்போக்கில் மறைந்து போய் விடப்போதும், கண்டிய இராசதானியின் சிறப்பும், அதன் அரசாணிகையும், கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்களும் இன்று வரை மதிக்கப்படுவதைக் காட்டுகின்றன.

நாட்டின் உட்பிரதேசமான கண்டிய இராச்சியத்தின் மக்கள், ஜோர்ப்பிய ஆதிக்கத்தின் எதிர்புகளுக்கு ஈடு கொடுத்து, பல நூற்றாண்டுகளாக தமது கதந்திரத்தைத் தக்கவைத்துப் பாதுகாத்தார்கள். போர்த்துக்கேயரின் வருகையின் பின்னர், இப்பகுதியில் வாழும் சிங்களவர்களின் மாறுப்பட்ட குணாதிசயம் காரணமாக இவர்கள் “உடரட சிங்களவர்” எனவும், கரையோரப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள் “பாத்துரட சிங்களவர்” எனவும் அழைக்கப்படாயினர். உடரட சிங்களவர்களின் தனித்துவமான சமூக கட்டுப்பாடுகளின் காரணத்தினால், உடரட விவாக, விவாகரத்துச் சட்டம் போன்றச் சட்டங்கள் பிற்காலத்தில் நியதிகளாக்கப்பட்டும், அதற்கென பிரதேச எல்லைகள் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டும், அம்மக்களின் முன்னோரது பெருமைகள் இன்று வரை பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன.

உடரட சிங்களாநாட்டுப் பெண்களை இப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் மணமுடித்துக் கொண்டதால், இங்கு பரம்பரையாக வாழ்ந்து வரும் முஸ்லிம் கள் “உடரட மரக்கல்” என்ற வகையினராயினர். இம்முஸ்லிம்கள் கொண்டிருந்த சில விவேட பண்புகளினால், இலங்கை சோனகின் ஒரு வித்தியாசமான பிரிவினாக

- “கண்டிய முஸ்லிம்கள்” என்றும் இவர்களை வேறுபடுத்தலாம்.

கண்டி இராச்சியம்

1815 பெப்ரவரி 15ம் திகதி, பிரித்தானியர் கண்டிய இராச்சியத்தின் கடைசித் தலைநகரான கண்டியைக் கைப்பற்றும் வரையில் இங்கே மன்னர் ஆட்சி நிலவியது. அதனால், இலங்கையின் மன்னர் ஆட்சி பற்றிய தெளிவான வரலாற்றுச் சான்றுகளும், மக்கள் வாழ்க்கைப் பற்றிய குறிப்புகளும் இங்கேயே அதிகமாக கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

மிகப் பழைமையான காலத்தில் இலங்கைத்தீவு மாயா, ராச, ரஹானு என முன்று இராச்சியங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஆளப்பட்டு வந்தது. இதனை “தீர்சிங்களைய்” என அழைத்தார்கள். இதில் “மாயா” என்ற “மாயரட்டை” முன்னர் “மலய தேசம்” அல்லது “மலய மண்டலம்” எனவும் அழைக்கப்பட்டது. இலங்கைத் தீவின் முழு மலைநாடும், அதன் பள்ளத்தாக்கில் அமைந்துள்ள பிரதேசமும் இதற்கு உட்பட்டதாகும். கி.பி. 6ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 11ம் நூற்றாண்டு வரையில் மலய மண்டலம் “மலயராஜா” என்றும் இளவரசனால் ஆளப்பட்டு வந்தது. அப்போது அதற்கு 28 பகுதிகள் உட்பட்டு இருந்தன. கி.பி. 13ம் நூற்றாண்டில் தம்பதெனியாவில் மாயாரட்டையின் இராசானி அமைந்திருந்தது. பின்னர் இது யாப்பஹவாவிற்கும், சூருநாகலைக்கும் மாற்றப்பட்டது. அதன்பின்னர் இத்தலைநகர் மலைநாட்டில் கம்பளைக்கு மாற்றப்பட்டது. இங்கு ஆட்சி நிலவிய கி.பி. 1345 - 1412 வரையிலான 67 வருட குறுகிய காலப்பகுதி கம்பளை யுகமாக கூறப்படுகிறது. இதன்பின்னர் மாயாரட்டையின் தலைநகர் அழகிய மகாவலி கங்கையின் அருகாமையில் அமைந்துள்ள, செழிப்பான செங்கடக்கலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. இது செங்கோட்டம் என்றும் தமிழ்ப் பதக்திலிருந்து மருவி வந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது.[1]

இந்த இராசதானியைச் சூழ உள்ள பகுதிகள் “ரட” என அழைக்கப்பட்டன. இவற்றில், (1) கொத்மலை, உட்புலத்கமை, உடுநுவரை (2) யட்டிநுவரை (3) தும்பறை (4) தும்பனை, ஹாரிஸ்பத்துவ (5) ஹேவா ஜெஹ்ட் என்ற 05 பகுதிகளும் அடங்கின. இந்த மலைப்பாங்கான பிரதேசங்கள் “கந்த உடரட” என அழைக்கப்பட்டன.[2] இதன்பின்னர் “மாயாரட”, “உடரட” என பெயர் பெற்றது. ஆங்கிலேயர்கள் இத்தலை நகரை “கெண்டி” என குறிப்பிட்டார்கள். அதனால் இது “கண்டி” என தமிழில் அழைக்கப்படுகிறது.

உடரட இராச்சியத்திற்கு (கண்டிய இராச்சியம்) உட்பட்ட பிரதேசங்கள் பற்றி கண்டிய மன்னர்கள் ஆட்சிகாலத்திலே, தெளிவான எல்லை நிர்ணயங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன. இது அக்காலத்தில் 21 பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. இதில் பிரதான 12 பிரிவுகள் “தீசாவை” (தீசாவணிகள்) என வழங் கப்பட்ட தீசாவை மார் களின் அதிகாரங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தன. (1) நாலு கோரளை (2) ஏழு கோரளை (3) ஊவா (4) சப்பிரகமுவை (5) மாத்தளை (6) முன்று கோரளை (7) வலப்பளை (8) உடபலாத்தை (9) நுவரகலாவிய (வன்னி) (10) வெள்ளவாய (11) பின்தென்னை (12) தம்மன்கடுவ என்பனவே அத் தீசாவைகளாகும்.[3]

கண்டிய இராச்சியம் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்குப்பட்டதன் பின்னர், இப்பிரதேசங்கள் (Kandyan Province) கண்டிய மாகாணங்கள் என்பதாகவும் அழைக்கப்பட்டன. [4] இப்பிரதேசங்களில் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்த சிங்கள மக்கள் Kandyan - உடரட சிங்களவர்கள் எனவும், ஏனைய பகுதியில் வசித்து சிங்களவர்கள் “பாத்தரட மினிக” எனவும் அழைக்கப்படலானார்கள். கண்டிய மக்களுக்கு ஏழுத்தினாலான ஒரு சட்டம் முன்னர் காணப்படவில்லை. இப்பிரதேசத்தில் சமூக வாழ்க்கையில் காணப்பட்ட பழக்க வழக்க நடைமுறை வேறுபாடுகள் காரணமாக, இலங்கையின் சட்ட வகைகளில் ஒரு பகுதியாக இன்று திருமழு கண்டியர் திருமண விவாகரத்துச் சட்டம் இப்பகுதி சிங்களவர்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டு.

1890 ஆம் ஆண்டு 3ஆம் இலக்க கண்டியர் திருமணக் கட்டளைச் சட்டத்தில், கண்டிய பிரதேசங்கள் எவை என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பின்னர் சட்டம் திருத்தியமைக்கப்பட்டு, அதன் ஆளுமைப் பிரதேசங்கள் குறைக்கப்பட்டன. 1952ஆம் ஆண்டு 44 ஆம் இலக்க திருத்திய கண்டியர் திருமண விவகாரத்து சட்டத்திற்கமைய “கண்டி” பிரதேசங்களாக மத்திய, வட மத்திய, ஊவா, சப்ரகமுவ மாகாணங்களும், மற்றும் சில மாவட்டப் பிரிவுகளும் உடரட மாகாணங்கள் எனப் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டன. இப்பிரதேசங்களில் தலைமுறை தலைமுறையாக வாழ்ந்த சிங்களவர்கள் “உடரட சிங்களவர்கள்” (Kandyan) என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

அதே வேளை, மிகத்தொன்மையான காலம் முதல், கண்டிய இராச்சியத்தில் கணிசமான தொகை முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். வரலாற்றுச் சான்றுகளின் வாயிலாக, கண்டிய மன்னர்களது ஆட்சி காலத்தில் போற்றப்பட்ட ஓர் இனமாக இவர்கள் இருந்துள்ளார்கள். இப்பகுதி சிங்கள மக்களுடன், மிக நெருங்கிய பரஸ்பர நல்லுறவோடு

இவர்கள் நடந்து வந்தார்கள். அதனால் கண்டிய சிங்களவர்களது சமூக அமைப்பின் சில விசேஷ தன்மைகள், இப்பகுதியில் வாழ்ந்த ஆதி மூஸ் லிம் களிடமும் ஊடுருவி, அது அவர் களது பரம்பரையினரிடமும் தொடர்ந்து பேணப்பட்டு வந்தன. இத்தன்மை தீவின் ஏனைய பகுதிகளில் வாழ்ந்த மூஸ் லிம் களின் நடைமுறையினின்றும் மாறுபட்டவையாக இருந்தன. எனவே சிங்களவர்களை கண்டிய சிங்களவர்கள் என சிறப்பிட்டு அழைத்தது போன்று, இங்கு பரம்பரையாக வாழ்ந்த மூஸ்லிம்களையும் “கண்டிய மூஸ்லிம்கள்” என அழைத்தல் பொருத்தமாகும்.

கண்டிய சிங்களவர்களிடையே காணப்படுவது போன்ற ‘வம்சாவளிப் பெயர்களை’ இங்கு வாழ்ந்த மூஸ்லிம்கள் கொண்டிருந்ததை, இச்சமூக அமைப்பின் சிறப்பாம்சமாகக் குறிப்பிடலாம். மூஸ்லிம்கள் பயன்படுத்திய இப் பரம்பரைப் பெயர்கள், தனிச் சிங்களத்திலேயே இருந்தன. இது கண்டிய மூஸ்லிம்களிடையே மாத்திரம் காணக்கூடியதாக இருந்த தனி முத்திரையாகும். இன்றும் மத்திய, சப்ரகமுவ, வடமேல் மாகாணங்களில் வாழ்ந்து வரும் ஆதி கண்டிய மூஸ்லிம்களின் வழித்தோன்றல்களிடையே, இந்த சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்ப் பாவனை இருந்து வருவது அதற்கான சான்றாகும்.

வியாபாரத்தை நோக்காக கொண்டே, மூஸ்லிம்களது முதாதையரான அரேபியர்கள் இப்பகுதிகளை நாடி வந்தனர் என பொதுவாக சொல்லப்படுகிறது. மிகப் புராதனக் காலத்திலேயே அரேபியர்களது நடமாட்டம் இப்பிரதேசத்தில் காணப்படமைக்கான பல சான்றுகள் உள்ளன. அத்துடன் அவர்கள், இவ்வியற்கை எழில்மிகு கூழலில் தமது குடியேற்றங்களை அமைத்துக் கொண்டார்கள். தம்பதெனிய யுகத்தில், பழமையான கண்டிய இராச்சியத்தில் மூஸ்லிம்கள் சிறப்புற்று விளங்கினார்கள். கம்பளை யுகத்தில், வியாபார ஆதிக்கம் முழுமையாக மூஸ்லிம்கள் வசம் இருந்தது.[5] கண்டிய ராச்சியத்தின் தலைநகர் செங்கடகலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதன் பின்னர் “கந்த உடரட” எனக் கூறப்படும், இராசதானியைச் சுற்றிய அநேக ஊர்களில், மூஸ்லிம்களது குடியேற்றங்கள் தோன்றலாயின. கண்டியை ஆண்ட மன்னர்களின் நன்மதிப்பையும், கெளரவத்தையும் இவர்கள் பெற்றிருந்தமையே, இங்கு நிரந்தர வசிப்பிடங்கள் அமைப்பதற்கு இவர்களுக்கு வாய்ப்பளித்தன. அத்துடன், அரச சேவைகளிலும், மூஸ்லிம்களுக்குச் சந்தர்ப்பமளிக்கப்பட்டன. அதனால், இலங்கையின் வரலாற்றில் எடுத்தியமிக்கப்பட்டது. அதனால், இக்கண்டிய பிரதேசத்து மூஸ்லிம்கள் பற்றியனவாகவே உள்ளன.

கண்டிய இராச்சியத்தில் இஸ்லாமியரது முதாதையர்

இஸ்லாம் மார்க்கம் என்பது மக்கா நகரில் பிறந்த முஹம்மத் நபி ஸல் லல் லாஹு அலைஹிவஸல் லம் அவர் களினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதன் பின்னர் தோன்றிய ஒரு வேதம் அல்ல. அது மனிதரில் முதல் மனிதர், ஆதி பிதா நபி ஆதும் (அலை) அவர்களில் இருந்து ஆரம்பமாகிறது. நபி ஆதும் (அலை) அவர்கள் இஸ்லாத்தின் முதல் நபியுமாவார்கள். இஸ்லாம் மார்க்கத்தைப் பின்பற்றி வாழ்பவர்கள், இஸ்லாமியர் என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

மதச்சார் நம்பிக்கைகளும், வரலாற்று வழித் தரவுகளும் ஒன்றுக் கொண்டு வேறுபட்டவை எனக் கூறுதல் இயலாது. மதச்சார் நம்பிக்கைகளுக்கு வரலாற்றுத் தரவுகள் சில தருணங்களில் ஆதாரமாகவும் அமைகின்றன. ஆகையால், மதவிகவாசம் சரித்திரிச் சான்றுகளாகிவிடும் சந்தர்ப்பங்கள் தவிர்க்க முடியாதவையாக உள்ளன.

இந்த நிர்ணயத்திற்குட்பட்டதொன்றுதான், கண்டிய இராச்சியத்தில் சப்பிரகமுவ மாகாணத்தில் அமைந்துள்ள பாவா ஆதும் மலை என்னும் மலையாகும். இச்சிகரத்தின் உச்சியில் காணப்படும் பாத அடையாளம், முதல் மனிதர் நபி ஆதும் (அலை) அவர்களுடையது என்பது பன்னெடுங்காலமாக உலகளாவிய இஸ்லாமியர்கள் கூறிவரும் கூற்றாகும். இது ஆதும் (அலை) அவர்களுடைய பாதச்சுவடு என்பதற்கான தகுந்த சான்றுகளையும் அவர்கள் முன்வைத்து வருகின்றார்கள். (பி.கு.)

இச்சுற்றின்படி பூராதன கண்டி இராச்சியத்தில், இஸ்லாமியரது வருகை நபி ஆதும் (அலை) அவர்களில் இருந்து ஆரம்பமாகி விட்டது எனலாம். எழில் மிகு இலங்கை நாட்டை முற்கால அரேபியர்கள் “சரங்திப்” என்னும் பெயர் சொல்லி அழைத்தார்கள்.

“நபி ஆதும் (அலை) அவர்கள் “ஹிந்து” பகுதியில் சரங்திபில் உள்ள மலையில் இறங்கினார்கள். இதனால் தான் அப்பகுதியில் இருக்கும் மரங்களில் இருந்து வாசனை வீக்கின்றது” என இஸ்லாமியரது வேதநூலான அல்குர்ஆனுக்கு விரிவிரை எழுதும் இமாம் இஸ்மாயில் ஹக்க் அல் புருஸலி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.[6] அரேபிய நாடுகளில் எழுதப்பட்ட பல புராணக் கிரந்தங்களில் இலங்கையையும், நபி ஆதும் (அலை) அவர்களையும்

படி: இம்மதைய பேந்தர்கள் “மனை கந்த” என்ற அலைப்படுத் தமிழ்மொழியிலையுடைய சொன்னுதான் “ஏரி பாத” எனவும் அழைக்கின்றன. இந்தக்கால திடு விவராவிபாத மலை என வழங்கப்படுகிறது.

தொடர்புடூத்தி எழுதப்பட்ட இது போன்ற குறிப்புகளை அவதானிக்கலாம். (பி.கு.)

“ஹிந்து” எனவும் “சிந்து” என்றும் இந்தியா முற்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டது. அதேவேளை, இலங்கையும் இந்தியாவின் தென் பகுதியும் ஒரு காலத்தில் கடலால் பிரிக்கப்படாது வெறுமியா கண்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இணைந்து காணப்பட்டது. புவியியற் கூற்றுப்படி இலங்கை இந்தியாவின் ஒரு தொடர்ச்சியாகவேயுள்ளது. இலங்கையின் வடசமவெளி தென்னிந்தியாவையும், தீவின் நடுவிலுள்ள மலைகள் மேற்கு மலைத்தொடரையும் ஒத்திருக்கின்றது. ஆதம் (அலை) என்னும் முதல் மனிதர் இறக்கப்பட்டது “ஹிந்து” புழியில் எனவும், அங்கு ஒரு மலையிலே அவர் இறங்கினார் என்றும், அந்த புனிதமிகு மலை “ஸரந்தீப்” என தாம் அழைத்து வந்த இலங்கையில் இருப்பதையும் அரேபியர்கள் தெளிவாக அறிந்து வைத்திருந்தார்கள். இம்மலையை “நாத்” என பக்தாது நாட்டவர் அழைத்தார்கள்.

இறுதி நபியாக வந்த நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள், 1400 வருடங்களுக்கு முன்னர் அரேபியாவில் வாழ்ந்தவர்களாவார். அவர்கள் சொன்னவை, செய்தவையை “ஹதீஸ்” என்னும் மூலாதாரமாக இன்று இல்லாமிய சட்டத்தில் இணைந்துள்ளன. இவ்வதீஸ்களின் வாயிலாக பிற்கால அரேபியர் நபி ஆதம் (அலை) அவர்களது வருகைப்பற்றி தூல்லியமாக, அவர்கள் இலங்கையிலே இறக்கப்பட்டார்கள் என அறிந்து வைத்துள்ளதனை அறியலாம். அதனால் திறமையான கடலோடிகளான அரேபியர்கள் தமது ஆதி பிதாவின் பாதச்சுவட்டை தரிசிக்கும் நோக்கத்துடன் இலங்கையை நாடி வரலாளர்கள். இவை இங்கு வருகைத்தந்த பல தேசச் சஞ்சாரிகளது பிரயாண குறிப்புகளில் விபரமாக சொல்லப்பட்டுள்ளன.

கி.பி. 323 இல் இம்மலையை தரிசிக்க மகா அலெக்சாண்டர் இலங்கை வந்தார். இவர் ஆதுமின் பாத அடையாளம், அம்மலையில் உள்ளதால், அதனைத் தரிசிக்கவே இப்பயணத்தை மேற்கொண்டார் என அன்றப் பன்னும் பாரசீகக் கவி கூறுகிறார். கி.பி. 851 இல் சுலைமான் என்னும் அராபியப் பயணி சப்பிரகமுவையில் உள்ள இம்மலைக்கு ஏறினார். இம்மலையை அவர் “அல்றாஹுன்” என அழைத்தார். கி.பி. 1347ல் தேசச்சஞ்சாரி இப்னு பதுாதா அவர்கள்

பி.கு. 1. அத்தப்பீரால் கபிர் பாகம் - 2 (கி.பி. 1175 ஆண்டளவில் எழுதப்பட்டது)
2. அத்தப்பீரால் மன்றார் பாகம் - 1 பக்கம் ६६ (கி.பி. 1475 ஆண்டளவில் எழுதப்பட்டது)
3. தப்பள் காளின் பாகம் - 1 பக்கம் 50 (கி.பி. 1300 ஆண்டளவில் எழுதப்பட்டது)
இது போன்று பல அராபிய குருதுள் விரிவுரை நூல்களில் இதே மாதிரியான குறிப்புகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இம்மலையைப்பற்றி நீண்ட குறிப்பொன்றை தமது “ரிஸாலத் இப்னு பதுாதா” என்னும் பயண அனுபவ நூலில் விபரித்துள்ளார். அதில் அவர்,

‘நான் இந்தத் தீவில் காலடி எடுத்து வைத்ததிலிருந்து, ஆதம் அவர்களின் புனித பாத அடையாளத்தைத் தரிசிக்கும் அவா தவிர வேறெதுவும் எனக்கில்லை’ என தனது நோக்கத்தைப் புத்தளைக் கரையில் இறங்கிய போது, மன்னனுக்குச் சொன்னதாக எழுதுகிறார். அராபியர்களது இலங்கைப் பயணத்தின் பிரதான நோக்கமாக, பாவா ஆத மலையை தரிசிப்பதே இருந்துள்ளது. அதாவது அக்கால கண்டிய இராச்சியத்தின் அராபியர்கள் இம்மலையைத் தரிசிப்பதற்காகவே இங்கு வருகை தந்தார்கள்.

இது வரையில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ள சான்றுகளின்படி, இலங்கையில் வரலாற்றுக் தொன்மை வாய்ந்த தொல்பொருட் தடயங்கள் பாவா ஆதுமலை அடி வாரத்தை யொட்டிய சப்பிரகமுவா பிரதேசத்திலேயே கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. இவை பல வரலாற்று யுகங்களுக்கு முற்பட்டவையாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சப்பிரகமுவை பிரதேசத்தில் இதுவரையில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ள ஆதிகால தடயங்கள், முழு உலகிலுமே காணப்பதற்கு அரிதானவையாக உள்ளன. பல்லாயிரம் வருடங்களுக்கு முற்பட்ட மனித என்புக் கூடுகள் இய்குதியில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இன்று உலகில் உயிர்வாழாத, அழிந்துபோன உயிரினங்கள் சிலவற்றின் எலும்புருவங்களும் இங்கு அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ‘ஹிப்போமஸ்’, கடையினோசர்ஸ், போன்ற, கதைகளில் அறியும் அழுவு விலங்கினங்களும் எலும்புக் கூடுகளும் உள்ளன, ‘பெல்மடுல்லை’ என்னும் ஊரில் இவை அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன.

சப்ரகமுவையில் வாழ்ந்த ஆதி மனித இனங்களின்பற்றி, குருவிட்ட, பலாங்கொடை பகுதிகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பூராதன மனித எலும்புக்கூடுகள் மூலம் அறியக்கூடியனவாக உள்ளன. பலாங்கொடை தன் ஜன் தென்னை என்ற இடத்தில் கிடைத்த ஒரு மனித எலும்புக்கூட்டு உருவத்தின் நெற்றி தாழ்ந்தவையாகவும், முகத்தின் பகுதிகள் ஓவ்வொன்றுக்கும் இடையே காணப்பட்ட அங்க லட்சணங்களின் இடைவெளி தற்போதைய மனிதனைப் போலல்லாது மிகத்தூரமானதாகவும், பல், முக்குத்துவாரம், பாதம் என்பன மிகப்பெரியதாகவும் இருந்தன. இது இம்மனித உருவம் மிக விசாலமானதாகவும் வேறுபட்ட முகத்தோற்றத்தை உடையதாகவும் இருந்ததைக் காட்டுகிறது.[7] அத்துடன், இப்பகுதியில் ஆதி வாசிகளின்

வசிப்பிடங்களாக கருதக்கூடிய கற்குகைகள் சிலவற்றை இன்றும் அவதானிக்கலாம். இப்பகுதியில் ‘எக்நெலிக்கோடை’ என்ற கிராமத்தில் உயரம் 250 அடியாகவும், நீளம் 500 அடி ஆகவும் உள்ள பெரியதொரு கற்குகை காணப்படுகிறது. இக் குகையினுட் பகுதி 30 அடி உயர்த்தையும், 50 அடி அகலத்தையும் கொண்டது. இவை உலகில் விசேட கண்டு பிடிப்பாகக் கருதப்படுகின்றன.

இவை ஆதிகால மனிதர்கள் உயரத்திலும், பருமனிலும் மிக விசாலமானவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டும் ஆதாரங்களாக உள்ளன. பாவா ஆதமலையில் பதிந்துள்ள பாதச்சுவடின் நீளம் பலரால் பலவாறாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இப்னு பதாதாவின் கணிப்பின் படி, அது 11 சாண் (8அடி) எனவும், 10 முழும் எனவும், தற்போது இப்பாதச்சுவடின் அளவு 51/2 அடி எனவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. அரேபிய வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் தரவுகளின்படி, முதல் மனிதர் ஆதம் (அலை) அவர்களது உயரம், 60 முழும் (சுமார் 90 அடி) எனவும், மற்றுமொரு குறிப்பில் 60 அடி எனவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. அத்துடன் இவர்கள் 1000 வருடகாலம் இவ்வுலகில் வாழ்ந்துள்ளார்கள். 60 முழும் உயரமுடைய ஒருவருக்கு 10 முழும் பாதம் அமைந்திருப்பது புதுமையானதொன்றல்ல. அத்துடன், சப்பிரகமுவ பிரதேசத்து மனித எலும்புகளுக்கான அங்க ஸ்ட்சனங்களும் ஆதிமனிதர் ஆதம் (அலை) அவர்கள் பற்றிய அரேபிய குறிப்புகளுக்கு ஆதாரம் காட்டுப்பொய்க்கால அமைந்துள்ளன.

இலங்கைத் தீவினதும், கண்டிய இராச்சியத்தினதும் சிறப்பிற்கு பாவா ஆதமலையின் அமைவு ஒரு காரணமாகியது. இதனால், ஆய்வாளர் பலரின் நுண்ணிப்பான ஆராய்ச்சிகள் இம்மலையைச் சூழவுள்ள பகுதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இப்பிரதேசத்து புவியமைப்பில் வேறு எங்குமே காணமுடியாத தெளிவான பல இலட்சணங்கள் காணப்படுவதாக இவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.[8]

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இந்தியாவில், ஜூரோப்பாவில் போன்று உறை பனிக்கட்டிக் காலங்கள் வந்ததுண்டு.[9] ஆதம் நபி (அலை) பற்றிய அரேபிய வரலாறுகளில், அவர்கள் இப்பகுதியில் குளிரின் கொடுமை தாங்க முடியாது அல் லலுற் றதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இன்றும் மலைப்பாங்கான இவ்விடத்தில் குளிர்ச்சியான சூழலையே காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த ரம்பியமான சூழலில், இங்கு காணப்படும் நீர் நிலைகளின் அமைப்பு விசேட தன்மை பெற்றுத் திகழ்ந்தது. இங்கிருந்து பிரதான நதிகளும், கிளை ஆறுகளும் ஊற்றெடுத்து ஒடுகின்றன. இந்நதிகள் ஒன்றுக் கொன்று சமாந்தரமாக வழந்தோடுவது, இப்பகுதி கொண்டுள்ள

விசேட பூகோள் அமைப்பாகும். இப்பிரதேசத்திலே இலங்கையின் ஏதிகமான நீர்விழ்ச்சிகளைக் காணக்கூடியதாக உள்ளன. பிரதான நீர்விழ்ச்சிகளாக வக்ஷபான், எடம்லபிக், காட்மோர், செயார்லோன் என்னவும் இவற்றில் அடங்குகின்றன. இந் நீரோட்டங்கள் இச்சூழலுக்கு மேன்மேலும் வனப்புப்பொய்க்கால உள்ளன. சதா எங்கும் நீர் வழிந்தோடும் ஓர் ஆழகிய இயற்கைச் சூழமை இருக்கே காணமுடிகிறது. பாவா ஆதமலையின் அடிவாரத்தில் நல்லதன்னினி என்ற பெயரில் ஓர் இடமும் உள்ளது.

இலங்கையை ‘சௌலான்’ எனவும் அரேபியர் கள் அழைத்தார்கள். நீர் வடிதல், நீர் ஒடுதல், வழிந்தோடும் தண்ணீர் என்பது இவ்வரபிப் பதத்தின் விளக்கமாகும்.[10] கண்டிய இராச்சியத்தில், மலைச்சாரல் சூழலில் நீர் அருவிகளையும், நீர் விழ்ச்சிகளையும் காணக்கூடியதாக இருப்பதை அவதானித்த அரேபியர், இப்பெயரை சூட்டியிருக்கலாம். இந்த சூழ்நிலையை அவர்கள் இலங்கையில் கண்டிய இராச்சியத்திலேயே அனுபவித்தார்கள். அதனால் ‘சௌலான்’ என்பது, கண்டிய (உடரட) இராச்சியத்திற்கு அரேபியர்கள் வழங்கிய சிறப்புப் பெயர் என்றும் கருதலாம். ‘உடரட’வகு வழங்கப்பெற்ற இப்பெயரே இலங்கைக்கு ஏற்பட்டதனவும் கொள்ளலாம். ஆங்கிலேயர்கள் அதனை ‘சிலோன்’ என அழைக்கலானார்கள்.

இவ்வாறு தனி சிறப்புப் பெற்ற ஒரு புண்ணிய பூமியாக பாவா ஆதமலைப் பிரதேசம் விளங்கியது. சுமார் 1400 வருடங்களுக்கு முன்னர், நபி மஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் “உலகில் சிறந்த பூமி ஆதம் நபி அவர்கள் இறக்கப்பட இடமாகும்” என குறிப்பிடுகிறார்கள். மேலும் “இந்தியாவின் தென் திசைப் பகுதியிலிருந்து ஆதி இல்லாத்தின் தென்றலை நான் நூகர்கிறேன்” எனவும் தெள்ளத் தெளிவாக இப்பிரதேசத்தைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

இதனால் இப்பகுதியின் மகத்துவம் பற்றி அரேபியர்கள் தெளிவான அறிவு பெற்றிருந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் கண்டிய இராச்சியத்தின், இம்மலையை அடையும் நோக்கத்துடன் வர ஆரம்பித்தார்கள்.

ஆதம் (அலை) அவர்கள் படைக்கப்பட்டு பல வருடகாலங்கள் கவனத்தில் உலவினார்கள் என்பது இல்லாமியர் நம்பிக்கையாகும். இவரும், இவரது மனைவி ஹவ்வா (அலை) யும் அங்கிருந்தே பூமிக்கு இறக்கப்பட்டார்கள். “நீங்கள் பூமிக்கு இறங்குங்கள். பூமியில் உங்களுக்கு வசிப்பிடம் இருக்கிறது” என முஸ்லிம்களது வேதநூலான புனித அல்குர் ஆனில் ஆதம் (அலை)

அவர்களுக்கு, இடப்பட்ட கட்டளைப் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவர் புமிக்கு இறங்கும் போது, சுவர்க்கத்து மர இலைகளால் தமது உடலை மறைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் இங்கே இறக்கப்படும்போது அவ்விலைகளுடன், சில தானியங்களும் இருந்தன. அந்த சுவர்க்கத்து இலைகளின் மூலமாகவே இப்பகுதியில் வாசனைத் திரவியங்கள் உற்பத்தியாயின என அரேபிய அல்குர் ஆன் விரிவுரைகளில் கூறப்பட்டுள்ளன.

அதேபோன்று, நபி தோழர் அவி (ரவி) அவர்கள் தமது நண்பர்களிடம், ஏலம், கறுவாய், கராம்பு ஆகிய வாசனைப் பொருட்களைச் சுடிக்காட்டி பின்வருமாறு கூறுகிறார். “ஆதம் (அலை) அவர்கள் பூமிக்கு வரும் போது, அவர்களின் உடலில் சுவனத்து இலைகள் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன. அவை காற்றால் பரத்தப் பட்டு கீழே விழுந்தன. விழும் போது, அவை எந்த மரத்தில் போய் விழுந்தனவோ அவை நறுமணம் பெற்று விட்டன” என்றார்கள்.

இலங்கையில், மத்திய மலைப் பிரதேசத்திலேயே ஏலம், கராம்பு, கருவா முதலான வாசனை திரவியங்கள் விளைந்தன. அவை அரேபியரைக் கவரும் பிரதான வர்த்தகப் பொருட்களாக, மிகப்பழமையான காலம் முதலே திகழ்ந்து வருகின்றன. அத்தேரடு பாவா ஆதமலையைச் சூழ உள்ள பிரதேசத்தில், இந்நறுமணம் பொருட்கள் கிடைப்பதை அவர்கள் அறிந்து வைத்திருந்தார்கள் எனலாம். அக்கால அரேபியரது வர்த்தகத்தின் முக்கிய இடம்வகித்த இரத்தினங்களும், மாணிக்கங்களும், இந்த புண்ணிய பூமியிலேயே கிடைத்தன. இரத்தினதுவீபம், மாணிக்கத்துவீபம் என்ற பெயர்கள் இலங்கைக் கு ஏற்பட்டதும் கண்டிய இராச் சியத் தின் இச்சொர்க்கப்பூமியின் சிறப்பாலேயே ஆகும். அரேபியர்கள் இங்கு வந்து போவதில் பரிசுயம் பெற்றிருந்ததினால், இப்பொருட்களின் வர்த்தகத்தைத் தம் வசப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

உறுதியான மதநம்பிக்கையின் காரணமாகவே, இஸ்லாமியர் இம்மலையை நாடி வரக் கூடியதாக இருந்தது. ஏனெனில், இப்பகுதியில் காடும், மலையுமாக காணப்பட்டதானால் இங்கு பயணம் செய்வது மிக மிகச் சிரமமாக இருந்தது. இதனைப் பற்றி தேசச்சஞ்சாரிகள் தமது பயணக் குறிப்புகளில் வர்ணிக்கிறார்கள். ஆதிகாலம் தொட்டே பாவா ஆதமலையை அடைவதற்கு இரு வழிப்பாதைகள் இருந்து வந்தன. இவை கடுங் கானகத்தை ஊடறுத்தே செல்பவையாக இருந்தன. இங்கு ஏராளமான காட்டு யானைகள் வாழ்ந்ததாக ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். இப்பாதைகளை,

யானைகளே ஏற்படுத்தியதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இவ்வாறான டயிர் அபுத்து மிக்க பயணத்தை அரேபியர்கள் மேற்கொள்ள காரணமாக இருந்தது, வியாபார நோக்கம் அல்ல. இந்த மலையின் அகமியங்களை அவர்கள் அறிந்து, அதனை காணும் ஆர்வத்திலேயோரும்.

இஸ்லாமிய ஞானிகளும், அறிஞர்களும் இம்மலையின் மகத்துவத்தைக் காணப்பதற்காக வந்து போயுள்ள பல சம்பவங்கள் இஸ்லாமிய வரலாற்று ஏடுகளில் காணப்படுகின்றன. சிலர் இங்கேயே மரணித்து அடக்கங் செய்யப்பட்டும் உள்ளார்கள். இவர்களின் கூபித்துவ வழியைப் பின்பற்றிய ஞானிகளை நினைவு கூந்து, இன்றும் முஸ்லிம்கள் அவர்களது கல்லறைகளுக்குக் கண்ணியம் கொடுத்து வருகின்றனர். இன்று முஸ்லிம்களின் வரலாற்றுச் சான்றுகளில் முக்கிய இடம் வகிப்பனவையாக இக்கல்லறைகள் காணப்படுகின்றன. மாத்தனை கோட்டக்கொடை என்னும் கிராமத்தில் அட்செய்கு முத்தலிப் (வலி) என்னும் பெரியாரது மண்ணறையில், இவ்வாறான அடையாளம் ஒன்றைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இது 40 முழும் (60அடி) நீளம் கொண்டது. இவர் இப்பகுதிக்கு வந்த காலம் மிகப் பழமையானது எனக் கணிக்கப்படுகிறது.(பி.கு) இவர் பாவா ஆதமலையைத் தரிசிக்க வந்தவர் எனவும் கூறப்படுகிறது.

இவ்வாறு கண்ணிய இராச்சியத்தில் இஸ்லாமியரது வருகை ஆரம்பமாகி, இப்பகுதியில் அவர்களது வர்த்தக ஆதிக்கமும் நிலை பெறலாயிற்று. அரேபிய வழி தோன்றல்களான முஸ்லிம்கள், கண்ணிய மன்னர்கள் காலத்தில் இங்கு, அவர்களது நிரந்தர வதிவிடங்களை அமைத்துக் கொண்டார்கள்.

பிரு.: ஒருவர் மரணித்து விட்டால் அவரை மண்ணில் குழிதோண்டி அடக்கம் பண்ணுவது இஸ்லாமியரது வழி முறையாகும். அத்துடன் முஸ்லிம்கள் தொழுகையில் முன்னோக்கரும் நிலையில் மரணித்தவருடு முகத்து நேராக திருப்பி வைத்து அடக்கம் பண்ணுவது, இஸ்லாத்தில் கட்டாயம் கடவுளைக்கவும் உள்ளது. இத்திசை ‘கில்வா’ என அழைக்கப்படுகிறது. இந்தாற்கு மூன்று 1400 வருட காலமாக முஸ்லிம்கள் ‘க.பா’ என்றும் மக்கள் நகரின் பாரிஸையிலையே நூது ‘கில்வா’ வாக கொண்டுள்ளனர். கி.பி. 1250 ஆண்டு காலங்களுக்கு முன்னால் வாழ்ந்த தலி மூளை (அலை) அவர்களது கூட்டத்தவர் ஜெருசாலெம்தில் உள்ள ‘பைத்துல் முகத்தின்’ பாரிஸையிலை தமது கில்லாவாக கொண்டிருந்தார்கள். இது க.பாவின் நிலையிலிருந்து 90° பாலை செங்குத்தான் நிலையில் கணப்படுகிறது. இந்த கோட்டக்கொடை பெரியாரது மலையைத் தரிசோதயதை ‘க.பா’வின் நிலையை பின்பற்றாது ‘பைத்துல் முகத்தின்’ நிலையை அப்படியாகக் கொண்டு அமைந்திருப்பதை அவதாகிக்கலாம். ஆகையால் கோட்டக்கொடை பெரியாரது அங்குப்பிற்றுள்ள அஷ்சிசயகு முத்தலிப் (வலி) அவர்கள் நபி முஹா (அலை) அவர்களுடு காலத்தவர் என்றை இன்றைய மார்க்க ஞானியின் கூற்றாகும். (ஆசிரியர்)

1. கெ.கலு கானிங் வியை, பூஷணவீதியில்லை என்றால் அன்றிட, 309 இ.
2. உங்களுடைய, தீவிரமான பொருள் பிழை (1948), 4 இ.
3. கெ.கலு கெ.கலு கானிங் வியை, மகாவூர் பூஷை, டெல்ல் பிரீக், (1964)
4. KANDYAN LAW - EARLE MODDER. (1914)
5. செல்லை பூஷை, கானாலீன்ஸ் பிரீக் கீ. (1965 பேரி) 71 கை 128 இ.
6. தப்ஸீர் ரூஹால் பயான், பாகம் 1, பக்கம் 3.
(இமாமவர்களது மறைவு ஹிஜ்ரி வருடம் 1137)
7. கார்க்கு டீகீ, டாக்கிய அண்டிக் கிராஸ்லீல் கூஷலீல சிதி 1967, 148
8. சிரிலா பாகா டி. சிரிலா, (குல பூஷை), பிளா லேக்ஷன், 39பி
9. வியத்தகு இந்தியா (வரலாறு) - A. L. பசாம். பக்கம் 13
10. முன்ஜித் - அரபி அகராதி

அத்தியாயம் - II

சீங்கள்-முஸ்லிம் வம்சப்பரம்பரை

சீங்கள் வம்சாவளி.

சனங்களில் சிலரை சிலர் பிரித்தறிவதற்காகவே வம்சப்பரம்பரைகள் தோன்றின. பரம்பரை என்பது, ஒரு தேசத்தை அல்லது ஒரு சமூகம் வாழ்ந்த ஓர் இடத்தை அழியப்படையாகக் கொண்டு உருவானதோன்றாக பொதுவாகக் கொள்ளலாம். ஒரு வம்சப்பரம்பரை அறிமுகப்படுத்தப்படும் போது இவ்வழிப்படையிலேயே குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதற்கு “பரவணி” எனும் பதம் யயன்படுத்தப்படுகின்றது. பரம்பரை பரம்பரையாக பாட்டன், முப்பாட்டன்மார்கள் மூலமாக உரித்தானதோன்று “பரவணி” என வழங்கப்படும். சமஸ்கிருதப் பாக்ஷயில் கோர்க்கவையாகப் பின்னப்பட்ட கூந்தலுக்கு “பிரவேணி” என்ற பதம் யயன்படுத்தப்பட்டது. ஒன்றன் பின்னொன்றாக ஒரே கொழியில் வருவது என்னும் பொருளை அது கொள்ளுகிறது. பாளிப் பாக்ஷயில் “பவேணி” என அழைக்கப்படும் இச்சொல்லுக்கு பல அர்த்தங்கள் உள்ளன. மாலை, உரித்து, பரம்பரை, சம்பிரதாயம், பழக்கம், வழக்கம் என்னும் பல பொருள்கள் கூறப்படுகின்றன. ஒரு சூழ்நியம் மிக நன்ட காலமாக அநுபவித்து வரும், ஓர் உரிமையாளரில் நின்றும் வருகின்ற காணி “பரவணி நிலம்” என அழைக்கப்படுகின்றது.[1] பரம்பரை பரம்பரையாக அதில் ஆட்சி பெற்று வருபவர்கள் அந்த நிலத்தில் பரவணி உரிமைக்கு ஏற்படுத்த யோராகக் கருதப்படுவார்கள். முதற்தடவையாக இப்பழங்கால காணிகள் சாசனங்களில் பதியப்படும்போது “பரவணியாகிய குறித்த காணி” என குறிப்பிட்டு, எழுதப்படல் வேண்டும்.[2]

இடத்தைக் குறிக்கும் “பரவணி” எனும் இப்பதம் வம்சாவளி என்பதற்கு இங்கு யயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதோன்றாகும். “Hereditary” என ஆங்கிலத்தில் அழைக்கப்படும் இப்பத்திற்கு வம்சப்பாரம் பரியம், பாரம் பாரிய குணம் என்ற பொருள்கள்

கொள்ளப்படுகின்றன.[3] பரம்பரை அல்லது பரவனி என்னும் பதங்களை சிங்கள மொழியில் “பெலபத்” (லைத) என கருகிறார்கள். கோத்திரம் எனவும் இது குறிப்பிடப்படுவதுண்டு. அது சிங்களத்தில் “கோத்து” (ஷங்கு) என குறிப்பிடப்படும். இவ்வாறு கோத்திரங்களையும், ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபடுத்தி அறியும் முகமாக அவற்றிற்கு பெயர்கள் குட்டப்பட்டன. அப்பெயர்கள் பரம்பரைப் பெயர் அல்லது வம்சாவளிப் பெயர் என வழங்கப்பட்டது. சிங்களத்தில் இதனை “பெலபத்தநாம” (லைலான்தம்) என்பார். இந்த “பெலபத்தநாம” என்னும் பதத்தை சாதாரண சிங்கள மக்கள் “வாசகம்” (லாக்னம்) என்னும் பதத்தைக் கொண்டு அழைத்து வருகிறார்கள்.

பல குடும்பங்கள் ஒன்றிலைந்தே கோத்திரம் உருவாகின்றது. அதனால் அந்த கோத்திரத்திற்கு குட்டப்படும் பெயர், அக்குடும்பத்தின் பெயராகக் கொள்ளப் படுகிறது. குலம் கோத்திரம் என மக்களிடையே உயர்வு தாழ்வு காட்டி பிரித்தறியும் பழக்கம் மிகப்பழமையான காலம் தொட்டே சிங்களவர்களிடம் காணப்பட்டன. கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் கோத்திரங்களுக்கிணவே காணப்பட்டன. அவை மற்றப்படும் தருவாயில், குலநிந்தனை செய்த குற்றத்திற்காக குரூ தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கும் வரலாறுகளை, புராதன சிங்கள இதிகாச நால்களில் காணலாம்.

ஒரு சிங்களக் கிராமம் என்பது ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்த உறவினர்கள் ஒன்றிலைந்த, சிங்கள குடும்பங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஆரம்பத்தில் உருவாக்கிய ஜார் ஆகும். இது “சிங்கள கம்” எனக் குறிப்பிடகிறது. விசாவமான ஊர்களில் பல வகையானோர் வசித்து வந்தார்கள். அதில் அழிகமானோர், அங்கு ஆரம்பத்தில் வசித்த பழங்குடி மக்களின் பரம்பரையினராவார். அதனைத் தவிர அவ்வூர் உண்டாவதற்கு அல்லது விளைநிலங்களை விள்துரிக்க நுணை நின்றோரின் வழித்தோன்றல்களும், (இவர்கள் “உள்குடி” என அழைக்கப்பட்டனர்) அத்தோடு பூர்வ குடுகளால்வாதவர்களும் அங்கு வாழ்ந்தார்கள்.

சிங்களத்தில் வம்சாவளி என்று பொருள்படும் “வாசகம்” என்னும் பதத்தில் “வாழ்ந்து வந்த கிராமம்” என்னும் கருத்து தொங்கி நிற்பதை அவதானிக்கலாம். மேலே குறிப்பிடப்படுவதைப் போன்ற தூம் பூர்வகமாக வாழ்ந்து வரும் இடங்களை “மூல்பதின்சிய” (இல்லட்டிய) என அவர்கள் அழைத்தார்கள். பெரும்பாலான சிங்களவர்களிடையே அவர்களது வம்சாவளிப் பெயர்களில் வாழ்ந்த பழங்குடியின் பெயர் (இல்லட்டிய) பரம்பரைப் பெயராகக் கொள்ளப்படுகிறது. கண்டிய சிங்களவர்களே இவ்வாறு இதனை அதிகமாகப் பயன்படுத்துவோராக உள்ளனர்.

அத்தோடு கண்டிய சிங்களவர்களின் பரம்பரை நாமங்களில் இருவகைப் பெயர் வழிகள் காணப்படுகின்றன. சாதாரண சிங்களவர்கள் “கெதரநம்” (லைர தம) எனவும் “வாசகம்” (லாக்னம்) எனவும் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். “பெலபத்” என்னும் பரம்பரைப் பெயரே இவ்வாறு இரு வகைகளில் இவர்களால் பிரித்தறியப் படுகிறது. “கெதர நம” என்பதை ‘வீட்டுப் பெயர்’ எனக் குறிப்பிடலாம். தமிழில் சில மூல்லிம் பெயர்களில் “கெதர” என்பது “வீட்டு” எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. “கெதர” என்று வரும் வம்சாவளிப் பெயர்களில் அந்த சொல் சேர்ந்து காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம். தமது முதாதையர் வசித்த பூர்வீக வீட்டின், தோட்டத்தின், கிராமத்தின் அல்லது அங்கு காணப்பட்ட மரங்களின் பெயர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இப்பெயர்வழித் தொடர்கள் வருகின்றன.

கோத்திரங்களுக்கிடையே சிங்களவர்கள் உயர்வு தாழ்வு காட்டியது போன்றே, பரம்பரைப் பெயர்களிலும் வேறுபாடு காட்டினார்கள். ‘முதலி’, ‘முதியன்சே’ போன்ற வம்சங்களை கொவிகுலத்தின் உயர் வம்சங்களாக சிங்களவர்கள் மதித்ததனால், இப்பெயர்களைச் சார்ந்தவர்கள் உயர் குலத்தினராக தம்மைக் காட்டிக் கொண்டார்கள். கண்டிய சிங்களவர்கள் துங்களது கோத்திரப் பெயரை, தமது பெயருடன் சேர்த்துக் கொள்ளும் வழக்கம் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். இக்குலப்பெயர்களை “வாசகம்” என சாதாரண மக்கள் குறிப்பிடலானார்கள்.

‘கெதர நம’, ‘வாசகம்’ என்னும் இரண்டு தொடர்களையும் சிலர் தமது பெயரில் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். எடுத்துக்காட்டாக, திசாநாயக முதியன்சேலாகே உள்பென் கெதர வீக்கிரமசீங்க என்று பெயரில் “கெதர நம” யும் ‘வாசகமையும் கலந்துள்ளது. இதில் “உள்பென் கெதர வீக்கிரமசீங்க” என்பது அவரது வீட்டுப் பெயர் (கெதரநம்), “திசாநாயக முதியன்சேலாகே” என்ற பெயர் வழி அவரது ‘வாசகம்’ ஆகும்.

16ம் நூற்றாண்டில் கண்டிய இராச்சியத்தில் வாழ்ந்த புகழ்பெற்ற அரசுப் பிரதானிகளான, அலுவலூரே வணிகசேகர முதியன்சே உபேறுல்ல குலதுங்க முதியன்சே போன்றோரது வம்சா வளிகளில் அலுவலூரை, உபேறுல்ல என்னும் அவர்களது பரம்பரை பூர்வகுடி கிராமத்து பெயர்களுடன் “முதியன்சே” என்னும் வம்சப்பெயர் அணைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

வெறுமளே “கெதரநம்” மாத்திரமே தமது பரம்பரையாக பிரயோகிப்போரும் உள்ளனர். சிலவேளை இவர்கள் வம்சாவளியில் தூங்குலத்தவாகவும் கொள்ள ஏது உள்ளது. இடப்பெயர்களில் மிகமிக அபூர்வமான வீட்டுப்பெயர்கள் காணப்படுவதையும் அவதானிக்கலாம். ‘ஏ கொன் பட்ட கெதர அப்வா’ என்பது அப்வா என்னும் ஒருவரது வம்சாவளிப் பெயராகும்.[4] இதன் தமிழ் கருத்தாவது “எஞ்சம் மாட்டுப்பட்ட வீட்டு அப்வா” என்பது ஆகும்.

கண்டிய சிங்களவர்களது அனேக பெயர்களில் வம்சாவளித் தொடரில் அதிகாரம்கே, முகந்திரம்கே, கந்தகெதர ராலலாகே எனப் பெயரின் இறுதியில் “கே” என்ற உச்சியிப் வருவதைக் காணலாம். இதனால் வம்சாவளிப் பெயரை சிங்களத்தில் “கேநம்” (கேநம்) எனவும் வழங்குவார். (பி.கு.)

தற்போதைய “கேநம்” வம்சாவளிப் பெயர் முறைப் பாவளை போத்துக்கேயர் தோன்பு பதிவு சென்னும் காலத்தில் (1613) இருந்தே அழற்யாகியுள்ளது. தோன்பை ஏழுதிக் கொடுக்க வரும் மனிதுரிம் அதனை ஏழுதும் அதிகாரிகள் “நீ என்ன கே” என வினவியதாக மரபுக் கதைகள் உள்ளன.[5]

கண்டிய இராச்சியத்தில் சிங்கள மன்னர்கள் காலத்தில், தேசிய சேவையில் சட்டுபாடு உள்ளவர்களது தலைமுறையில் வந்தவர்கள், தமது முதாதையாது பதவியிலிப் பெயர்களையும் தமது வம்சாவளியிடன் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். அதேபோன்று, வைத்திய துறையில் கைதேந்து, பலவகைப் பட்டங்களைப் பெற்ற, தமது முதாதையின் பட்டப்பெயர்களைத் தமது பெயருடன் மறுபு வழியாக்கிக் கொண்டவர்களும் உள்ளர். இவ்வாறு சிங்களவரிடையே வம்சாவளிப் பெயர்கள் பல வகைகளில் பிரயோகம் செய்யப்படுகின்றன.

காலத்திற்குக் காலம் இப்பரம்பரைப் பெயர்களை பயன்படுத்தும் முறையிலும் வெறுபாடுகள் காணப்பட்டன. சில பெயர்கள் அவ்வக்காலங்களில் பிரபல்யம் பெற்று அதிகமாகப் பழக்கத்தில் இருந்தன. மிகப்பழங்குமொன்றாக காலத்தில், மேலே கூறப்பட முறையில் வம்சாவளிப் பெயர் முறை சிங்களவர் மத்தியில் இருந்தமைக்கு சாட்சிகள் அறிதாகவே உள்ளன. தமது பெயருடன் தந்தையின் பெயரைச் சேர்த்து அழைக்கும் வழக்கம் அவர்களிடையே முன்னர் காணப்பட்டுள்ளது. மாுமக பளிக்ட முச்சநாக ஹாமு என்பது

பி.கு. The children belong to the wife's family and may take their mother's 'ge' name. (Kandyan Law)

*Laws of Ceylon - K. Balasingham, (1933), P. 565 (689)

ரோன்று. அதாவது “பளிக்ட” என்பவரது மகன் “ஹரும்” என்பதாகும்.

ஆனால், கண்டியச் சிங்களவர்கள் தமது தாய்வழி வம்சாவளியைப் பரம்பரைப் பெயர்களில் பயன்படுத்தினார்கள். தாய்வ யர்குலத்தைச் சேர்ந்தவளாக இருக்கும் சந்தர்ப்பம் அதிகமாக இருந்தமையால், அவர்கள் இதனை விரும்பினார்கள். அத்தோடு கண்டியச் சிங்களவரிடையே காணப்பட்ட மாறுபட்ட திருமண முறைகள் காரணமாக, சொத்துரிமைத் தத்துவங்கள் பெண்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தன. பின்னைகளது வாரிசினமை தாயின் குடும்ப வழியிலிருந்து வந்தமையால், அவர்கள் தாயின் வம்சாவளிப் பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டார்கள்.[6]

கண்டிய முஸ்லிம்களிடத்திலும், இத்தகைய நடைமுறை இருந்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. முஸ்லிம்கள் கண்டிய கொவிகுல சிங்களப் பெண்களை மணந்து கொண்டமையால், அவர்கள் கண்டிய இராச்சியத்தில் குல வகைகளுக்கு உட்பட்டார்கள். தாய் சிங்கள இனத்தவளாக இருந்தமையால் அவர்களது வம்சாவளியிலும் தாய் வழியாக வந்த “சிங்கள வாசகம்” குலப்பெயர்கள் ஒன்றிணைந்தன. அரேபியர்களிடையே இது போன்ற பெயர்கள் இருந்திருக்காதது கண்கூடான விடயமாகும். இன்றும் கண்டிய முஸ்லிம்கள் மத்தியில் இப்பெயர் பிரயோகம் வழக்கில் இருப்பதைக் காணலாம்.

இலங்கை பண்டைக் காலத்தில் தாய்வழி வம்சாவளிப் பெயர்கள் தோன்றியமைக்கு ஒரு காரணமாகக் கூறலாம். கி.பி. 851இல் இலங்கைக்கு வந்த தேச சுஞ்சாரி கலைமான் என்பவர், இலங்கையுட்பட பல தீவுகளைப் பெண்களே அரசாஞ்சுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பிற்காலத்து கண்டியச் சிங்களவர்கள் பூர்வீகக் குடிப்பெயர், குலவழிப்பெயர், பதவிமறுபவழி பட்டப்பெயர்கள் என அனைத்தையும் தமது பெயரில் உள்ளடக்கி, மிக நீண்டவையாக தமது பெயர்களை வைத்துக் கொள்வதில் விருப்பங் கண்டார்கள். இன்றும் இந்த வழக்கம் கண்டியச் சிங்களவர்களிடையே காணக்கூடியதாக உள்ளது. கண்டிய மாவட்டத்தில் தெல்தெனிய சென்றத்தில் என்ற கிராமத்தில் வசித்த ஒருவரது பெயர், வீஜேகந்தர ராஜகருண நவாரத்ன பண்டாரநாயக்க முதியன்சே ராலஹாமிலாகே போன்றுகே உடலு வளவுவே நவநந்த பண்டா போன்று என்பதாகும்.[7] இவ்வாறான பெயர்த் தொடர்கள், முறைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து வழங்கப்பட்டு வருவதால், அவர்களது முன்னோர்கள் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் சிறந்த

சாதனமாக இவை உள்ளன எனலாம்.

முஸ்லிம்களது வம்சாவளி

முஸ்லிம்களது வம்சாவளிப் பெயர் முறைகள் இல்லாம் மார்க்கத்தின் அடிப்படையிலேயே குட்டப்படுகின்றன.

இல்லாமிய மார்க்கம் என்பது, நபி ஆதம் (அலை) அவர்கள் முதல் தொடர்ந்து வரும் வாழ்க்கை முறையாகும். புனித அல்குர் ஆணையும், நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களது வாழ்க்கை வழிகளையும் பின்பற்றி வாழ்ந்து வருவதற்கான இன்று முஸ்லிம்கள் என்படுவார். இவ்விரு மூலாதாரங்களிலும் மனிதர்களைக் குறிப்பிடும் போது “ஆதமின் மக்களே” என பல இடங்களில் கட்டிக்காட்டிச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆகையால், ஒருவர் மற்றொருவரது சகோதரராவார். பின்னர் ஒருவர் மற்றவரை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு கிளைகளாகவும், கோத்திரங்களாகவும் மனிதர்களை ஆக்கியுள்ளதாக புனித அல்குர் ஆன் குறிப்பிடுகின்றது. இதனால் ஒரு சாரார் மற்றவரை விட மேலென்று பெருமை பாராட்டிக் கொள்ள இல்லாம் அனுமதிக்கவில்லை. நற்செயல்கள் மூலமே ஒருவர் கண்ணியப்படுத்தப்படுவார். நற்செயல்கள் புரியும் விடயத்தில் பின்னடைந்தவர் தமது முதாதையாக சிறப்பு, பெருமை காரணமாக விரைந்து முன்னேறி விட மாட்டார் என்பதே இல்லாமிய அடிப்படைச் சித்தாந்தமாகும்.

குழந்தை பிறந்ததும் அதற்கு அழகியதொரு பொருளுடைய பெயரைச் சூட்டுவதை, அதன் பெற்றார் மீது இல்லாம் கடமையாக்கியுள்ளது. முஸ்லிம்களது பெயர்களில் தமது தகப்பனின் பெயரைச் சேர்த்து அழைப்பதே மரபாகும்.

எடுத்துக்காட்டாக, ‘மீராகண்டு விதானை உடைய மகன் பக்கீர் லெப்பை’ என்பது போன்ற பெயர்கள் முன்னர் வழக்கில் இருந்தன. இதனை அரபியில் பக்கீர் லெப்பை கிப்னு மீராகண்டு விதானை எனக் குறிப்பிடப்படும். இல்லாமிய சன்மார்க்க நம்பிக்கையின்படி, ஒவ்வொரு மனிதனும் மரணித்துதன் பின்னர் மீண்டும் உயிர்கொடுத்து எழுப்பப்படுவார். அப்போது அவர்களது பெயர்கள் அவரவர் தந்தையின் பெயருடன் சேர்த்தே அழைக்கப்படும் என இல்லாமிய மூலாதாரங்கள் கூறுகின்றன. இதே போன்று, தந்தையின் பெயர் சொல்லி அழைக்கப் படுவதான் இன்னும் சில சந்தர்ப்பங்களும்

இம் மூலாதாரங்களில் காணப்படுகின்றன. (பி.கு.) இதனை அடிப்படையாக வைத்தே முஸ்லிம்கள் தகப்பன் வழி வம்சாவளியைக் கொண்டவர்கள் எனக் குறிப்பிடலாம்.

சிறப்பானவர்களை, சிறப்புப்பெயர் கொண்டு அழைப்பதற்கு இல்லாம் அனுமதியிலிருந்துள்ளது. அரபி மொழியில் “லகப்” என்னும் பட்டப்பெயர்; ‘குன்யத்’ என்னும் இடுகுறிப்பெயர்; ‘அலம்’ என்ற வைத்தபெயர்; ‘நிஸ்பத்’ இணைப்புப்பெயர் போன்றவற்றைக் கொண்டு ஒருவரை அழைக்கலாம்.[8]

வம்சப் பெயர்களையும், வாழ்ந்த பூர்வீக இடப்பெயரையும் தமது பரம்பரைப் பெயராக சேர்த்துக்கொள்ளும் வழக்கம் முஸ்லிம்களில் அரேபிய வழித்தோன்றல்களிடையே காணப்படுகிறது. பெரும்பாலும் சன்மார்க்கத்தின் கண்ணியமிக்க அந்தஸ்துடையவர்களே இவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

குத்துப் பெயர்களையும் ஒலியீட்டின் ஒப்துல் காதீர் ஜீலான் (ரஹ்) இது ஒரு பிரபல்யமான முஸ்லிம் மகானின் பெயராகும். இவரது பெயரில் ஆரம்பத்தில் உள்ளவை அவருக்கு வழங்கப்பட்ட பட்டப்பெயர்களாகும். “அப்துல் காதர்” என்பது அவருக்கு வைத்த பெயர். ‘ஜீலான்’ அவர் பிறந்த ஊர். இதே போல்,

செய்யத் கூதுல் ஹழ்ரமிய்யி

செய்யது சாலிறூ ல் மதனீ மெளவானா

எனவும் பெயர்கள் உள்ளன. இதில், ‘செய்யது’ என்பது இவர்களது வம்சத்தைக் குறிக்கும் பதமாகும். ஹழ்ரமிய்யி, மதனீ என்பன அரபியில் ஊர்ப் பெயர்கள்.

ஒரு தலைமுறையின் வம்சம் சம்பந்தமான கண்ணியம், இல்லாமிய மார்க்க அடிப்படையில், முன்று வகையினருக்கு மாத்திரமே வழங்கப்படுகிறது. முதலாவது, மார்க்கத்தை மக்களுக்குச் சொல்ல வந்த நபிமார்களது கிளையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு; அடுத்தது கற்ற மார்க்கக்கல்விக்குத் தக்க ஒழுக்கமுடையவர்களுக்கு; முன்றாவது நன்னடத்தை உடையவர்களுக்குமாகும். இவ்வாறான முஸ்லிம்களே வம்சாவளி பெயர் தொடரில் அழைக்க அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளார்கள்.

பிரு: அம்மான் இப்னு யான் (ரஹி) அவர்கள் ஆழிக்கிறார்கள், நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் வழிமார்கள் “நிச்சயாக அல்லாஹ் தலை எனது க்ஷரி (அடக்கமிடலும்) இடத்தில் ஒரு மலைக்கை(தூகும்) சாட்டி இருக்கின்றான். ஒருவர் கூறினால்வாட்டு (அல்லாஹ்வாட்டுக் கருணை) சொல்லப்படுமால் அவருடைய பெயரையும், அவருடைய தந்தையின் பெயரையும் அந்த மலைக்கு எங்கு எந்தி வைப்பார். (இன்னாருடைய மகன் இன்னார் எல்லாத்து சொல்லுவதாக கூறுவார்)

நூல் (அதாரம் : பழங்கார்)

கண்டிய மூஸ்லிம்களின் சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்கள்.

ஒரு பரம்பரையின் கலாச்சாரப் பாரம்பரியங்கள் அது உருவான இடத்தின், தேசத்தின், நாகரிகத்தின் அடிப்படைகளுக்கும், கட்டுக்கோப்புகளுக்கும் இயைவானதாகவே அமைந்திருக்கும். அதனால் பரம்பரைத்தன்மை அடிப்படையில் மாற்றம் அடைவது கிடையாது. அரேபியரது பரம்பரை, அரேபிய பாலைவனத்தில் நின்றும் தோற்றுமெடுக்கின்றது. அவர்களது வழித் தோன்றல்களான இலங்கைக் சோனகரும், இன மத ரீதியாக அரேபியரது பரம்பரைத் தன்மைகளைக் கொண்டவர்களாக விளங்குகிறார்கள்.

இலங்கையின் கரையோரங்களில் தமது குடியேற்றங்களை அமைத்து வாழ்ந்த மூஸ்லிம்கள் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் காலத்தில் நிம்மதியற்ற நிலையில் வாழ்க்கை நடாத்தினார்கள் எனலாம். மூஸ்லிம்கள் பெரும் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு, அவலமான சூழ நிலையில் சீவியம் பண்ணினார்கள். அதேவேளை கண்டிய இராச்சியத்தில் குடியேறி வாழ்ந்து வந்த மூஸ்லிம்கள் சிங்கள மன்னர்களுடனும், சிங்கள மக்களுடனும் நேரடி தொடர்பு வைத்து அச்சமற்று வாழ்ந்ததினால் அவர்களிடையே சமூக முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. சிங்கள மக்களது நன்னம்பிக்கையை இவர்கள் பெற்றிருந்ததனால், அவர்களுடன் குடும்ப உறவுகளையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். வர்த்தகத்தில் காட்டிய ஆர்வத்தைப் போன்றே விவசாயத்திலும் மூஸ்லிம்களின் ஆர்வம் மிகுந்து காணப்பட்டது. அதனால் கொலிகுலத்தைச் சேர்ந்த பெண்களை மணமுடித்துக் கொண்டார்கள். இதனால் மூஸ்லிம்களது சமய, இன பாரம்பரியங்களில் எந்த மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. முக்கியமான இடங்களில் மூஸ்லிம்களுக்குத் தொழுவதற்கான பள்ளிவாசல்களைக் கட்டிக் கொள்ளவும் கண்ட இராச்சியத்தில் இடமளிக்கப்பட்டிருந்தது. கண்டிய இராஜதானியான கந்த உடரடயில் 1650க்கு முற்பட்ட காலத்தில் இருந்தே ஒரு மூஸ்லிம் பள்ளிவாசல் இருந்துள்ளதாக ரொப்ட் நோக்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். தமது வருகைக்கு முற்பட்ட காலத்தில், ஒரு கண்டிய அரசன் மூலம் அனைத்து சுதந்திர நாட்டுவாசிகள் மூலமாகவும் இந்த பள்ளிவாசலுக்கு காணிக்கை செலுத்த அரச கட்டளை பிறப்பித்திருந்த விடயத்தை அவர் தமது நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.(பி.கு.)

பி.கு: ரோப்ட் கினாக்ஸ் (1657 - 1679) வரை 19 ஆண்டுகள் 6 மாத காலம் கண்டிய இராச்சியத்தில் சிறைப்பட்டு கைநியாக உல்லி வந்தார். இவர் கண்டிய மன்னின் செனாத் (1604-1635)தின் முனிசிபல்ஸ் நடக்கும் நூலாயில் முன்னின்றுநூக குறிப்பெழுதுகிறார். ஆகையால் இம்பள்ளிவாசல் இம்மன்னின் காலத்திற்கு முற்பட்டதாகவும் 1ம் விழுத்தம்முறிய (1591-1604) மன்னின் காலத்துக்குறியதாக கொள்ளலாம்.

An historical relation of the island Ceylon. By Robert Knox (1681)

இங்கு மூஸ்லிம்களுக்கு ஆட்சியாளர்கள் தேசிய சேவையில் பதவிகளை வழங்கியிருப்பது, காணிகளை நன்கொடையளித்தும் கௌரவப் படுத்தியதால், சமூக வாழ்க்கையில் சிறந்த அந்தஸ்து அவர்களுக்குக் கிடைத்திருந்தது. ஆகையால் மூஸ்லிம்கள் இங்கு தனித்த ஒரு இனமாகக் கருதப்படாது சிங்கள மக்களுடன் ஒன்றினைந்த ஒரு சமூக அமைப்பைப் பெற்றிருந்தார்கள்.

இதற்கு சிறந்ததொரு நிதர்சனமாகக் கொள்ளக் கூடியதாக இருப்பது, இன்று வரையில் கண்டிய மூஸ்லிம்களின் பெயர்களில் காணப்படும் சிங்களப் பரம்பரைப் பெயர்களாகும். கண்டிய சிங்கள மக்கள் மத்தியில் வழக்கில் காணக்கூடிய அதே ‘பெலபத் நாம’ என்னும் வம்சாவளிப் பெயர்களை மூஸ்லிம் களும் பயன் படுத்துகின்றார்கள். வதியும் ஜிட்பெயராலும், குலப்பெயர்களாலும், மன்னன் காலத்து பதவி வழிப் பெயர்களாலும் சிங்கள மக்களைப் போன்றே இப்பகுதியில் வாழும் மூஸ்லிம்களும், தமது வம்சாவளிப் பெயர்களைக் கொண்டுள்ளார்கள். சிங்கள மொழியிலேயே மூஸ்லிம்களது ‘வாசகம்’ யும் உள்ளது. வீட்டுப் பெயர்களில் ‘கெதூ’ என்ற சிங்களப் பதப்பிரயோகமே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இல்லாமியர்களது பெயர்களாகக் கருதப்படும் அகமது லெப்பை, உதுமா லெப்பை, அபூக்கர் என முடிவு பெறுவதால் மாத்திரிமே இவ்வாறான பெயர்கள் மூஸ்லிம்களுக்குரியன் என கூறுமளவில் மாற்றமில்லாது சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்களாக இவை காணப்படுகின்றன.

கண்டிய இராச்சியத்தின் விசேடமாகக் காணப்பட்ட குலகோத்திர வகைகள் சிங்களவர்களுக்கே உரியனவாகும். என்றாலும், அவற்றில் பெரும்பான்மையான குல வகைகளில், மூஸ்லிம்களும் சார்ந்து இருப்பதை அவர்களது வம்சாவளிப் பெயர்களில் இருந்து அறியக் கூடியனவாக உள்ளன. பல தலைமுறைகளைக் கொண்டு தொடர்பு கொண்டு, குடும்ப உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர் என்பதை, அவர்களது பிச்சளங்களின் பரம்பரைப் பெயர்களில் இருந்தே கூறிவிட முடிகிறது. அவை இல்லாமிய அடிப்படையிலான வம்சாவளி மரபுகளுக்கு உட்படாத பெயர்களாதலால், கண்டிய சிங்கள மக்கள் மூலம் இங்கு வாழ்ந்த ஆழிப் பழங்குடி கண்டிய மூஸ்லிம்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சமூக அந்தஸ்து எனக் கொள்ளலாம். அந்தஸ்தன் அவர்களது கிட்டிய உறவின் தொடர்பை இவை எடுத்துக் காட்டுபவையாகவும் உள்ளன. அதனால், மூஸ்லிம்கள் இப்பெயர்களை சன்மார்க்க அடிப்படையில்

மதிப்பீட்டுக்குள்ளாக்காது சமூக அடிப்படையில் அதற்கு அந்தஸ்து வழங்கி வரலாணார்கள். அந்த மரபுரிமையை இன்று வரையில் அவர்கள் பாதுகாத்து வருவது குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும்.

கண்டிய முஸ்லிம்கள் தமது பெயருடன், இணைத்துக் கொண்ட சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்களும் எந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் அவை அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன என்பது போன்றவையும், அதனால் அவர்கள் பெற்ற கீர்த்திகளும், முஸ்லிம்கள் அவற்றைப் பயன்படுத்திய முறைகள் தொடர்பானதுமான விளக்கங்கள் இந்நாலின் உள்ளே இடம் பெறுகின்றன.

- 1) ஒகூலீ ஸ்ரங் ஓவிலி இந்திய ஹ அடாயம். ஹ டக கோவிரீ-ஒன் (1980) 158
- 2) நொதாரிச் A. L. M. இஸ்லையில் சின்னமரிக்காரின் காணி உறுதிகள். இல: 356, 360 (15.10.1862)
- 3) Report of the Temple Land Com (1857 - 1858) P.10
- 4) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றம் பிரிவிடல் வழக்கிலக்கம் 4359/P காணி உறுதி இல. 250 (1.2.1893), பாத்த ஹேவாஹெட்ட.
- 5) பிரதிசூல - பத்த காலத்திலே ஹ ஏ-ஒகை (1980 - 1990) 141 பக1428.
- 6) Laws of ceylon-K. Balasingham - (1933), P565(689)
- 7) கண்டி மா.நீதிமன்றம் பரிவிடல் வழக்கிலக்கம்13836/P
- 8) மஙான்-அல்லாமாசெய்யிது முறைம்மது லெப்பை, (1994) பக 349.

அத்தியாயம் - III

கண்டிய முஸ்லிம்களின் இராஜீய தொடர்புகளும் சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்களும்

கண்டிய இராச்சியத்தில், முஸ்லிம்கள் பெருமிதம் அடையும் படியான பல பதவிகளை வகித்துள்ளார்கள். சிங்கள மக்களுடன் சமமாக அவர்களது சேவையும் போற்றப்பட்டதுடன், கெளரவப் பட்டங்களையும், காணிகளையும் நன்கொடையாகவும் பெற்றார்கள். முஸ்லிம்கள் நம்பிக்கையானவர்களாகவும், மன்னனுக்கும், சிங்கள மக்களுக்கும் பிரயோசனம் அளிப்பவர்களாகவும் இருந்ததனாலேயே அவர்கள் இராஜீய உறவுகளில் நெருங்கி ஈடுபாடு காட்டும் சந்தர்ப்பங்கள் அமைந்தன. முஸ்லிம்களிடம் காணப்பட்ட பரவலான அறிவு, ஆழ்றலின் காரணத்தினாலும் தேசிய சேவையில் கண்டிய மன்னர்கள் காலத்தில், அவர்களுக்கு இடமளிக்கப்பட்டது. சில முஸ்லிம்கள் தனித்துவமான திறமையைக் கொண்டவர்களாகவும், விளங்கி உள்ளார்கள்.

சிங்கள மக்களில் அரசனுடைய பணிகளை ஆற்றிய வர்களுக்கு கெளரவங்களும், பட்டங்களும் வழங்கப்பட்டது போன்றே முஸ்லிம்களுக்கும் கிடைத்தன. சிங்கள மக்களில் அரச சேவையில் கடமையாற்றியவர்கள், தமது பதவியறி, விருது வழிப் பெயர்களைக் கொண்டு தமது வம்சாவளியை அமைத்து கொண்டார்கள். அதேபோன்றே, கண்டிய முஸ்லிம்களும் தமது பெயர்களுடன் சிங்கள மொழிவடிவிலான பதவியறிப்பெயர்களையும், சிறப்புப்பெயர்களையும் இணைத்துக்கொண்டார்கள். அது அவர்களது பரம்பரை பெயராகியது. முஸ்லிம்கள் இங்கு வகித்துப் பதவிகளுக்கெல்லாம் மகுடம் வைத்தாற் போன்று, ஓர் உயர் நிலை பூராதன கண்டிய ராச்சியத்தில், மத்தியகால யுகத்தில் ஏற்பட்டது. இது இவ்விராச்சியத்தின் இராசதானி குருநாகலையில் அமைந்திருந்த காலப்பகுதியில், சிங்கள

கிரீடத்தின் உரிமையை ஏற்று ஒரு முஸ்லிம் மகன் சிம்மாசனம் ஏறிய சம்பவமாகும். சிங்கள வம்சாவளியில் மன்னன்வழிப் பரம்பரைப் பெயரை இவர் மூலம், முஸ்லிமொருவர் கண்டிய இராச்சியத்தில் பெற்றுக்கொண்டார்.

மலை தேசத்தின் அரியணையில் ஒரு முஸ்லிம் மன்னன்

கண்டிய இராச்சியம் மலை தேசம் என வழங்கப்பட்ட மிக பழையான காலத்திலேயே முஸ்லிம்கள் இங்கு வாழ்ந்துள்ளார்கள். கி.பி. 11ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 15ம் நூற்றாண்டு வரையிலான மத்திய காலயுகத்தில் தம்பதெனிய, யாபாஹுவ, குருநாகலை, ஆகியன இவ்விராச்சியத்தின் தலை நகர்களாக விளங்கின. முதலாம் புவனேகபாகு மன்னன் (1273-84) தம்பதெனியாவில் தனது அரசாட்சியை ஆரம்பித்தான். அவனுக்குப் பின்னர் அவனது மகனான இரண்டாம் புவனேகபாகு மன்னன் தனது ஆட்சியில் புகழ் பெற்று விளங்கினான். இம்மன்னனுக்குப் பிறகு ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற இவனது மகன், நாட்டு மக்களது நல்லாதறவை இழந்ததனால், மிகக் குறுகியதொரு காலமே அவனது ஆட்சி நிலைத்தது. இவன் தனது இராஜதானியை “அத்துகல் புரய” என்ற தற்போதைய குருநாகல் நகரில் அமைத்திருந்தான்.

குருநாகலைப் பிரதேசத்தில் அஸ்வெத்தும என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த அழகிய முஸ்லிம் பெண்ணாடன், இரண்டாம் புவனேகபாகு மன்னன் கொண்டிருந்த தொடர்பின் மூலம் பிறந்தவனே இவ்விளம் மன்னனாகும். இந்தக் கதை ஆதார பூர்வமானதொன்றாகும் என, எச். டிள்யு. கொட்டின்டன் என்னும் வரலாற்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்.[1]

இம்முஸ்லிம் அரசிளங்குமரன் வட்டிமி (வத்திமி) பண்டார என்ற பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டான். இவனது இயற்பெயர் செய்யது இள்ளையில் என்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இவனது ஆட்சியை மக்கள் கடுமையாக எதிர்த்தார்கள். அதனால், அவனை கொலை செய்வதற்கான சதித் திட்டமொன்றினைத் தீட்டினார்கள். உயரமான கற்பாறை ஒன்றின் மேல் மன்னனுக்கு ஒரு வைபவத்தை ஏற்பாடு செய்து, செங்குத்தான அக்கற்பாறைக்கு அவனை அழைத்துச் சென்றார்கள். பின்னர், மிகத் தந்திரமாக மன்னனுக்கு அமைத்திருந்த மேடையில் இருந்து அவனைத் தள்ளி விட்டு கொலை செய்தார்கள். மரபுக் கதைகளின்படி ‘வத்திமி பண்டார’ என்னும் இம்முஸ்லிம் மன்னன் கற்பாறையில் இருந்து விழுந்து இறந்ததால் ‘கலே பண்டார தெவ்யோ’ என சிங்களவர்களால் அழைக்கப்படுகிறார். அத்தாகல என்னும் இடத்தில் இச்சம்பவம் நடந்ததாக பரம்பரைக் கதைகளில்

சொல்லப்படுகிறது. வத்திமி பண்டாரவின் கல்லறை இன்றும் முஸ்லிம்களின் பொறுப்பிலேயே இருந்து வருகின்றது. இவ்விளம் அரசன் இரவு வேளைகளில் தனது போர்க் குதிரை மீதேறி, அந்தப் பிரதேசத்தில் சவாரி வருவதை தாம் கண்டுள்ளதாக அனேக கிராமவாசிகள் கூறிவருகின்றனர். இந்தக் கல்லறை அமைந்துள்ள இடம் இன்று ஒரு மலைய மனிதரின் குடும்பத்தினரால் பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. பெளத்துர்களும் முஸ்லிம்களும் இன்று இந்த தளத்திற்குக் கண்ணியம் செலுத்தி வருகின்றனர்.

‘பண்டார’ என்பது ‘பண்டாரம்’ என்னும் தமிழ்ப் பதக்திலிருந்து மருவி வந்த ஒரு சொல்லாகும். அரசர்கள் இந்த வம்சாவளிப் பெயர்களைக் கொண்டிருந்தார்கள். ‘தர்மபால்’ என்ற அரசன் ‘பெரிய பண்டார’என அழைக்கப்பட்டான். 1521ம் ஆண்டளவில், கோட்டை இராச்சியத்தின் மன்னாக ‘மத்தும் பண்டார’ என்பவன் அரசேறி இருந்தான். இன்றும் ‘பண்டார’ என்னும் வம்சாவளிப் பெயர் பரவலாக சிங்களவர்களிடம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. கண்டிய இராச்சியத்தின் அரசப் பரம்பரையிலும் முஸ்லிம் ஒருவர் தமது வம்சாவளியை கொண்டிருந்தார் என்பதற்கு வத்திமி பண்டார மன்னன் ஒரு உதாரணமாகும்.

இம்மன்னனின் தாயான முஸ்லிம் மங்கை வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படும், ‘அஸ்வெத்தும்’ என்னும் கிராமம் தற்போது முஸ்லிம்கள் அதிகமாக வாழும் ஒரு கிராமமாகும். 1901ம் ஆண்டு குடிசன மதிப்பீட்டின்படி அங்கு வாழ்ந்த மொத்த மக்கள் தொகையில் பாதிபேர் முஸ்லிம் களாவர். இவ்வூரில் வாழ்ந்த நான்கு முஸ்லிம் விதானமைர்கள், வில்பாவே பத்தினி ஆலயத்தின் காணிகளைப் பரவணியாக பெற்றிருந்தார்கள்.[2]

வத்திமி பண்டார மன்னனது ஆட்சி காலத்தில், அவருக்குப் பிரியமான ‘கோபால பிராமண முதயன்சே’ என்பவருக்குப் பரிசாக வழங்கிய ஊர் ‘கொபல்லாவ’ என பின்னர் மாறியதாக ஒரு மரபுக் கதையுள்ளது.[3]

இப்னு பதாதா (1344) இலங்கையில் தேச சஞ்சாரம் செய்யும் போது ‘கொனகார்’ (இது குருநாகலை என சொல்லப்படுகிறது) இல் ஒரு முஸ்லிம் பள்ளிவாயில் இருந்ததாக அவரது பயண அனுபவத்தில் குறிப்பிடுவது இந்த ‘கலே பண்டார’ தளமாக இருக்கலாம் என்பது வரலாற்று ஆசிரியர்களின் கருத்தாகும்.[4] சிங்கள மணிமுடியை அணிந்து கொண்ட இம்மன்னனின் ஆட்சியானது, பெளத்த மக்களை சினம் கொள்ளச் செய்தது எனவும்; அவர் அரச

மதமாக இஸ்லாத்தைப் பரப்ப முயற்சி எடுத்தார் எனவும் சில சிங்கள வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். அவர் முஸ்லிம்களுக்கு சலுகை காட்டினார் என்பதும், குருநாகலை இராசதானி கம்பளைக்கு மாற்றப்படுவதற்கு இச்சம்பவங்களும் காரணம் என்பது அவர்களது கூற்றாகும்.[5]

பிரதான ராஜதந்திர கருமங்களில் முஸ்லிம்கள்

கண்டிய மன்னர்களின் கீழ் இங்கு வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் அரசு தூதுவர்களாக, வேவு பார்ப்போராக, மற்றும் படைப்பிரிவுகளிலும் கடமையாற்றியுள்ளார்கள். தீவுக்குள்ளேயும், வெளியேயும் இவர்கள் வர்த்தக நோக்கமாக சுற்றித் திரிபவர்களாக இருந்தமையால், இது போன்ற கருமங்களை ஆற்றுவதற்கான விசேஷ திறமையைப் பெற்றிருந்தார்கள்.

கண்டியை அரசாண்ட இரண்டாம் இராஜாங்க மன்னன் (1629-87) காலத்தில், ஒல்லாந்த உயர் ஸ்தானிகராக சேவையாற்றி வந்த ‘ப்ராக்’ என்பவர் 1670ம் ஆண்டு ஜாலை மாதம் மரணமடைந்தார். மன்னன், அவரது பூதவுடலை கொழும்பிற்கு அனுப்பி வைக்கும் பணிக்கு, ஜவர் அடங்கிய நல்லெண்ணத் தூதுக் குழுவொன்றையும் அனுப்பி வைத்தான். அதில் ஒரு பிரதானியாக ‘கோபால முதல்’ என்ற முஸ்லிம் இடம் பெற்றிருந்தார். அவர் தமது அறிவுத்திறமையால் ஒல்லாந்தருக்கும் மன்னனுக்கும் இடையே சுழக உறவை ஏற்படுத்தி பாராட்டும் பெற்றார்.[6]

இம்மன்னனின் ஆட்சியின் போது, எல்லா வகையினரையும் உள்ளடக்கிய 70,000 பேர் கொண்ட படையொன்றைத் திரட்டியதாக ‘ஹடஹன் காவிய’ என்னும் கிரந்தத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. கண்டிய படையில் 60,000 அல்லது 70,000 பேர் இருந்தனர் என ‘மந்தாரம் புற புவத’ (1647-1702) என்னும் கிரந்தம் கூறுகிறது. இப்படையில், ஏராளமான முஸ்லிம்களும் சேவையாற்றியுள்ளனர்.

1628ம் ஆண்டில் கண்டிய இராச்சியம் முன்று சிற்றரச்களாக பிரிக்கப்பட்டு, மாத்தளையின் அரசு பொறுப்பை கொட்டபொல விஜேபால இளவரசன் ஏற்றிருந்தான். அம்மன்னன், போர்த்துக்கேயர் கைவசம் இருந்த திருகோணமலைக் கோட்டையை மீட்கும் முகமாக, இந்த பிரதேசத்தில் இருந்து சகலரையும் உள்ளடக்கிய ஒரு சேனையைத் திரட்டிய செய்தியை ‘மாத்தளை கடயிம்’ ஏடுகள் கூறுகின்றன. இதில், முஸ்லிம்களும் இடம் பெற்றிருந்தனர் என சில துவக்களின் வாயிலாக கூற முடிகிறது. இதே மன்னனுக்கும், இரண்டாம் இராஜாங்கள் மன்னனுக்கும் இடையே ஊவாவில் வைத்து யுத்தமொன்று முண்டது.

போர்த்துக்கேயர் ஊவாவில் விஜேபால மன்னனுக்கு சார்பாக செயற்பட்டு அவனை கோவாவிற்கு அனுப்பினர்.[7] ஆனால், இவனின் மகனை, 2ம் இராஜாங்க மன்னன் மிக மோசமான முறையில் கொலை செய்துன். இது பற்றிய விசாரணையை 1669ல் ஒல்லாந்தர் நடாத்தினர். அதில் வாக்குமூலம் கொடுத்தவர்களுள் கலகம் என்னும் அதிகாரியின் பெயருக்கு அடுத்தபடியாக மொஹோட்டால் கோபால முதல் என்ற முஸ்லிமின் பெயர் இருந்தது.[8] முஸ்லிம் கள் கண்டியப் பிரதானிகளுடன் முக்கிய ராஜதந்திர கருமங்களில் ஈடுபாடு காட்டியுள்ளதை இது காட்டுகிறது.

உள்வறியும் விடயத்தில் முஸ்லிம்கள் கொண்டிருந்த திறமையை எடுத்துக்காட்ட, பிரிதொரு சம்பவத்தையும் குறிப்பிடலாம். 1760ம் ஆண்டில், மொலதண்ட பத்வடன் நிலமே என்பவர், கண்டிய மன்னன் கீத்தி ஸ்ரீ ராஜாங்க மன்னனுக்கு எதிராக கலகமொன்றை ஏற்படுத்த இரகசியச் சதியோன்றை மேற்கொண்டான். இந்தச் சதித்திட்டத்தைப்பற்றி கோபால முதல் என்னும் முஸ்லிம் ஒருவர் செய்தியறிந்து, அரசனுக்குத் தக்க தருணத்தில் வெளிப்படுத் தினார். இதனால், இச்சதி முறியடிக்கப்பட்டதுடன், மொலதண்ட நிலமையின் நிலபுலன்களையும், ஊர்களையும் மன்னன் அரசுடைமையாக்கி, அதனை கோபால முதலிக்கு சன்மானமாகக் கொடுத்தான். அத்துடன் விழுதுகளை ராஜகநுன கோபால முதலியார் என்னும் பட்டத்தை மன்னன் அவருக்கு வழங்கியதோடு, அரசியின் நோயைக் குணப்படுத்தி யமையால் பேத்கே முகந்திரம் என்னும் கெளரவப் பெயரையும் குட்டனான்.[8A]

பிற்காலத்தில் சோனகர்களும், மலாய முஸ்லிகளும் கண்டிய இராச்சியத்தின் படையில் சேவையாற்றினார்கள். சோனகர் 250, மலாயர் 250 அல்லது 300 பேர் யுத்தப்பயிற்சி பெறுவது பற்றிய தகவலொன்று 1810ம் ஆண்டில் பிரித்தானியருக்குக் கிடைத்ததாக, மூங்கிலேய ஆளுளர் சேர் ஜோன் டொயிலி தமது தினப் பதிவேட்டில் (1-9ஷம்.1810)குறிப்பிடுகிறார். அத்துடன், கண்டிய மன்னனின் ‘வேறுவபன்’ என்னும் பிரிவிலும் முஸ்லிம்கள் சேவையாற்றியுள்ளார்கள்.

கண்டிய இராச்சியத்தில் அரசு தூதுவர்களாகக் கடமையாற்றிய வட்டுயில்லே என்னும் ஒரு பிரிவினரும் இருந்தனர். இவர்கள், அதிகாரம் மன்னர்களின் செய்திகளைக் கொண்டு செல்பவர்களாக செயற்பட்டனர். அத்துடன், இப்பதவியில் உள்ளவர்கள் பொலிஸ் படைக்குச் சம்மான ஒரு சேவையை ஏற்றிருந்தனர். முஸ்லிம் கள் இப்பிரிவில் சேவையாற்றியமைக்கான உறுதியான சான்றுகள் உள்ளன. அது,

அவர்கள் தமது பெயருடன் இணைத்துள்ள இப்பதவி வழி சிங்கள வம்சாவளியின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. தும்பனை உட்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த கலகெதர மடிகே, முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழும் ஊராகும். இங்கு 1899ம் ஆண்டிற்கு முன்னர் கட்டுபுள்ளே கெதர குப்தம்பி [9] என்னும் முஸ்லிம் ஒருவர் வாழ்ந்துள்ளார். இவரது பரம்பரையினர் இன்றும் இவ்வம்சாவளிப் பெயரைப் பயன்படுத்தி வருகின்றார்கள். இவரது முதாதையர், அரசு காலத்தில் ‘கட்டுபுள்ளே’ என்னும் பதவியை வகித்துள்ளதை இது காட்டுகின்றது. இவருக்கு கண்டி மகா தேவாலயத்தின் ‘எனுதென பங்குவு’யில் விசாலமான விஸ்தீரணமுள்ள பயிர்செய் நிலத்தில் பங்குகளும், அவற்றிற்கு நீர் பெற்றுக்கொள்வதற்கான குளமொன்றும் நன்கொடையாக கிடைத்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.[10] முஸ்லிம்கள் இப்பெயரை ‘காட்டுபுள்ளே’ என்றும் உச்சரிக்கின்றனர். ‘கட்டு புள்ளே’ என்பதிலும் பாதி தமிழ் உச்சரிப்போயாகும்.[11] இப்பாதுகாப்புச் சேவை, ஆங்கிலேயர் கண்டியைக் கைப்பற்றிய ஆரம்ப காலத்திலும் செயற்பட்டுள்ளது. சேர் எட்வர்ட் பார்ன்ஸ் என்ற தேசாதிபதி 1828ல் ரீ தலதா மாளிகாவையில் நடைபெற்ற பெரஹரா வைபவத்தின் பாதுகாப்பிற்காக 48 கட்டுபுள்ளே பிரமுகர்களை பயன் படுத்துமாறு தமது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.[12]

முஸ்லிம்கள் கண்டிய இராச்சியத்தில் கடமையாற்றிய ஏனைய பாதுகாப்பு தொடர்பான துறைகள் பற்றிய தெளிவான விபரங்கள் கிடைப்பதற்கு அதிருக்கவே உள்ளன. அத்துறைகளில் சுடுப்புவர்களது வம்சாவளிப் பெயர்கள் கூட, இன்று வழக்கொழிந்து விட்டன எனலாம்.

மருத்துவக் கலையைச் சார்ந்தவர்களின் வம்சாவளிப் பெயர்கள்

கண்டிய மன்னர்கள் காலத்திலேயே இங்கு வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் மருத்துவக் கலையில் சிறப்புற்று விளங்கினார்கள். கண்டி, குருநாகலை, கேகாலை போன்ற கண்டி இராச்சியத்தின் பல பிரதேசங்களிலும், இத்துறையைச் சேர்ந்த முஸ்லிம்கள் குடிபதியாக இருந்துள்ளார்கள். இவர்களில் சிலர் அரசவை மருத்துவர் களாகவும் சேவையாற்றி, சிங்கள மன்னர்களது பாராட்டுதல்களையும், விருதுகளையும் பெற்றதுடன் அவர்களுக்கு அரசன் நிந்தகம காணிகளையும் வழங்கி கெளரவப்படுத்தியுள்ளான்.

வைத்திய திலக்க ராஜகருணா என்பது கண்டிய மன்னால் முஸ்லிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட சிறப்புப் பட்டமாகும். மன்னனது அரச வைத்திய பணியை மேற்கொண்டவர்கள் வாசல வைத்திய முதியன்சே என்ற நாமஞ் குட்டி கெளரவிக்கப்பட்டார்கள்.அத்துடன் பேத்கே

ஈலமே என்ற பதவியையும் முஸ்லிம்கள் வகித்துள்ளார்கள். இவர்களது பரம்பரையைச் சேர்ந்த வழித்தோன்றல்கள், முதாதையரது வைத்தியக் கலையை தொடர்ந்து மேற்கொண்டு வந்துள்ளார்கள். அத்துடன் தமது முன்னோருக்குக் கிடைத்த கெளரவப் பட்டங்கள் அடங்கிய வம்சாவளிப் பெயர்களையும் தமது பெயர்களோடு சேர்த்துக் கொண்டார்கள். இன்று அவர்களது முதாதையர் பெற்றிருந்த மறையாத வரலாற்றுச் சிறப்பை, சிங்கள மொழி மூலம் கொண்ட இவ்வம்சாவளிப் பெயர்கள் காட்டி நிற்கின்றன.

நான்கு கோரளை பிரதேசத்தில், கெக்கிரி கொடை என்னும் கிராமத்தில் வாழ்ந்த அஹமது லெப்பை ஹபிப் லெப்பை (1872 முன்) என்ற முஸ்லிம், வைத்திய ரத்ன முதலியார் என்றும் சிறப்புப் பெயரைத் தமது பெயருக்கு முன்னால் பயன்படுத்தினார்.[13] குருநாகலை பிரதேசத்தில் ‘ரம்புக்கத்தன’ கிராம வாசியான உமர் லெப்பை அவர்கள் (1872 முன்) தமது பெயரின் பின்னால் வைது குடுங்கேலே என்னும் வைத்திய பிரதானி பட்டத் தைச் சேர்த்திருந்தார்.[14]

முஸ்லிம்கள் மிகுந்து வாழும் கலகெதர என்னும் ஊரில் ஆழகல வைத்ரால் என்னும் முஸ்லிம் ஒருவர் வாழ்ந்துள்ளார். அவரது பிச்சளத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் கலூகல்ல வைத்ராலலைகே கெதர என்றும் வம்சாவளிப் பெயரை தமது பெயருக்கு முன்னால் குறிப்பிடுகிறார்கள்.[15] இதே போன்று யட்டநூவர் மெதுபலாத்தை தெஹியங்கை என்னும் ஊரிலும் ‘வைத்ராலலைகே கெதர’ என்னும் பரம்பரைப் பெயரைக் கொண்டவர்கள் உள்ளனர்.[16]

நாவலப்பிடிக்கு அருகில் உள்ள பலன்தொட்டை என்னும் திற்ராரில் வைத்ராலலைகே என்னும் கே நம யுடன் அழைக்கப்படும் முஸ்லிம் வைத்திய பரம்பரையொன்று இருந்துள்ளது. வைத்ராலலைகே கேகு ஆபுக்கர் ஆராச்சி என்னும் பெயர்ப் பரம்பரை இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. அந்த வைத்தியப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் வாழ்ந்த விடுதலை தொகுதியின் வளவின் பெயர் கொண்டும் பேத்கே வளவ்வே என்னும் வம்சாவளிப் பெயருடன் அழைக்கப்படும் அவ்வர் முஸ்லிம்கள் வாழ்கின்றனர்.[17]

அத்துடன் சிலர் தமது பெயர்களுடன் வைத்ராளை என்ற பட்டத் தை இணைத்துக் கொண்டிருந்தனர். உடுநுவரை யட்டதெனியாவில் வாழ்ந்த கீர்ப்பனை லிந்தைக் கொட்டுவை ஆகும் கெப்பை வைத்ராளை என்பவர் பரவணி காணிகள் பெற்று சிறப்புற்று

விளங்கிய ஒரு வைத்தியராவார். (1862) [18] ‘வெதராளை’ என்னும் இந்தச் சொல், அக்குரணைப் பகுதியில் வைத்தியனார் என தமிழ் உச்சிப்பிலும் பிரயோகிக்கப்பட்டது. தெலம்புகறு வத்தை என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்த ஒருவரது பரம்பரைப் பெயரில் மலலதன்னே வைத்தியநார் என்னும் தொடர் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.[19]

மீரா லெப்பை வெத நயிதே என்ற பெயருடைய ஒருவர் பரகாதெனிய என்னும் ஊரில் மருத் துவத் துறையில் ஈடுபட்டிருந்தார்.[20] இங்கு ‘நயிதே’ என குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது அவரது வம்சத்திற்குரிய பெயராகும்.

வாழ்ந்த ஊர் பெயரைக் கொண்டும் வைத்தியத் துறையைச் சார்ந்தவர்கள் தமது பெயரை அழைத்துக் கொண்டார்கள். என்டறு தென்னே வெதராலலாகே கெதர காசிம் லெப்பை (1903) என்பதை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.[21]

இது போன்று, பலவகைச் சிறப்பு நாமங்களில் மருத்துவக் கலையைச் சார்ந்தவர்களது பரம்பரைகள் அழைக்கப்பட்டன. சிங்கள் அரசர்களுடனும், கண்ணிய சிங்கள மக்களுடனும் சௌஜன்ய உறவு பூண்டு, இவ்வைத்திய துறையில் பணியாற்றியதனாலேயே சிங்களிப் பட்டப்பெயர்கள் கொண்டு இவர்கள் அழைக்கப்பட்டார்கள்.

மிமிப் கண்ணிய யுகத்திலும் அதற்கு முந்திய காலப்பகுதிகளிலும் மருத்துவக் கலையில் சிறப்புற்று விளங்கியதோடு, வரலாற்றுச் சீதியாகவே பாராட்டும் பெற்றவர்கள் கோபாலச் சோனகர் எனப்படுஞ்சு மூஸ்லிம்களாவர். இவர்கள் கண்ணிய அரசர்களுடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டிருந்தார்கள். ஏனைய கருமங்களில் விசேட திறமையைக் காட்டியவாறே, சிங்களமன்னர்களுக்கு வைத்திய பணி புரிந்து, கெளாவ நாமங்களையும், காணிகளையும் நன்கொடையாகப் பெற்றுக்கொள்கொண்டார்கள். அந்த இடங்களில் இன்றும், அவர்களது பரம்பரையினர்களுக்கு அப்பட்டப்பெயர்களைத் தமது பெயர்களுடன் இணைத்து, மன்னார்கள் காலத்தில் பெற்ற மதிப்பைப் பறைசாற்றி வருகின்றனர்க்கு நூரால்தே வெற்றுகின்றனர். இப்போது சிங்கள நாட்டு வைத்தியர் கொண்டை கட்டுபவர்களாக இருந்தது போன்றே இவர்களும் கொண்டை கட்டினார்கள். [22] கோபாலச் சோனகர்கள் மொகலாயப் பட்டாணி என்னும் இனத்தைச் சார்ந்தவர்களாகக் கொண்டைப்படுகின்றனர். தேவநம்பிய திஸ்ஸ மன்னனின் காலத்தில் இந்தியாவில் இருந்து அரச மரத்தின் கிளைப் பொன்டு வரப்பட்ட ஷோது பல்வேறு புதிய மக்கள் கூட்டங்களும், இங்கு அழைத்து வரப்பட்டு குடியமர்த்தப்பட்டதாக சிங்களப்

பூராணங்கள் கூறுகின்றன. மகா ஃசம் என்னும் கிரந்தத்தில் இவ்வாறு 18 குலத்தவர்கள் இருந்ததாக கூறப்பட்டுகின்றது. அதில் மருத்துவத் துறையைச் சார்ந்த எட்டு வகை குலத்தினர் அடங்கினர். ஆனால் சமன்த பாசா தீகா என்னும் பூராண நூலில் எட்டு வகை குலத்தினர் வந்ததாக குறிப்பிடப்படுகிறது. அவர்களின் ஊர், பெயர் விபரங்கள் தரப்படாவிட்டனும் அதில் ஒரு குலத்தினர் கோபால என்னும் வகையினராவர்.[23] கோபாலச் சோனகர் வட இந்தியாவைச் சேர்ந்த மூஸ்லிம்களாவர். இக்கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது, கோபாலச் சோனர்களது வைத்தியத்துறையின் ஈடுபாடு மிகத் தொன்மை வாய்ந்த தாகும். அதனால் இவர்கள் இராஜாங்க வைத்தியர்களாக சேவையாற்றும் வாய்ப்புகள் கிடைத்தன.

உடுநுவரை கடம்பேரியில் வாழ்ந்த இப்பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஒருவர், காந்தி ஸி இராஜஷங்க மன்னனின் நோயைக் குணப்படுத்திய தனால், அவருக்கு வைத்திய தலை ராஜகருண கோபால முதல் என்ற சிறப்புப் பட்டமும் பேத்கே முகந்திரும் என்னும் பதவியும் வழங்கப்பட்டன.

அரசனது வைத்தியத்துறை முகந்திரமாக பணியாற்றிய பல்கும்புரே வைத்திய தலை ராஜகருண கோபால முதியன்சேலாகே சேகு முஹம்மது உடையார் என்பவரது பெயர் வரலாற்று நூல்களில் சிறப்புற்று கூறப்படுகிறது. இவருக்கு சன்னஸ மூலம் பல காணிகள் நன்கொடையாகக் கிடைத்தன. இவர்கள் வாழ்ந்த வீட்டு வளவுகளை இன்றும் காணக்கூடியதாக உள்ளன.

அரசப் பரம்பரைக்கு மருத்துவப் பணியாற்றியவர்களது பரம்பரையினர் இன்றும் தமது முதாதையரது பட்டப்பெயர்களை வம்சாவளியாகப் பயன்படுத்தி வருவதோடு, அவர்களில் பலர் பரம்பரை பரம்பரையாக வைத்திய கலையிலும் சிறந்து விளங்குகின்றனர். உடுநுவரை வெலம்பொடை என்னும் ஊரில் ராஜகருணா வைத்திய தலை கோபால முதியன்சேலாகே பேத்கே வளவுவே சேகு அழுபக்கர் உடையார் ஷராச்சி’ அல்லது ‘பேத்கே வெதராலலாகே சேகு உதுமா விலப்பை உடையார் சேகு அழுபக்கர் உடையார் ஷராச்சி (1905) என்னும் மிக நீண்ட சிங்கள மொழி கலப்புள்ள வம்சாவளிப் பெயரைக்கொண்ட வைத்திய பரம்பரையினர் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.[24] இப்பரம்பரையினர் அரச வைத்திய துறையில் ஈடுபட்டவர்களின் வரிசையில் வந்தவர்களாவர். அத்தோடு கோபால சோனகரில் உதுமான், உடையார் என்னும் பெயர்கள் அனேகமாக உடம்பெறுவதையும் அவதானிக்கலாம்.

இதே போன்று, யட்டிநுவர தெஹியங்க என்னும் கிராமத்தில் ராஜகருண வைத்திய திலக கோபால முதியன்சேலாகே சேகு அப்குல் காதர் உடையார் என்பவரது பரம்பரையினர் வாழ்கின்றனர்.[25]

கண்டிய இராச்சியத்திலே குருநாகலைப் பிரதேசத்தில் இவ்வைத்தியத்துறை முஸ்லிம்கள் அதிகமாக குடியேறியிருந்தனர். இன்றும் மிரிஹம்பிட்டியா என்ற ஊரில் கோபாலச் சோனகரது குடியேற்றங்கள் அதிகமாக உள்ளன. இவர்கள் கோபால முதியன்சே என்ற பரம்பரைப் பெயரைத் தமது பெயருடன் பயன்படுத்துகின்றார்கள். இவர்கள் தமது முதாதையர் வாழ்ந்த வீட்டை கோபால கெதர என்னும் பெயர் சொல்லி அழைக்கின்றார்கள்.

குருநாகலைப் பிரதேசத்தில் கொப்பல்லாவ என்னும் கிராமம், கோபால சோனகருக்கு கொடையாக வழங்கப்பட்டதாலேயே அப்பெயர் பெற்றதாக செவிவழிக் கதையொன்று உள்ளது.

இப்பிரதேசத்தில் இப்பாகமுவ என்ற ஊரில் வாழ்ந்த கிக்பால் என்பவருக்கு கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்க மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில், அரசாங்க மருந்துக் களஞ்சியத்தில் முகந்திரம் பதவி வழங்கி வைத்திய திலக ராஜகருண ராஜபக்ல கோபால முதியன்சே என்ற விசேட விருதும் வழங்கப் பட்டுள்ளது.[26] சப்ரகமுவை முஸ்லிம்கள் வைத்தியத் துறையில் சிறந்து விளங்கியமைக்கான பல சான்றுகள் உள்ளன. ஹெறும்மாதகமை என்ற கிராமத்தில் விக்ரம ராஜகருண வாஸல வைத்திய திலக முதியன்லே ராலஹாமிலாகே சேகு அஹமகு உடையார் சேகு முஹம்மது உடையார் (1876 - 1967) என்பவர் ஒரு பரம்பரை வைத்தியராக வாழ்ந்து வந்தவராவார். இவர் மிக நீண்ட சிங்கள வம்சாவளியைக் கொண்டிருந்ததோடு, சிங்கள ஆயுர்வேத வைத்தியர்களைப் போன்று கொண்டை கட்டுபவராகவும் இருந்தார்.[26A] இவரது முதாதையர் கண்டிய மன்னனின் அரண்மனை வைத்தியராக பணியாற்றியமையால் வாஸல வைத்திய திலக என்னும் பட்டப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டார்கள். இங்கு ‘வாஸல’ என்பது “ரஜவாஸல” அல்லது “மஹவாஸல” என மன்னனின் மாளிகையைக் குறிப்பிடும் பதமாகும்.

“வைத்திய திலக” என்னும் விருது கண்டிய மன்னர்களால் வழங்கப்பட்ட பிரதான விருதாகும் (வைத்திய துறைத் திலகம்). இவ்விருது பெற்றவர்கள் அரசனின் மருத்துவப் பணியோடு தொடர்பட்டு, அவர்கள் அரசனின் விருப்பத்துக்குரியவர்களாக இருந்த மையால் “ராஜகருணா” என்ற பட்டமும் வழங்கப்பட்டது.

முஸ்லிம் வைத்தியர்கள் “மேஸ்திரியர்”, “பாரியர்” எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களது வைத்தியக்கலை அனுபவம், மனிதர்களோடு மாத்திரம் மட்டும்படாது கால்நடை வைத்தியம், யானை, குதிரை வைத்தியத் துறையிலும் கைதேர்ந்து விளங்கியது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

மடிந்த “மடிகேயும்” பெருமை கூறும் பெயர்களும்

கண்டிய முஸ்லிம்களின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த ஒரே அரசு கருமப்படம் மடிகே யாகும். கண்டிய இராச்சியத்தின் பாதைகள் சீரமைக்கப்படும் வரையில், இக்கரும பீடத்தின் தேவை இருந்தது. அதன் பின்னர் இது அழிந்து போனது. அதனால், இது மிகத் தொன்மையான காலந் தொட்டே இயங்கி வந்துள்ளது தெளிவாகிறது.

முற்காலத்தில், மலைப்பாங்கான கண்டிய பிரதேசத்துக்குள் பயணம் மேற்கொள்வது மிகச் சிரமமாக காரியமாக இருந்தது. அம்மலைகளினுடே அடிபாதைகள் மாத்திரமே காணப்பட்டன. அக்காலங்களில், முஸ்லிம்கள் வர்த்தக நோக்கமாக இங்கு வந்து போவோராக இருந்தனர். இங்கு விளைந்த பாக்கு, அவர்களுக்கு அதிக இலாபம் ஸட்டித் தரும் பொருளாக இருந்தது. இப்பகுதியில் வீட்டுத்தோட்டங்களில் பாக்கு மரங்கள் விளைந்தன. இதனை வீடு வீடாகப் போய் சேகரிக்க முஸ்லிம்களுக்கு அனுமதியிருந்தது. இவ்வாறு ஊர் ஊராக சேகரிக்கப்பட்ட பாக்கு நாட்டின் கொட்டியாரம், மட்டக்களப்பு, கல்பிட்டி, புத்தளம் போன்ற கரையோரப் பகுதிகளுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, அந்திய தேசங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டன. ஒல்லாந்தர் (1670-76) காலத்தில் இலங்கை - இந்திய வர்த்தகத்தில் பாக்கு மிகுந்த இலாபமிட்டித் தரும் பண்டமாக இருந்தது. அதற்கு பண்டமாற்றாகத் துணி, வெங்காயம், கருவாடு, உப்பு போன்ற அத்தியாவசியமான பொருட்கள், கண்டிய சிங்களவர்களுக்கு முஸ்லிம்களால் கொண்டு வரப்பட்டன. இப் பொருட்களைச் சிரமமான பாதை வழியே கொண்டு செல்கையில் முஸ்லிம்கள் மிகுந்த கஷ்டங்களுக்கு முகம் கொடுத்தார்கள். சாக்குகளில் அல்லது பைகளில் கட்டப்பட்ட பொதிகளைக் காண மாடுகளின் முதுகின் மீது ஏற்றி எடுத்துச் செல்லும் முறையை இதற்காகக் கையாண்டார்கள். இவ்வாறு, பொதிகளை மாடுகளின் மீது ஏற்றிச் செல்வதை ‘தவளம்’ என அழைத்தார்கள். தவளத்துக்குப் பயன்படுத்தும் மாடுகளுக்கு விசேடமான முதுகுக்காப்புகள் அணிவிக்கப்பட்டன. அத்துடன், வர்த்தகத் தேவைக்காக மாடுகளை வளர்த்து பராமரிக்கும் அவசியமும் முஸ்லிம்களுக்கு இருந்தது. இதனால், அவர்கள் காலப்போக்கில்

பட்டி தொட்டிகளை, வீட்டுத் தோட்டங்களை அமைத்து இங்கே படிப்படியாக குடியேற ஆரம்பித்தார்கள்.

கண்டிய மன்னனுக்குச் சொந்தமான பல கால்நடைப் பட்டிகள் முஸ்லிம்களால் பராமரிக்கப்பட்டு வந்தன. மாத்தலையில் கொங்காவலை என தற்போது அழைக்கப்படும் இடத்தில் ‘கொங்கால்’ என்று முன்னர் அழைக்கப்பட்ட, அரசனுக்குச் சொந்தமான மாட்டுப் பண்ணையொன்று இருந்துள்ளது. இதனை, அங்கு வாழும் முஸ்லிம்களது முதாதையரே பராமரித்தனர்.[27]

இப்பண்ணைகளுக்கு, கண்டிய மன்னன் பிரதானிகளை நியமித்திருந்தான். பட்டி முகந்திரம், பட்டி விதானை, பட்டி விதானை நிலமை என இவர்களில் பல்வகை உத்தியோகத்தார்கள் இருந்தனர். இவை “படிக்கார லேக்கம்” என்னும் கருமங்களுடன் தொடர்புடைய பதவிகளாகும். பட்டி முகந்திரம் என்பவர், அரசனின் அல்லது ரதலை எனப்படும் சிங்கள உயர்குலத்தினைச் சேர்ந்த பிரதானிகளின் கால்நடைப் பண்ணைகளை பராமரிக்கும் படிப் பிரதானிகளாவர். இப்பதவிகளை முஸ்லிம்கள் வகித்தனர். “லேக்கம் மிட்டிய” என்ற குறிப்பேடுகளில் பட்டி விதானைமார்கள் ஆட்சி செலுத்திய காணிகள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

மடவளைக்கருகில் பொல்கொல்லை என்னும் இடத்தில் பட்டி முகந்திரம்ளாகே கெதூர வத்த என்ற முஸ்லிம்களுக்குப் பரம்பரை பரம்பரையாக உரிமையான தோட்டமொன்று காணப்படுகிறது.[28] தவளம் மாடுகள் மீது பொதிகளை ஏற்றிச் செல்வது தொடர்பான கருமப்படம் ‘மடிகே’ என அழைக்கப்பட்டது. ‘மடி’ என்னும் பதத்திற்கு பை அல்லது பொதி என அர்த்தம் கொள்ளலாம். கண்டிய இராச்சியத்தில் மடிகே கருமப்படங்களை முஸ்லிம்களே நடாத்தி வந்தார்கள்.[29]

அக்காலத்தில், மிகவும் அவசியமான தினைக்களமாக இது இருந்தது. கண்டிய இராச்சியத்தின் போருட்களைக் கொண்டு செல்லும் முக்கிய தரைவழிப் போக்குவரத்துச் சேவையாக இதனைக் குறிப்பிடலாம். மடிகே சேவை நடந்துள்ள கிராமங்கள் ‘மடிகே’ என்ற விசேடபெயரையும் பெற்றன. ‘மடிகே’ கருமப்படம் அழிந்துவிட்டாலும், கண்டிய மன்னர் காலத்தில் இவ்வாறு பல பிரதேசங்களிலும் மடிகே கிராமங்கள் இருந்துள்ளதை இன்று அக்கிராமங்களுக்கு நிலைத்திருக்கும் பெயர்களில் இருந்து அறிய முடிகிறது. இக்கிராமங்கள் அனைத்திலுமே, முஸ்லிம்களே பரம்பரைப் பரம்பரையாக செறிந்து வாழ்ந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

1901 ஆண்டின் குடிசனமதிப்பிட்டின் அடிப்படையில் சீல மடிகே கிராமங்களில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் பற்றிய விபரம் வருமாறு

மாவட்டங்கள்/கிராமங்கள்	மொத்த சுக்கிரானை	முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கை
கண்டிய மாவட்டம்:		
கலகெதர மடிகே	277	249
தெஹிதெனிய மடிகே	189	142
மடவலை மடிகே	470	466
குருநாகலை மாவட்டம்:		
மடிகே மிதியாலை	287	286
மடிகே கொட்டம்பழிப்படிய	53	53
பலவத்தை மடிகே கும	49	49
கேகாலை மாவட்டம்:		
கன்னத்தொட்ட மடிகேகம	267	208
குருங்கொட மடிகேகம	102	97

அதே போன்று, கண்டி இராச்சியத்தின் ஆதிக்கத்தக்குப்பட்ட தமன்கடுவ பிரதேசம் 12 பற்றுகளாக பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் ஒன்று, ‘மடிகே பற்று’ என்பதாகும். இது ஏராளமான முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த ஒருப்பிரதேசமும் ஆகும்.

கண்டி இராச்சியத்தில் இது போன்று இன்னும் ஏராளமான மடிகே கிராமங்களைக் காணலாம். இன்று வரை, நிலைத்திருக்கும் அவற்றின் பெயர்களில் இருந்து முஸ்லிம்கள் இத்துறையில் பெற்றிருந்த பெருமையை அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

மடிகே கருமங்களுக்காக கண்டிய மன்னனால் ஓர் அதிபதி நியமிக்கப்படுவார். அவருக்கு கீழாக மடிகே திசாவைகள் (ஆஸ்வார்) இருந்தனர். அத்துடன் மடிகே திசாவையின் கீழ் ஒரு விதானை செயல் படுவார். இவர் அதிபதியால் நியமிக்கப்படுவார்.[30] இவர்களுடன், மடிகே தொடர்பான லேக் கம் களாகவும், முகந்திரம்களாகவும் முஸ்லிம்கள் கடமையாற்றி வந்தார்கள்.

முஸ்லிம்கள் ஓர் இடத்தில் நிலையாகத் தங்கி இராமல், வியாபாரத்திற்காக காற்றை போன்று பல இடங்களுக்கும் கூற்றித்திரிபவர்களாகவே இருந்தனர். இதனால் ‘சலங் பத்த மடிகே’ என்ற வகையில் அவர்கள் கணிக்கப்பட்டதோடு, அவர்களிடம் வரியும் அறவிடப்பட்டது. சலங்பத்த முகந்திரம், லேக்கம் போன்றோர் தமது பதவிக்கான வரியை மடிகே திசாவைக்கு செலுத்தினர். உதாரணமாக, தும்புஞ்சாவ கிராமத்து முஸ்லிம்கள் ‘சலங் பத்த மடிகே’ என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டவர்களாவர். இந்த மடிகே கருமப்பட்டில்

முகந்திரம் ஒருவரும், 8 அல்லது 10 பேர் உதவியாளர்களாகவும் இருந்தார்கள். தும்புளுவாவ வாசிகள் கண்டிய மன்னனின் கடமைகளைப் புரிந்துவந்தார்கள். இவர்கள் சிறிய வயல் பங்குகளைத்தவிர, வேறு சேவை காணிகளைப் பெற்றிருக்கவில்லை. இந்த வயல் பங்குகளும் மற்றவர்களின் இடங்களில் பெற்று, புதிய விளைச்சலுக்காக தயார் படுத்திய நிலங்களே.[30A] இவர்கள் ‘கராவ’ (கிரல்) என்னும் குலத்தினராக அழைக்கப்படலானார்கள். இக்கராவை குலம் ‘நயிதே’ குல வகை ஜிந்தில் ஒன்றாகும். கேகாலை பிரதேசத்தில், அலுத் நுவரையில் வாழும் முஸ்லிம்களின் வம்சாவளிப்பெயர்கள் ‘கலங் பத்த மடிகே’ முதாதையரின் வழிதோன்றல் என்பதை எடுத்துக்காட்டுபவையாக உள்ளன. ஏனெனில், சர்க்குகளைக் கொண்டு செல்லக் கூடியவர்கள் ‘நயிதே’ குலத்தவராக அழைக்கப்பட்டார்கள். இங்கு, கும்புளுவாவே நயிதேலே உதுமாவிலப்பை காதரிலப்பை என்பவரும்; அதே வம்சாவளிப் பெயரைக் கொண்ட சுவு லெப்பை என் பவரும், கண் டி மகாதேவாலயத் தின் பரவணிகாணிகளைப் பெற்ற விடயம் 1872 ஆண்டு விகாரகம், தேவாலகம் பதிவில் இடம் பெற்றுள்ளது.[30B]

கண்டிய மன்னன் ஸ்ரீ விக்கிரம இராஜ்சிங்கனின் (1798-1815) ஆட்சிகாலத்தில், மகா அதிகாரம் நிலமே பிழைத்தலாவுவ விஜய சுந்தர ராஜகருணா செனவிருத்தன வாசல அபயகோன் பண்டுத் துதியன்சே ராலஹாம் அவர்கள் கி. பி 1806 ம் ஆண்டில், வகித்தப் பதவிகள் ஒரு சன்னசையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் ‘.....அக்குரண்பட மடிகே, கொங்காவல மடிகே, போவத்த மடிகே...’ என பல மடிகேகளில் அவர் அதிபதியாக இருந்துள்ளதை காணலாம்.[31] 1798 இல் வழங்கப்பட்ட மற்றுமொரு சன்னசையில் இவர் “உடரட சுலங்பத்த மடிகே, சந்கோரளை மடிகே” என அவர் அதிபதியாக இருந்த பிரதேசங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. சுத்கோரளை (ஏழு கோரளை) மடிகேயில் ‘மடிகே திசாவை’ பதவிக்கு இக்காலப்பகுதியில், முஸ்லிமொருவர் நியமனம் பெற்றிருந்தார். இவர் மாகுல முகந்திரம் என அழைக்கப்பட்டார்.

மடிகே என்பது, மிகப் பழமை வாய்ந்த ஒரு கருமப்பட மாகையால், அதில் பதவிகளை வகித்த முஸ்லிம்களது தொகை அதிகமாக இருந்தாலும், தொழில் வழி வம்சாவளிகள் மிக மிக அரிதாகவே உள்ளன.

இற்றைக்கு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த சிலரது வம்சாவளிப் பெயர்களில், மடிகே தொடர்புடைய ஒரு சில வம்சப் பெயர்களைக் காணக் கூடியதாக உள்ளன. மாத்தளை

கொங்காவலையில், மாவுக்க முகந்திரம் சின்னத் தம்பி ஷார்ட்சியா என்பவர், 1877ம் ஆண்டளவில் வாழ்ந்துள்ளார்.[32] உடதலவின்னை மடிகேயில், வசித்த ஒருவர் தமது பெயருடன் மடிகே முகந்திரம் பதவி வழியைச் சேர்த்துள்ளார். அவரது பெயர் அலுத் மடிகே முகந்திரம்லாகே கெதர அகமது (1900) என்பதாகும்.[33] இதில் சிங்களப் பெயர் உச்சரிப்பு கலந்து உள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

கண்டிய முஸ்லிம்களின் பலரது பெயர்களுடன் முகந்திரம் என்னும் பதவிவழி பரம்பரைப் பெயர் இணைந்துள்ளது.

பொல்வத்தை முஹந்திரமலே கெதர தில்மாயில் லெப்பை (1872) [34] குருந்து கொல்லே முஹந்திரம்லாகே கெதர நூாஹ் லெப்பை [35] கலகாவ முஹந்திரமலே கெதர செலோமா லெப்பை [36] மடவள முஹந்திரமலைகே கெதர மீராசாகிபு லெப்பை [37]

என வாழ்ந்த இடங்களின் பெயர்களுடன் சேர்ந்த, ஏராளமான முகந்திரம் என்று வரும் வம்சாவளிப் பெயர்கள், முஸ்லிம்களிடம் காணப் படினும், இவை அனைத்துமே மடிகே தொடர்புடையோரது என உறுதியாக கூற இயலாது.

குருநாகலை பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த, தல்கல்பிடியவில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் மடிகே கருமப்பட்டின் லேக்கம் எனும் பதவிகளில் சேவையாற்றியுள்ளார்கள். அதனை, தமது வம்சாவளிப் பெயராக அப்பரம்பரையினர் தமது பெயர்களுடனும் சேர்த்துக் கொண்டார்கள்.

லேக்கமலாயே கெதர சாய்பு கண்டு குருனேணுங் ஒதும்பள்ளே அலையது லெப்பை லேக்கம் [38] 1872 என்பது அவ்வாறான ஒரு பெயராகும். இப்பகுதி வாழ் முஸ்லிம்களின் அனேகாருக்கு இச்சிங்கள் வம்சாவளிப்பெயர்கள் உள்ளன. அவர்களுட் சிலர், மகாநூவர் பத்தினி தேவாலயத்திற்குச் சொந்தமான வயல் நிலங்களில் சர்க்கேற்றும் பணிக்கு, தவளம் மாடுகளை வழங்கியும் வந்துள்ளார்கள். இதனால், அவர்கள் தேவாலய வயற் காணிகளை நன் கொடையாக பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இது போன்று, பாத்த ஹேவாஹேட்ட ஓவிஸ் ஸக் கோரளையைச் சேர்ந்த பட்டியகம் உடகம என்பதும் ஒரு மடிகே கிராமமாகும். ‘பட்டியகம்’ என்னும் சிங்களச் சொல்லிலும், பட்டி அமைந்துள்ள ஓர் ஊரைக் குறிக்கும் பொருள் தொங்கி நிற்கிறது. இங்கே, மரக்கார்தம்பி மகள் லேக்கமலாகே கெதர கலைகா உய்மா [39] என ஒரு முஸ்லிம் பெண்மணிக்கு மடிகே லேக்கம் பதவி வழி

வீட்டுப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வூரில் யடியகம் முகந்திரம் வீட்டு அபுக்கர் ஷராட்சி உதூமாவெப்பை [40] என்றும் மடிகே முகந்திரம் பதவி வழிப் பெயர் காணி உறுதியோன்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக் காணி உறுதி தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளதால், இங்கே ‘கெதர்’ என்றச் சிங்களப்பதம் ‘வீட்டு’ எனத் தமிழில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மடிகே கருமபித்தில் விதானை பதவிகளையும், மூஸ்லிம்கள் வகித்துள்ளனர். மாத்தளை கொங்காவளை மடிகேயில் கீக்மா புள்ளே விதானே சீன்னத்தம்பி (1894) [41] என்பவரது முதாதையர் இப்பதவியில் பணிபுரிந்துள்ளனர்.

1815ம் ஆண்டில் கண்டிய இராச்சியம் ஆங்கிலேயர் வசமானதன் பின்னர், இங்கு வாழ்ந்த மூஸ்லிம்களுக்கு ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது எனலாம். 1818ம் ஆண்டில் மூஸ்லிம்களை கண்டிய அதிபதிகளின் பரிபாலனத்தில் இருந்து சுதந்திரமளித்து, அவர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த ஊர்களில் முக்கிய பொறுப்புகள் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. 05.10.1818ம் திகதி கண்டிய பிரதேசங்களின் பரிபாலனத்திற்குப் பொறுப்பான ஆணையாளர் சபையின் கூட்டத்தில், சேர். ஜோன் டொயிலி அவர்கள், “மூஸ்லிம்களை கொண்ட மடிகே திணைக்களாங்களின் மடிகே பிரதானிகளாக பிரபல்யமான மூஸ்லிம்கள் நியமிக்கப்படவேண்டும்.” என குறிப்பிட்டார்.[42]

இதன் பின்னர், மடிகே தலைவர்களாக பல பகுதிகளிலும் மூஸ்லிம்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். மாத்தளை மடிகே நாயக்க (மடிகே பிரதானி) வாக ராஜகருணா நவரத்ன முதலியா அபுக்கிலைப்பை அவர்கள் 01.12.1818ம் திகதி முதல் ஆளுனர் சேர். ஆர். பிறவுனிக் என்பவரால் நியமிக்கப்பட்டார். அரசாங்கத்திற்குத் தேவைப்படும் தவளாம் மாடுகளை வழங்குவதே இவரது பணியாக இருந்தது.

1815ல் கண்டிய மன்னர் ஆட்சி அஸ்தமித்து விட்டதால் ‘ராஜ கருணா’, ‘நவரத்ன’ என்பன அதற்கு முன்னால் மன்னராட்சிக் காலத்தில் இவருக்கு கிடைத்த சிறப்பு பட்டங்கள் எனக் கொள்ளலாம். இவ்வாறான பட்டங்களின் சிறப்பைக்கருதி தமது வம்சாவளிப் பெயராக மூஸ்லிம்கள் அவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பது இங்கு தெளிவாகிறது. அதே போன்று, போவத்தை, அக்குரம்பட மடிகே நாயக்கவாக லைப்பை நயனா மரிக்கார் தம்பி சந்திரா முகந்திரம்

நியமிக் கப் பட்டார்கள். இவ் வாறு ஏழு கோரளையிலும் மூஸ்லிமொருவருக்கு தலைமைப் பொறுப்பு வழங்கப்பட்டது. [43] இப்பதவிகள் கண்டிய மன்னர் காலத்தில் மகா அதிகாரம்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த மிக முக்கிய பதவிகளாகும்.

மடிகே முகந்திரம்களாகவும் ஆங்கில ஆட்சியாளர்கள் மூஸ்லிம்களை நியமித்தார்கள். சத்தீர்ஜி கோரளை மிரிஹும்பிடியைச் சேர்ந்த ராஜ கருணா விசங்க பால பூர்வி விலை சேகர முதியன்சேகலாகே சேகு உசன் சீன்ன உடையார் என்னும் நீண்ட சிங்கள வம்சாவளிப் பெயரைக் கொண்ட மூஸ்லிமொருவர் வில்லியம் ஹென்றி கிரகரி என்னும் ஆங்கிலேய ஆளுனரால் நியமிக்கப்பட்டார். இவரது நியமனப் பக்திரத்தின் மூலப்பிரதியை இன்றும் இவரது பரம்பரையினர் பாதுகாத்து வைத்துள்ளனர்.(ஆர்)

1830ம் ஆண்டிற்குப் பின்னர், ஆங்கிலேயர் கண்டிய பிரதேசங்களுக்கான பாதைகளை அமைக்கும் வேலைகளைத் தூரிதமாக மேற்கொண்டார்கள். அதன் பின்னர் ‘மடிகே’ கருமபித்தின் தொழிற்பாடுகள் தளர்ச்சி கண்டன. காலப்போக்கில் இது தூர்ந்து போகும் நிலையை அடைந்தது. பாதைகள் அமைக்கப்பட்டன பின்னர், மூஸ்லிம்கள் மாற்று வழிகளைக் கையாண்டார்கள். அதன் பின்னர் கரத்தைக் கட்டும் தொழிலை அவர்கள் ஆரம்பித்தார்கள். ஒற்றை மாட்டுக்கரத்தை, இரட்டைமாட்டுக் கரத்தை என கரத்தைச் சேவைகளை அறிமுகப்படுத்தி, பொருட்களைத் தூர் இடங்களுக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். 1880ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில், மாத்தளை பண்ணகாமத்து கடை வீதியில் மூஸ்லிம்களால் பட்டிக்கணக்கில் கரத்தைமாடுகள் விற்பனை செய்யப்பட்டமைக்காக எழுதப்பட்ட உறுதிப்பத்திரங்கள், அவர்கள் இந்த சேவையைத் திட்டமிட்ட முறையில் மேற்கொண்டமைக்கு சான்றுகளாகின்றன. [44]

ஹார்த் தலைவர்களின் தலைமுறைப் பெயர்கள்

கண்டிய இராச்சியத்தில் மன்னனுக்குச் சொந்தமான பல கிராமங்களில், மூஸ்லிம்கள் பெரும் பான்மையாக வாசங்கு செய்துள்ளார்கள். சில சிற்றுார்களில் முழுமையாக மூஸ்லிம்கள் மாத்திரமே குடியேறியிருந்தனர். இப்படியான கிராமங்களில் தலைமைப் பொறுப்புக்களைப் பங்கேற்கும் சந்தர்ப்பமும் கண்டிய மன்னன் காலத்தில் மூஸ்லிம்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தமை அவர்கள் அடைந்த மற்றுமொரு சிறப்பாகும். அவ்வால் ஹார்களில் இத்தகையோர் மதிக்கத்தக்க முக்கிய மானவர்களாகக் கணிக்கப்பட்டதோடு,

அவர்களின் சேவைப் பெயரிலேயே அழைக்கப்பட்டார்கள். இன்றும் அக்குடும்பங்களில் அவ்வம்சப் பரம்பரைப் பெயர்கள் பூர்க்கத்தில் உள்ளன.

மிகப் பழைமையான காலத்தில் ‘ஹார்’ எனப்படுவது தற்போது உள்ளதைப் போலவ்வாது மிக விஸ்தீர்மான பிரதேசமாக கொள்ளப்பட்டது. அவ்வாறான ஹார் பெயர்கள் கூட இன்று வழக்கில் இல்லை. இன்று பெயர் சொல்லி அழைக்கப்படும் ஹார்கள் முன்னைய காலத்தில் அவற்றின் பகுதிகளேயாகும்.

ஒவ்வொரு ஹாரும் குலத்தின் அடிப்படையில், ‘கஸ்ரால்’ அல்லது கம்மஹே என வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்பட்ட ஹார் பிரதானிகள் ஒருவர் அல்லது இருவர் மூலம் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தன. குளத்து நீரைக் கொண்டு விவசாயத்தை மேற்கொள்ளும் பிரதேசங்களில், அக்குளத்தைச் சுற்றி வீடுகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். ஒரே குலத்தைச் சார்ந்தவர்களின் குடும்பங்களே அங்கே குழியிருப்பது வழக்கமாக இருந்தது. அவ்வாறான ஹார்கள் பரம்பரை ‘கம்மஹே’ கள் மூலமே பரிபாலிக்கப் பட்டு வந்தன. ‘கம்மஹே’ மார்களுக்கு பரவணி நிலங்கள் கிடையா. ஆனால் ‘கம்வசம்’ எனப்படும் ஹார்புகுதிகள் அவர்களுடைய அதிகாரத்துக்குள்ளேயே இருந்தன இவ்வுர் உருவாக காரணகர்த்தாக்கள் இவர்களேயாவர். [45]

கண்டிய இராச்சியத்தில் பல கிராமங்கள் மூஸ்லிமான ‘கம்மஹே’லாக்கள் மூலம் ஆளப்பட்டுள்ளனவையாக கருதச் சான்றுகள் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக குருநாகலைப் பிரதேசத்தில் ‘ஜாகம்’, ‘கரஸ்தென்ன்’ என்பன அடுத்தடுத்த இரு கிராமங்களாகும். இக்கிராமங்களுக்கருகில் ஒரு குளமும் உள்ளது. 1901ம் ஆண்டு சனக்கணிப்பின்படி ஜாகமையின் மொத்தச் சனத்தொகை 42. அதில் அணைவரும் மூஸ்லிம்களே ஆவர். அதுபோல் கரகள் தென்னையில் வசித்த 75 பேரில் அனைவருமே மூஸ்லிம்களாவர். இதனை ஒரு மூஸ்லிம் ‘கம்மஹே’ மூலம் உருவாக்கப்பட்ட ஹாராகக் கருதலாம்.

மூஸ்லிம்களில் ‘கம்மஹே’ லாக்களாக இருந்தவர்களது பரம்பரையினரில் இன்றும் ஒருசிலர் அவ்வம்சாவளிப் பெயர்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

கண்டி பள்ளோசியபற்று மேற்கில் கும்புக்கந்துரை என்பது மூஸ்லிம்கள் செறிவாக வாழும் ஒரு கிராமமாகும். இங்கே கம்மஹேலாகே கெதர வெப்பை தம்பீகே வுத்தர வெப்பை கத்தாதில் (கத்ப் யத்ரி) உண்ணேறே (1903) என்பவர் இவ்வுரில் வசித்தவர்

ஆவார். [46] மடிகே கிராமங்களில் மூஸ்லிம்கள் ‘கம்மஹேலா’ களாகவும் இருந்துள்ளார்கள். இவர்கள் அதிகமான காணிகளையும் ஆட்சி செலுத்தினார்கள். நாலு கோரளையில் தல்கொழுவ என்னும் மடிகே கிராமம் இதற்கு ஒர் உதாரணமாகும்.

இதுபோல், பாத்ததும்பர உடகம்பறை கோரளையில் குண்ணே பான மடிகேயில், கம்மஹே ஒருவர் வசித்துள்ளார்.

யாத்து கம்மஹேலாகே கெதர மீரா வெப்பை (1892) என அவர் தமது முதாதையரின் புகழ் நாமத் தை வம் சாவளியாக பயன்படுத்தியுள்ளார். [47] மிகப் பழைமையான கிராமமான அக்குராணை குருகொடையிலும், மூஸ்லிம் கம்மஹே ஒருவரின் பரம்பரையினர் வாழ்ந்துள்ளனர். இது போன்று இப்பகுதியில் அங்கும்புர என்னும் கிராமம் மூஸ்லிம்களது ஆரம்பகால குடியேற்றம் அமைந்த ஒர் இடமாகும். இக்கிராமப் பெயருடன் கூடிய வம்சாவளிப் பெயர் கொண்ட கம்மஹே குடும்பத்தவர்கள் பற்றிய குறிப்பொன்று, கண்டி நாத தேவாலயத்தின் இராஜகாரியம் பற்றி கூறும் பதிவேட்டில் (Register Under Ord. No. 40/1870) பதிவாகியுள்ளது.

அன்கும்புரே கம்மஹேலாகெதர பாக்கர்த்தம் பி அதே வம்சாவளியுடைய ஒழுநு கம்மஹே, உதயாலெப்பை உமரு ஆகிய இம்மூவரும் அத்தேவாலயத்துக்குரிய, கண்டி யட்டினுவரை வட்டபுளுவையில் விசாலமான விஸ்தீரணமுள்ள வயல், சேனை நிலங்களைப் பரவணியாக பெற்றிருந்தார்கள். இவர்கள் இதற்காக நாததேவாலயத்திற்குத் தானியங்களை வழங்கியதோடு, அதன் பஸ்தாயக்க நிலமைக்கு ஒரு கருவாட்டுக் கூறியும், வெற்றிலை 40ம் வருடம் தோறும் வழங்கி வந்தார்கள். மாத்தளை கொங்காவளைக் கடைவீதியில் சிஸ்மீல் புள்ளே கம்மஹே வத்த என்னும் காணிப்பறிய உறுதியொன்று 1886இல் எழுதப்பட்டுள்ளது. [47A] இதன் படி இவர் மிகப் பழைமையான காலத்தில் இவ்வுரில் ஆரம்ப கர்த்தாவாக இருந்து இவ்விடத்தை ஆட்சி செய்தவர் என்பது புலனாகிறது. கம்மஹே பற்றிய விடயம் மிகப் பூர்வீகமான தொன்றாகையால் வம்சாவளிப் பெயர்கள் மிக அரிதாகவே உள்ளன.

கண்டிய மன்னர்கள் காலத்தில் சிறுபிணக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கும், கடன் பிரச்சனைகள் பற்றி விசாரிப்பதற்கும் ‘கம்மஹே’ அல்லது ‘கம்சபாவ’ என்னும் நீதிமன்ற முறையொன்றிருந்தது. இதனை நடாத்துவதற்காக அனுபவமும் ஆற்றலும் மிக்க ஊப்பிரதானிகள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். ‘தலதா சீலா லிபீயில் வரும் குறிப்பொன்றிப்பி இப்பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதற்காக ஜவர் அடங்கிய குழுவொன்றி

நூல்களுக்கு அறியமுடிகிறது.

இதனால், இந்த கம்சபைகள் இந்தியாவில் காணப்படும் ‘பஞ்சாயத்து’ என்பதற்கு ஒத்ததெலுமோர் கருத்தும் நிலவுகிறது. ஏனெனில், இதிலும் ஜாரீ பிளைக்குக்களை விசாரித்தனர். இதில் பண்ணையார் எனப் பெயர் கொண்ட ஹவர் பிரதானிகளும் இடம் பெற்றிருந்தனர். கண்டி, ஹவா பிரதேசங்களில் மன்னனுக்குச் சொந்தமான காணிகளில் பரம்பரை விவசாயிகளில் (பண்ணையாரைப் போன்று) ஐந்து பேர்கள் ‘பட்டபெந்தோ’ என்னும் அந்தஸ்ததைப் பெற்றவர்களாக இருந்தவர்கள். இவர்கள் ஒரு பட்டியை அனிவது வழக்கமாகும். கம்மஞ்சியா என்ற முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழ்ந்த ஹர்களில், பிரதானிகளாக இருந்தவர்களும் இந்த ஜவர் குழுக்களில் தொடர்புள்ளவர்களே எனக் கூறலாம்.

ஆற்சியப்பத்து உட கம்பஹ அக்குரணையிலிருக்கும் ஒருவரது வம்சாவளியில், வட்டப்புனவே கம்மஞ்சியார் வீட்டு கலையாப்பிள்ளை அபிய லெப்ஸை ஷாட்சீயர் (1892 ஆண்டிக்கு முன்னர்) என இந்த பரம்பரையின் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. [48] குருகொண்ட அகமதுக் கண்டு பிள்ளை கம்மஞ்சியார் கிழாம்பிள்ளை (1871) என்னும் பெயர் தமிழ்க் காணி உறுதியொன்றில் பதிவாகியுள்ளது. [48A]

கண்டிய பிரதேசங்களில் பெரும்பான்மையான முஸ்லிம்கள் பயன்படுத்தும் மற்றுமொரு பரம்பரைப் பெயர் நாமம் குருன்னேலே என்பதாகும். கண்டிய மன்னர்கள் காலத்திலிருந்து நடைமுறையில் இருந்து வந்த ‘ரடசபாவ’ என்னும் பரிபாலனமுறையில் இதுவும் ஒரு பதவியாகும். இச்சபாவையில் கமரால அல்லது கம்மஹே போன்றோருக்கு அடுத்தபடியாக கந்ததய்யா, விதானே, ரேநாய்யா, பண்டிதையா, குருன்னேலே என ஜவர் இருந்தனர். இவர்கள் தொழில் அடிப்படையில் தாழ்ந்த குலத்திலிருந்து, ஊர்ப் பகுதிகளின் வாரியாக தெரிவுசெய்யப்பட்டார்கள். ரடசபாவை பரிபாலன முறையும் நீதித்துறையின் ஒரு அங்கமாகவே செயற்பட்டது எனலாம்.

முஸ்லிம்கள் கூடுதலாக வாழ்ந்த பெரும்பாலான ஹர்களில் குருன்னேலோக அவர்கள் பதவி வகித்தார்கள். இப்பதவி மூலமாக தேசிய சேவையில் அவர்கள் பங்குபற்றியதால், ஊர் மக்களிடையே முக்கியல்தர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள் எனலாம்.

குருநாகலை போகவு கொடுவ என்னும் கிராமத்தில், தல்காலிப்படியே குருன்னேலே சாய்பு கண்டு குருன்னேலே என்பவரின் பரம்பரையினர் இப்பதவி வகித்ததுடன் அவரும் குருன்னேலேவாக இருந்துள்ளார். [49] இதே ஊர் வாசியான குருன்னேலோகே கெதர

அனுமது லெப்பை குருன்னேலே என்பவரின் பரம்பரையினரும் இப்பதவியை வகித்து வந்துள்ளார்கள். [50]

மில்லருபேப் விலான் என்னும் இடத்தைச் சேர்ந்தவரான கேமே குருன்னேலோகே கெதர ஓமர்லெப்பை குப்பதம்பி என்பவரது முன்னோர்கள் ‘கமே குருன்னேலே’ என சிறப்புப்பெயர் கொண்டு வழைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். [50] இவ்வம்சாவளி அக்குரணைப் பிரதேசத்தில் பிரசித்தமானதாகும். அதே போன்று ‘ஹாஸ்பத்துவ குருன்னேலே கெதர’ என்ற பெயரும், இங்கு முஸ்லிம்களிடையே வழக் கில் உள்ளது. [52] உடனுவர யெலந் தையிலிருக்கும் முஸ்லிக்கப்பட்டியே குருநாகலை கெதர உதுமாவெப்பை அவர்கள் 1862ம் ஆண்டளவில் அப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தவராவர். [53] அவரது பரம்பரையினர் குருன்னேலே பதவி வகித்துள்ளார்கள் எனலாம். அக்குரணையில், மோதிச குருன்னேலோகை கெதர என்னும் வம்சப்பெயருடன் அப்பதுல் மஜீத் அழில் என்ற இஸ்லாமிய மார்க்க கல்விமாணாருவர் 1920 ஆண்டளவில் வாழ்ந்துள்ளார். இஸ்லாத்தில் நொழுகைக்காகப் பள்ளியில் பாங்கு என்படும் அறைக்கலை விடுபவர் இங்கு மோதிச என்னும் அறிப்பதத்தால் அழைக்கப்படுகிறார். [53A] இவ்வுரில் மோதியார் அகமதுவெப்பை என்பது போன்ற பட்டப்பெயர்கள் இருப்பதை அவதானிக்கலாம். [53A]

கோலை பிரதேசத்திலும் இப்பதவிவழிப்பெயர்கள் உள்ளன. அங்கே அழுத்துவரை என்ற கிராமத்தில் வாழும் ஒரு முஸ்லிமின் பெயர் சிமாலதுண்டே குருன்னேலேலே ஆதும்லெப்பை பக்ரிலெப்பை என பதாகும். [54] மடவல மட்கேயில் பக்களாவே கெதர நொலேநாக் (அல்லது) குருன்னேலோகே கெதர என்னும் ‘வாசகம்’ உள்ளது. [55]

இவ்வம்சாவளிப் பெயர்களில், சிங்களவர்களின் பெயர்களில் காணப்படுப்படுவதைப் போன்ற பிரதான தன்மைகளை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளன.

ரடசபைகளின் முக்கிய பிரதானிகளின் ஒருவர் ‘பியாலேநாட்டால்’ என்பவர் அழவர். ஓர் ஊரில் குல நிந்தனை அல்லது முறைகேடான திருமணங்கள் தொடர்பான முறைபாடுகள் கிடைக்கும் நிருணம், அந்த ஊரிற்குச் சென்று, அதனை விசாரிப்பது மொலோடாலோலையின் பணியாகும். கோபாலச் சோனகரான மொலோடாலோலையின் பணியாகும். கோபால முதலியார் என்பவர் 1669ம் ஆண்டளவில் இப்பதவியை வகித்துள்ளார். [56]

கண்டிய ராச் சியத்தில் மாத்தளை, தமன்கடுவை, நுவரகலாலிய (வன்னி) போன்ற பிரதேசங்களில் ஆங்கிலேயரது அட்சிகாலத்திலும் 'ரடசபா' மூலம் பிணக்குகளைத் தீர்க்கும் முறை நடைமுறையில் இருந்தது.

கண்டிய இராச் சியத்தில் ஆனுமைப் பிரதேசம் பல திசாவளிகளாக பிரிக்கப்பட்டு ஆளப்பட்டது. திசாவளியின் பகுதி கோரளை எனப்படும். கோரளை பல பற்றுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. இவை பல வகையையும் சார்ந்த சிறு மூலாதானிமார்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டன. இந்த மூலாதானிமார்களின் தலைவராக கோரளை விதானை எனபவர் இருந்தார்.

விதானை மார்களிலும் பல வகையைச் சார்ந்தவர்கள் காணப்பட்டனர். மூஸ்லிம் கள் பெரும்பான்மையாக வசித்த அரசனுக்குரிய ஊர்களில், விதானைகளாக மூஸ்லிம்களை நியமிக்கும் நடவடிக்கைகள் ஆங்கிலேயரது அட்சியின் ஆரம்ப காலத்திலேயே கண்டிய இராச் சியமெங்கும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. [57] இதன் காரணமாக மூஸ்லிம்களில் பலர் விதானை பொறுப்புக்களை ஏற்றார்கள். அந்தந்த பிரதேசங்களில் அரச காணிகளுக்கு இவர்கள் பொறுப்பாக இருந்தார்கள். அந்துடன், பட்டி விதானைமார்களாகவும், மடிகே கரும்பீட விதானைகளாகவும் மூஸ்லிம் கள் கடமையாற்றியுள்ளார்கள்.

'விதானே' என்பது கண்டிய சிங்களவர்கள் மத்தியில் பயன் படுத்தப்பட்டுவரும் மதிப்புக்குறிய ஒரு வம்சாவளியாகும். இது சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களிடையே ஒரு குலப்பெயரையொத்த அந்தல்த்தைப் பெறுகிறது. கண்டிய மூஸ்லிம்கள் மத்தியில் கடந்த நூற்றாண்டில் விதானை என்பது போற்றப்பட்ட ஒரு பதவியாக இருந்தது எனலாம். மூஸ்லிம்களும் சிங்களவர்களைப் போன்றே இவ்வம்சாவளியைப் பல அமைப்புகளில் தமது பெயர்களுடன் சேர்த்துப் பயன்படுத்தினார்கள். இங்கு இவர்களுக்கிடையே, சிங்கள மொழிப்பெயர்களும் இல்லாமிய அரபிமொழிப் பெயர்களும் மாத்திரமே வித்தியாசப்படுவையாக இருந்தன.

ஊர்ப்பெயர்களுடன் சேர்த்து இவ்வம்சாவளியைப் பல பகுதிகளிலும் வாழ்ந்த மூஸ்லிம்கள் பயன்படுத்தினார்கள். இவை மிகப்பழமையான வம்சாவளிப் பெயர்களாகும். உடதலவின்னை மடிகேயில் வாழ்ந்த மூஸ்லிம்களிடையே தொம்ப கொள்ளே விதானேலே கெதர் என்னும் பெயர் உள்ளது. [58] இதே போன்று, மடவலை

மடிகேயில் மாத்தளை விதானைகே கெதர் [59] என்னும் வீட்டுப் பெயரும்; அக்குராணையில் புத்தளம் விதானைகே கெதர் [60] என்ற பெயரும் இன்றும் இப்பகுதிகளில் வசிப்பவர்கள் தமது பெயருடன் இணைத்து பெருமையுடன் பயன்படுத்தும் வம்சாவளிகளாகும்.

மாத்தளையில் பள்ளேசியப்பத்து நிக்கொல்ல என்ற கிராமத்தில், வாழ்ந்த உதுமான் கண்டு விதானை எனபவரது வழித்தோன்றல்கள் அப்பெயரை உதுமான் கண்டு விதானை வாப்பு வெப்பை [61] என்பது போன்றும், மாத்தளை கொங்காவலை வாசியான ஒருவர் மீரா கண்டு விதானை பக்கர் வெப்பை [62] என்பதாகவும். வீட்டுப் பெயரில் குறிப்பிடாது தமது பெயரில் ஒரு பகுதியாக 'விதானை' என்பதைப் பயன்படுத்தியுள்ளதைக் காணலாம்.

குருநாகலையில், மாதுரே கோரளை அஸ்வெத்தும என்னும் கிராமத்தில் வாழ்ந்த வாப்புதம்பி, அசனாலெப்பை, இஸ்மாலெப்பை, குப்பத்தம்பி எனபவர்களது பெயரின் ஆரம்பத்தில் விதானேலே என்பதாக இவ்வம்சாவளித்தொடர் அமைந்தள்ளது. (இ-ம் விதானேலே அப்பதும்பீ) [63]

கண்டியில் உக்குரஸ்பிட்டிய கிராமத்தில், 'பட்டானி விதானைகே கெதர்' என்ற பெயர் வழக்கு காணப்படுகிறது. [64] இதில் 'பட்டானி' என்பது ஓர் இனத்துக்குரிய பெயராகும். இதே இடத்தில், 'முத்துக் கண்டு விதானை' எனபவரும் வாழ்ந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

சிங்களவர்களிடையே பரவலாகக் காணப்படும் ஒரு வம்சாவளிப் பெயர் (அலை) 'பேல்லவ விதானைகே கெதர....' என்பதாகும். இதனை, மடவலை பொல்கொல்லலை மூஸ்லிம்களின் பரம்பரைப் பெயரிலும் அவதானிக்கலாம். [65]

விதானைமார்களுக்கு சேவைக்கானி நிலங்கள் கிடைத்தன. அவர்கள் மரணித்தால் அக்காணிகள் அவர்களுக்கு வாரிக்கள் இருக்குமிடத்து, அவர்களுக்கு உரித்தாகும் வழக்கம் சிங்கள மன்னர் காலத்திலிருந்தே நடைமுறையில் இருந்துள்ளது.

விதானைமார்களுக்கு அடுத்த தரத்தில் உள்ள உத்தியோகத்துர்கள் கங்கானம்மார்களாவர். சிங்கள மக்களிடையே 'கங்கானம்வாகே' என்னும் 'கேநும்' இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது. சில கோரளைகளிலும், பற்றுகளிலும் கங்கானம் மார்கள் கடமையாற்றினார்கள். அரசாங்க நிதியங்களுக்குப் பொறுப்பாகவும்

அவர்கள் இருந்தார்கள். கண்ணும் மன்னன் 2ம் இராஜ்சிங்கன் காலத்தில் (1629-87) இவ்வந்தியோகத்துர்கள் கடமையாற்றியுள்ளதைப் பற்றி பொட்டு நூக்கல் குறிப்பிடுகிறார். முஸ்லிக்களிலும் கங்காளம்மார்கள் இருந்துள்ளதை அவர்களது பரம்பரையினரின் பெயர்களில் இருந்து அறிய முடிகிறது.

உடலவின்னன மடிகேயில் வசித்த அசனா புன்னே காது சாயு என்பவருக்கு கங்காளம்னாகே கெதர (1909) என்னும் பெயர் வழக்கப்பட்டு வந்தது. [5] வட்டாரங்நென்னை என்னும் இத்திருள்ள கங்காராம விகாரையில் வயல் நிலமோன்று ‘கிப்பாதும் கங்காளம் கிள்ளமில் வெப்பை’ அவர்களுக்குப் பரவனியாக கிடைத்துள்ளது[6] அதே போல், உட்ருவரை கந்துபலாத்தை வட்டதெனிய என்னும் ஊரிலும் கங்காளம் ஒருவர் வாழ்ந்தார். உதூாவெப்பை யிருந்து வெப்பை கங்காரச்சியா(1863) என்பது அவருடைய பெயராகும்[7] சிறந்த, பற்றாற்றியுள்ள, விகாவசமான சேவை மன்னான்மை கண்ணும் முஸ்லிம்களிடையே கங்கப்பட்டமையே, அவர்களுக்கு இப்பதவிகள் கிடைக்கக் காரணமாயின் என்னாம்.

ஆராச்சிமார்கள் என்பவர்கள் கங்காளம்மார்களை அடுத்து தேசிய சேவையில் தொடர்பு பட்டவர்களாவார்கள். கோரகளையொன்றுக்குப் பொறுப்பாளவர்கள் கோரகள் ஆராச்சி என அழைக்கப்பட்டார்கள். உயர் அதிகாரிகளின் ஆணைகளை நடைமுறைபடுத்துதல் இவர்களது பொறுப்பாக இருந்தது. ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் போது ஏராளமான முஸ்லிம் ஆராச்சிமார்கள் இப்பிரதேசங்களில் சேவையாற்றினார்கள். குருந்து கொல்ல, வெல்கம், பல்கும்புற போன்ற இடங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு, அவை முஸ்லிம் ஆராச்சிமார் கிராமங்கள் என A.C. லோரி என்பவர் தமது நாலில் குறிப்பிடுகிறார். [8] இது போன்று, ஏராளமான முஸ்லிம் கிராமங்கள், முஸ்லிம்களை ஆராச்சிமார்களாக கொண்டிருந்தன.

வட்டபுருவே ஆராச்சீலை குதலீயா வெப்பை இது பரக்குதியை என்றும் ஊரில் வாழ்ந்த ஒரு ஆராச்சியின் பெயராகும் [9] வழக்கமையாக முஸ்லிம்கள் இதுபோன்று, ஆராட்சி என்னும் பெயரைத் தமது பெயர்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டார்கள்.

கண்ணும் முஸ்லிம்கள் யிகப் பரவலாக பயன்படுத்தும் மற்றுமொரு வம்சாவளிப் பெயர் நாமம் ‘உகந்திர’ என்பதாகும். விதாளமொர்களைப் போன்றே பலவகையைச்சார்ந்த முகந்திரிம்களும் இருந்தனர். முஸ்லிம்களின் அனேகர் பட்டமுகந்திரம், மடிகே

(முகந்திரம் போன்ற பதவிகளுடன், கோரகள் முகந்திரம், டவுன் முகந்திரம் என்னும் பதவிகளையும் வகித்துள்ளார்கள். அதனால் அவர்கள் வாழ்ந்த பல ஊர்களில், முகந்திரம் என்னும் வம்சாவளிப்பெயர் பெற்ற முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். எடுத்துக்காட்டாக அவற்றில் சில வழங்காரர்:

மடவல குன்னேபாள மடிகேயில், ‘ஹுகல்தென் குலங்திரம்னாகே கெதர’ எனவும்[1] அக்குரகணயில் குருகிகாட் குலங்திரம்னாகே கெதர எனவும்[2] தஸ்கரை என்னும் கிராமத்தில், கம்பிட்டியே குலங்திரம்னாகே கெதர எனவும்[3] அதேபோன்று, அக்குரகணயில்’ காசி குலங்திரம்னாகே கெதர என்றும்[4] வீட்டுப் பெயர்கள் நடைமுறையில் உள்ள மொதைன்டே குகத்திரகலே கெதர என்னும் வம்சாவளிப் பெயரும்[5] யட்டநுவரையிலும், குருநாகலைப் பகுதியிலும் பொல் வத்தே குகத்திரகலே கெதர [6] என்ற பெயரும் பிரச்சித்தம் பெற்றவைகளாகும். இதுபோல் இப்படியல் நின்டதொன்றாகும்.

முஸ்லிம்களில் இன்னும் சில வகையைச் சார்ந்த முலாதாவிகளும் இருந்துள்ளனர். அழில் வெஞ்ஞாதான் என்னும் பதவிப்பெயரை தமது பெயருடன் சிலர் இணைத்துள்ளனர். ‘வெல்’ என்பது வயலைக் குறிக்கும் சிங்களப் பதுமாகும். ‘வெள்ளால்’ எனப்படுவது ‘கொவிகுல’த்தைக்குறிக்கும் தமிழ் வடிவமாகும். ஆகையால், வெல்முலாதாவி என்பது தமிழிலும் அதே கருத்தைத் தாங்கி நிற்கிறது. பாத்தவேவாறுட்டையில் பட்டியகம், உடகம் கோளகொடையில் கண்பாத்தை கெதர சேகு அங்குக் காதுரின் மகன்? சீர் ஜெஞ்சின் வெல் குவாதாவியா (1922) என்பவரது பெயர் ஒரு காவி உருசிலில் குறிப்பிட்டுள்ளது [7] அக்குரகணயில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களது பெயர்களிலும் ‘வெல் குவாதாவியா’ என்னும் அவர்களது சேவைப்பெயர் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. (அ) சிகந்து வெப்பை ஆராச்சியர் குக்கங்கு வெப்பை வெல் குவாதாவியா (1871) இவர் கையொப்பம் இடும் போதும் வெஞ்ஞாதான் எனவே கையொப்பம் இட்டுள்ளதை, மேற்படி இப் பெயர் பதிவாகியுள்ள தமிழ் காவியற஼பில் அவதாளிக்க முடிகிறது. [8] (ஆ) உதூா வெப்பை டெப்பனார் கவையை வெப்பை வெஞ்ஞாதாவியா (1871) [9] எனவும் ஒருவர், இக்கால பகுதியில் இங்கு வசித்துள்ளார். இவரது பெயரில் காவைப்படும் ‘அட்பனா’ எனும் வம்சாவளிப்பற்றிய விரிவான விளக்கம் பின்னால் குறிப்பிடப்படுள்ளன.

வன்னியா, முதியன்சேகளாக முஸ்லிம்கள்

தம்மன்கடுவ பிரதேசம் கண்டிய இராச்சியத்தில் பிரதான திசாவணிகளின் ஒன்றாகும் 1815ம் ஆண்டில் கலகம திசாவை என்பவர் இங்கு திசாவையாக இருந்துள்ளார். அக்காலத்தில் இப்பிரதேசம் 12 பற்றுக்களாக பிரிக்கப்பட்டு நிர்வகிக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் சிங்களப்பற்று, மரக்கலப்பற்று அல்லது மெகாடப்பற்று, எகோட பற்று என விசாலித்த முன்று அலகுகளாக இப்பிரதேசம் பிரிக்கப்பட்டது.

தம்மன்கடுவையின் பரிபாலனத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்த மூலாதானி ‘வன்னியா’ என அழைக்கப்பட்டார். 1833ம் ஆண்டில் அங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில், நிர்வாக மறுசீரமைப்புக்கமைய தேசிய மூலாதானிகள் தம்மன்கடுவை முதியன்சே என அழைக்கப்பட்டனர். சிங்களப்பற்றில் சிங்களவர்களும், மரக்கலப்பற்றில் சிங்கள வர்களும், முஸ்லிம்களும் பெருபான்மையாக வாழ்ந்தனர். எகோடப்பற்றுவில் முஸ்லிம்களும் தமிழர்களும் அதிகமாக குடியேறி இருந்தனர். 1841ம் ஆண்டில் தம்மன்கடுவை வன்னியாவும் முதியன்சேயும் என இரண்டு மூலாதானிகளால் நிர்வகிக்கப்பட்டது. அதில் ஒருவர் சிங்களவர் மற்ற இரு பற்றுகளிலும் தமிழ் பேசும் இனத்தவர்களான முஸ்லிம்களும், தமிழர்களும், வாழ்ந்ததால், அங்கு ஒரு முஸ்லிம் நியமிக்கப்பட்டார். இவ்வாண்டில் சிங்களப்பற்று வன்னியாவும் முதியன்சேயும் பதவிக்காக நியமிக்க ஒரு சிங்களவரைத் தேர்தெடுப்பதில் சில கருத்து வேற்றுமைகள் நிலவியதால், அந்த பற்றையும் இம்முஸ்லிமே நிர்வகித்தார். 1859 வரையில், முஹம்மது அல்பா அஹம்மது லெப்பை என்ற முஸ்லிமொருவர் முழு தமன்கடுவ பிரதேசத்திலும் வன்னியாவும் முதியன்சேயும் ஆக இருந்தனர். இவர்கள் வன்னியா என்னும் வம்சாவளிப் பெயரையும் தமது பெயருடன் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். வன்னியா என்பது சிங்கள உயர் குலத்தைச் சார்ந்த ஒரு வம்சமாகும்.[80] குஞ்ச வன்னியன் சேகுத் தம்பி கிப்ராஹும் என்பது போன்ற பெயர் வழிகள் புத்தளம் பிரதேசத்தில் வழக்கில் இருந்தன.

அதே போன்று, மிகப்புராதனக் காலத்தில் புத்தளம் திசாவை என்று அழைக்கப்பட்டு, கண்டி இராச்சியத்திற்குட்பட்டிருந்த ஏழ பற்று ரட்டயில், பண்டித்த பற்றுவைக்குப் பொறுப்பான மூலாதானியாக குமார வன்னி உன்னேஷன் என்பவர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் நல்லண்டியவையில் பிறந்த ஒரு முஸ்லிமாவார். இவர், கண்டிய மன்னன் இராசாதி இராசசிங்களின் மாமா ராமசாமி என்பவரிடம் ஒரு தொகை பணத்தைக் கடனாகப் பெற்று, உரிய காலத்தில் செலுத்தத் தவறியதனால், அம்பிட்டிய, கொனகம ஆகிய இடங்களில் சிறைக் கைதியாக இருந்தார்.

தமன்கடுவையில் வன்னியாவும், முதியன்சேக்கும் துணையாக படையார் என்பவர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். 1860ம் ஆண்டில் நமன்கடுவை முஸ்லிம் (மரக்கல) பற்றுக்கு உடையாராக அகைதூ வெப்பை அவவும் முதியன்சே என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார். இவர்களது பரம்பரையினர் உடையார் என்னும் வம் சாவளிப் பெயரைக் கொண்டோராக இருந்தனர். இது போன்று, இன்னும் பல பதவிகளிலும் முஸ்லிம்கள் தேசிய சேவையில் பங்காற்றி அப்பதவி வழி வம்சாவளிகளைப் பெற்றனர் என கூறலாம்.

1. இலங்கையின் கருக்க வரலாறு (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு) மூலம் H.W. கூராநின் (1960) 71ம் பக்கம்.
2. Service Tenures Registor (Sing :- 1872)- Kurunagala SLNA P. 2341
3. மக்கட உரிவர் கலை ஈ.விடைய - தெருங்கிரி அல்லைக்கர (1993) 8.43
4. தீவோல பூதை - கலைப்பிரை தெருங்கட்டி (1965) 8. 122
5. பிரதீக இது குடும்பி கலை ஈ.விடைய - E. W. பேர்ரா. 8.4
6. Van Goens to Directors. 30 Nov. 1670, K. A. 1164, of 55, 10/01/1671 of 306, G.G&C. 16/7/1671 KA (லை.கை லை.கை கலை) - காலைர்மு கீ. அரகரங்களி . 8.55)
7. ஜிவாலி ஸான் ரிமர்க்கைய - கி. கி. அகலைர்க்கன. M.A.;PhD (1978) 8.142
8. இலங்கைச் சோனகர் பற்றிய கடந்த கால நினைவுகள்(1981)பக். 237
- 8A. A GAZETTEER - of the CENTRAL PRO of Ceylon - A. C.LAWRIE P.601
9. காணி உறுதி இல. 11887(3.5.1899) - நொதாரிக் கரவீர்
10. Service Tenures Register (Sing - 1872) - Kurunagala SLNA - P 1708
11. பி.கல காலை பா.கை - (EPZ. Vol. 111P 109) அனுலி
12. மெஹல லை.கை பூதைக்கை - ராக்கீ பாலைக் காலை கலை மெஹலைக் கலை (1969) 8. 21 அனுலி.
13. Service Tenures Register (Sing - 1872) - Kegalla P.229 SLNA
14. Service Tenures Register (Sing - 1872)- Kurunagala P.2262
15. Service Tenures Register (Sing - 1872)- Kurunagala P.1708 and KANDY D. C. cass No. P 3904 - Deed No. 775 (14.10.1912)
16. KANDY D. C. cass NO. P 2089 - Deed No. 7820 (27.5.1915)
17. KANDY D. C. cass No. P7261 - Deed No. 5504 (19.12.1905)
18. அறுதிச்சாசனம் (தமிழ்) இல. 356 (15.10.1862) நொதா. A.C.M. சின்னலெப்பை மரிக்கார்
19. கண்டி மாவட்ட நதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல P. 8360. தமிழ் காணி உறுதி இல.12250 (1904)
20. Service Tenures Register (Sing - 1872) - Kurunagala P.119
21. கண்டி மா. நி. பி. வழக்கு இல.P.12890(1903)
22. Census of Ceylon 1921. Vol - 1 - P 208
23. கலை ஜிவாலி ஸான் ரிமர்க்கை - 8. 135-136
24. கண்டி மா. நி. மன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P. 7261 (காணி உறுதி இல. 5504, 1905.12.19 நூதா. கொதலாவல)
25. கண்டி மா. நி. ம. வழக்கு P 6148 (காணி-உறுதி 28606 - 1932.7.11) J.W. ஜிவங்கதிலக (இது ஜிவருடைய மகனுடைய உறுதியாகும்)
26. மக்கட உரிவர் கலை ஈ.விடைய - 8. 43.
- 26A.வழக்கோர வாழ்ந்துவோம் - 1994 (ப.187)
27. Administration Report of the Goverment Agent Central Priveice - 1867
28. கண்டி மா. நதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 11380

29. காலை பில்லி ரீதியால் காலை இதிகாலை (1972) பி. 131
30. சீ-கலை அங்கிலம் திலீப் டர். ஹென் வீட்டில் . பி. 18
- 30A. சீ-கலை அங்கிலம் திலீப் பில்லி உதவன் - டர். ஹென் வீட்டில். பி. 19
- 30B. SL/NA. Service Tenures Register (1872) - Kegalla - P. 202
31. இரத்தினபுர மாவட்ட சன்னஸ பாகம் I (90) இ.ச.தி
32. காணி உறுதி K முருகேசபிள்ளை N.P. (தமிழ்) இல. 716 (17.1.1877)
33. கண்டி மா. நீ. ம. வழக்கு P. 11208
34. Service Tenures Register (sing. 1872) P 154 - KANDY
35. கண்டி மா. நீ. ம. வழக்கு P. 8326
36. கண்டி மா. நீ. ம. வழக்கு P. 11174
37. காணி உறுதி கந்தப்பா - கணபதி பிள்ளை . இல. 14(தமிழ்)
38. Service Tenures Register (sing. 1872) - Kurunagala P. 1712
39. காணி உறுதி நொ. கந்தையா - கணபதி பிள்ளை (தமிழ்) இல. 91
40. காணி உறுதி நொ. கந்தையா - கணபதி பிள்ளை (தமிழ்) இல. 73
41. காணி உறுதி நொ. கந்தையா - முருகேசபிள்ளை (தமிழ்) 2.12.1894
42. பிரிடி ஒக கூரைல் II கூ. பிலானாந்தி தென்தொகேந். பி. 282-283
43. III கூ. 8. 213
44. நொ. கந்தையா - முருகேசபிள்ளை (தமிழ்) உறுதி.1435 (12.12.1880) 1552 (12.6.1885)
45. காலை பிரான் குவிலே இக்கிய கூ அடையல் - ஸ்ரி.வில.கோவிர்-ஏன். 8. 1, 2 கூ 3
46. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு. P. 12430 காணி உறுதி இலக்கம் 11916 (7.2.1903)
47. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு. P. 7343
- 47A. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற காணி வழக்கு இல. 11581 (வழக்கு தாக்கல் 29.5.1897) - J. A. உக்குபண்டா நொ/காணி உறுதி 12024 (11.2.1886)
48. அ. லெ. முகம்மதுலெப்பை N. P. காணியறுதி (தமிழ்) இல. 12250 (11 வெக்காசி 1892), 3008 (1.8.1891)
- 48A. மேற்படி நொ. உறுதி இல. 127 (தமிழ்) 03.07.1871
49. Service Tenures Register (Sing - 1872) - Kurunagala SL./N.A. P.1708
50. Service Tenures Register (Sing - 1872) - Kandy SL./N.A. P. 1712
51. Service Tenures Register (Sing - 1872)- Kandy SL./N.A. P.540
52. Service Tenures Register (Sing - 1872)- Kandy SL./N.A. P.169
53. நொ. A. L. M. சின்னலெப்பை மரிக்கார் காணி உறுதி (தமிழ்). இல. 345 (15.10.1862)
- 53A. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P.11451ல் காணி உறுதி இல. 4090 (26.4.1920 - நொ/S. M.P. விஜேதிலக)
- 53B. நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை - தமிழ் காணி ஊறுதி இல. 409 (18.12.1872)
54. Service Tenures Register (Sing - 1872)- Kegalla P.202
55. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல P. 3114. காணி உறுதி இல. 35529 (10.6.1942)
56. இலங்கைச் சோனககர் பற்றிய கடந்த கால நினைவுகள். பக்கம் 237
57. கண்டிய மாகாணத்திற்கான செயலாளர் ஜோர்ஜ் லுசிக்கனுக்கு 30.10.1818ல் சேர். ஜோன் டொயிலி (ஆணையாளர்) எழுதிய கடிதம். (முடிவு-ப-95)
58. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இலக்கம் P. 11208
59. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இலக்கம் P. 12434
60. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இலக்கம் P. 8560.
61. நொ/கந்தையா முருகேசபிள்ளை காணி உறுதி இல. 1170 (19.07.1879)தமிழ்
62. கந்தையா முருகேசபிள்ளை காணி உறுதி இல. 1456 (18.12.1882)தமிழ்
63. Service Tenures Register (Sing - 1872)- Kurunagala P.2341
64. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இலக்கம் P. 13258
65. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இலக்கம் P. 11380
66. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இலக்கம் P. 11374 காணி உறுதி இல. 12716 (L. T. விஜயரத்ன) 18.3.1903
67. Service Tenures Register (Sing - 1872)- Kandy
68. நொ /A.L.M. இஸ்மாயில் லெப்பை மரிக்கார் (தமிழ்) இல. 401 (14.1.1863)
69. Central Province of Ceylon - A. C. Lawrie Vol.11 DJ. Kandy District Court. (1898)
70. Service Tenures Register (Sing - 1872)- Kurunagala P. 119
71. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P. 7756, காணி உறுதி இல. 284
72. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல P. 11736
- 73-74. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இலக்கம் P. 3103
75. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற காணி வழக்கு இலக்கம் L 176 (17.11.1938)
76. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவில் வழக்கு இலக்கம் P. 2089 காணி உறுதி இல. 10488 (20.12.1945)
77. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இலக்கம் P. 3784 காணி உறுதி இல. 1694 (23.6.1922)
78. நொ /A.L. முஹம்மதுலெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இலக்கம் 98 (10.04.1871)
79. நொ /A.L. முஹம்மதுலெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இலக்கம் 108 (03.05.1871)
1. மல்குமுல (1815-1900) அவர்கூ மக்குலான்தி கர்ணாந்தி.

8 8 கை 15.

அத்தியாயம் - IV

பெளத்த விகாரை, தேவாலயங்களில்

கண்டிய முஸ்லிம்கள் பெற்ற சிறப்புகளும் சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்களும்

புத்த பெருமானுக்குக் கோயிலாகவும், பெளத்த பிக்குமார்களின் தங்கும் மடமாகவும் கருதப்படுபவை விகாரைகளாகும். இவ்விலங்கைத் திருநாட்டில், புத்த மதக் கோட்பாடுகள் வேறுந்றத் தொடங்கிய காலம் தொட்டே சிங்கள மன்னர்கள் பெளத்த தர்மத்தின் மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கையின் காரணமாக அதனை வளர்க்க அரும்பாடுப்பட்டார்கள். பக்திசிரத்தையோடு விகாரைகளையும்; புத்தபகவான் தரித்திருக்கும் சைத்தியங்களையும் நாட்டின் சகல பகுதிகளிலும் அமைத்தார்கள். அவற்றில் வணக்க வழிபாடுகளை நடாத்த உதவும் பொருட்டு இச்சித்தல்தானங்களுக்காக மன்னர்கள் ‘நிந்தகம்’ என்னும் காணிகளைக் கொடையாக வழங்கினார்கள். இவை ‘விகாரகம்’ என வழங்கப்பட்டன. ஏனெனில், நாட்டின் காணிநிலங்களின் முழு உரிமையும் மன்னன் கைவசமே இருந்தது. அவற்றை தாம் விரும்பும் எவருக்கும் வழங்கும் அதிகாரம், பழையான காலத்திலிருந்து அவர்களுக்கு இருந்தது. அதனால், பெரும் தொகையான காணிகளை, இவர்கள் விகாரைகளுக்குப் பூஜை செய்தார்கள். கண்டி நகரில் புத்தான் புனித தந் தம் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீ தலதாமாளிகைக்கு மாத்திரம் மன்னர்களால் பூஜை செய்யப்பட்ட நெற்காணிகள் சுமார் 185 ஏக்கரும், மேட்டு நிலமாக சுமார் 500 ஏக்கரும், 1858ம் ஆண்டு கணிப்பின்படி பதிவு பண்ணியும், பதிவாகாமலும் இருந்துள்ளன.[1]

முற்காலத்தில் கௌதம புத்தர், இந்துக்களால் ஓர் இந்துக் கடவுளாக வழிபாடு செய்யப்பட்டார். அதனால் இந்து தெய்வங்கள் மீதும், இந்நாட்டு மக்கள் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். இத்தெய்வ வழிபாடுகளுக்காக கண்டிய அரசர்கள் தேவாலயங்களை

அமைத்தார்கள். கண்டியில் பழைய வாய்ந்த ‘நாத தேவாலயம்’ என்பது மூன்றாம் விக்கிரமபாகு மன்னனால், நாலாம் நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. 15ம் நூற்றாண்டில் நாத, விஷ்ணு, முருக, பத்தினி போன்ற தெய்வங்கள், கண்டிய ராச்சியத்தின் மக்களால் உயர் ஸ்தானத்தில் வைத்துப் போற்றப்பட்டன. கண்டியில் நாயக்கர் வம்சத்தைச் சேர்ந்த, தென்னிந்திய மன்னர்களின் ஆட்சி நிலவியதையும் இதற்கு ஒரு காரணமாகக் கூறலாம். இதனால் தேவாலயங்கள் நீர்மாணிக்கப்பட்டதோடு, அவற்றிக்கு ஏராளமான காணிகளும், மன்னர்களால் மானியமாக வழங்கப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். இவை ‘தேவாலகம்’ என அழைக்கப்படுகின்றன.

விகாரகம், தேவாலகம் போன்றவற்றின் முழு உரிமையும், மன்னர்கள் மூலம் சன்னஸ், துபத வாயிலாக மானியமாக வழங்கப்பட்டதால், அவ்வாறான ஒன்றை, பின்னால் வரும் எந்த அரசனுக்கும் மாற்றும் அதிகாரம் இருக்கவில்லை. அவை காலாகாலமாக அவ்விகாரைக்கு அல்லது தேவாலயத்திற்கு மாத்திரமே உரித்தானவையாக இருந்தன. வயல் நிலங்களும், சேனைகள், வீட்டுத்தோட்டங்கள் போன்ற மேட்டு நிலங்களும் இவற்றில் அடங்கின. வயற் காணிகளில் அழிகமானவை ‘முத்தெட்டு’ எனப்படும் வகையைச் சார்ந்தவையாக இருந்தன. இவை விகாரைகளுக்காக அல்லது தேவாலயத்திற்காக விளைச்சல் பண்ணும் நெற்காணிகளாகும். அதன் விளைச்சல், அதற்குரிய பரவணி விவசாயியின் மூலமாக, அல்லது பங்குதாரர் மூலமாக விகாரை, தேவாலயத் தானியக் களஞ்சியங்களுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டன.

விகாரகம், தேவாலகம் நெற்காணிகளும், சேனை, வீட்டுத்தோட்டம் என்பனவும் பரவணியாக, குழவாழ்ந்த ஊர் வாசிகளுக்கு வழங்கப்பட்டன. இக்காணிகளைப் பரவணியாக பெற்றவர்கள், விகாரை, தேவாலயத்திற்குக் காணிக்கையாகவும், வரியாகவும் பணம், தானியம், எண்ணெய் முதலானவற்றைச் செலுத்துவதோடு, அவற்றிற்காக சில சேவைகளையும் ஆற்றிவரல் வேண்டும். எதுவித சேவையும் செய்யாது உரிமையாக்கிய இடங்களும், அல்லது மிகச் சிறியதோரு சேவைப் பணத்தை வரியாகச் செலுத்தி சொந்தமாக்கிக் கொண்ட இடங்களும் இவற்றில் அடங்கின.

கண்டிய இராச்சியத்தில், முஸ்லிம் கள் விசாலமான விஸ்தீரணமுள்ள விகாரகம், தேவாலகம் காணிகளைப் பரவணியாகப் பெற்றார்கள். இப்பிரதேசத்தில் இவர்களது பாராட்தத்தக்க சேவைக்காக, பல காணிகள் அன்பளிப்புகளாகக் கிடைத்தன. ஒரு கை

வெற்றிலை(பி.கு.I) கொடுத்தும், வெள்ளைக் கைக்குட்டை ஒன்றைக் கொடுத்தும், விகாரை, தேவாலயக் காணிகளைப் பெற்றுக் கொண்ட முஸ்லிம்களும் இருந்தனர். பெளத்த விகாரை, தேவாலயக் காணிகள் ஏராளமானவற்றில் பரவணி உரிமை பெற்ற முஸ்லிம்கள், கண்டி இராச்சியத்தின் பல ஊர்களிலும் வாழ்ந்து வந்தனர்.

மதத்தால் சிங்களவர்களும், முஸ்லிம்களும் வேறுபட்டிருந்தாலும், மாற்று மதத்தை மதித்து நடக்கும் அவர்களது கோட்பாட்டுக் கமைய, பெளத்த மதத் தலங்களோடு நெருங்கிய தொடர்பை கண்டிய முஸ்லிம்கள் வைத்திருந்தார்கள். விகாராதிபதிகள், பெளத்தமத குருமார்களோடு அவர்களுக்குக் கிட்டிய உறவு காணப்பட்டது. சிங் கள் கலாச் சாரத் தொடர்புகளில் முஸ் லிம் கஞம் சம்பந்தப்பட்டார்கள். ஆனால், அவர்களது இல்லாமிய சன்மார்க்க சட்டங்களுக்கு மாச ஏற்படாத வகையில் சிங்களவர்களும், பெளத்த தலைவர்களும் மதிப்பளித்துள்ளதை வரலாற்றுச் சான்றுகள் மூலம் அறியக் கூடியதாக உள்ளன.

இக்காணிகளின் பரவணி உரிமைகள், முஸ்லிம்களை பலவழிகளில் வந்தடைந்தன. மிகப்பழமையான காலத்தில், மன்னன் விகாரைக்குக் காணிகளைப் பூஜை பண்ணும் போது, அந்த காணிகளைப் பெற வேண்டியவர்களது பெயர்களையும் சன்னஸையில் குறிப்பிடுவதுண்டு. மன்னனது மதிப்பிற்குப் பாத்திரமான முஸ்லிம்கள் இவ்வாறும் இக்காணிகளைப் பெற்றிருக்கலாம்.

1870ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 04ம் திகதி கட்டளைச் சட்டத்திற்கமைய விகாரகம, தேவாலயக் காணிகளின் பங்கு பதிவுகள்(1872) ஏட்டில், பரவணி உரிமையுடையவர்களது விபரங்கள் பதியப்பட்டுள்ளன. முஸ்லிம்களின் முதாதையரின் காலந்தொட்டு, அவர்கள் ஆட்சி செலுத்தி வருமாற்றை அதிலிருந்து அறியக் கூடியனவாக உள்ளன.(பி.கு.II)

பி.கு.I: இது சிங்களத்தில் ‘புளத் ஹருள்ள’ (இலங் ஜால்ல) என குறிப்பிடப்படும். இது 40 வெற்றிலைகளைக் குறிக்கும்.

பி.கு.II: இக்காணிகளின் தொடர்பான விரிவான விபரங்களை;

1. REPORT of the TEMPLE LAND COMMISSIONERS on the PROGRESS AND RESULTS OF THE COMMISSION (1857-1858)
 2. Service Tenures Register - 1872
 3. BUDDHIST TEMPORALITIES Ordinance No. 8. of 1905
 4. 1931 அக் 19 மே ரிசர் அல்லை அதை அதை.
 5. 1870 லி ரீவி ரிசர் அதை.
- அமியவற்றில் இருந்து அழிந்துகொண்டால்.

அப்பிரமாண்டமான ஏடுகளில், கண்டிய பிரதேசத்தில், பரவணியாகக் காணிகளைப் பெற்றுள்ள முஸ்லிம்களது பெயர்களை நோக்கும் போது, அவற்றில் ஒரு சில பெயர்களைத் தவிர ஏனைய அனைத்துமே சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்களாகவே உள்ளன. முஸ்லிம் ஆண்,பெண் இருபாலானினது பெயர்களிலும் இதனை அவதானிக்க முடிகிறது. இவ்வேடுகளில் காணப்படும் சில சிங்களவர்களது அதே பரம்பரைப் பெயரை முஸ்லிம்களும் கொண்டுள்ளனர். அத்தோடு, சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர் சித்தாத்தங்களுக்கு அமையவே முஸ்லிம்களது பெயர்களும் பதிவாகியுள்ளன. அங்கே தகப்பன் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டு வாசிகளின் பெயர் குறிப்பிடும் இல்லாமிய வழிமுறை காணப்படவில்லை. கண்டிய முஸ்லிம்கள் ஏராளமான விகாரகம, தேவாலயகம் காணிகளைப் பெற்றுள்ளனவுக்கு அவர்களது பெயர்வழியையும் ஒரு ஏதுவாகக் கொள்ளலாம்.

கண்டிய முஸ்லிம்களுக்கு உரித்தான விகாரை, தேவாலயக் காணிகளது கருக்கமள விரங்கள் சிலவும், அவர்கள் அவ்வழிபாட்டுத் தளங்களுக்கு ஆற்றிய பள்ளிகளும், அடைந்திருந்த கீத்திகளும் அவர்களது சிங்கள மொழி வம்சாவளிப் பெயர்களுடன் கீழே விடைக்கப்படுவன்ன.

குவத்து ஸ் நிலம் பெற்ற கோரான்கள்

கண்டிய முஸ்லிம்களின் முக்கிய தொழிலாக விவசாயம் விளங்கியது. தொழில் அடிப்படையில் பார்க்கையில், இற்றைக்கு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், கண்டிய முஸ்லிம்களில் விவசாயிகளும், நெல் வயல் சொந்தகாரரிகளுமே அதிகமாக இருந்தனர். அவர்களால் ஏழுதப்பட்ட சீட்டுக்கள், உறுதிகளில் அதிகமானவை வயல் நிலங்கள் சம்பந்தப்பட்டவையாகவே உள்ளன. விகாரகம, தேவாலயகம் நிலங்களிலும் முஸ்லிம்கள் பரவணியாக பெற்ற நிலங்களில் அதிகமானவை, நெல் வயல் களாகவே காணப்படுகின்றன.

கண்டிய நாட்டின் நிர்வாகப் பிரிவுக்குள் கட்டுப்பட்ட குருநாகலை ஹேஹாவிசே கோரானையில், போகஹூகாடுவை என்ற கிராமம் உள்ளது. இக்கிராமத்தின் நெல்வயலில், 9 அமுளம் 1 பாடி 8 குர்னியும்; சேகை நிலத்தில், 6 அமுளமும் 2 பாடியும் முஸ்லிம்கள் ஏழுபேருக்கு கண்டி மகா தேவாலயக் காணியில் இருந்து பரவணியாக வழங்கப்பட்டது. (பி.கு.) இது ‘எனுதெனு’ என்றும்

பி.கு. 1 அமுளம் (ஏடு) - 2 பாட்சி (பாட்சர்) விளங்கியும் அதை 2/12 பாட்சி	
2 பாடி (பாடி) - 1 பாட்சி	
1 குர்னி (குர்னி) - 8 பாட்சி	
1 பாடி (பாடி) - 10 குர்னி (குர்னி)	உள்ளது

பங்கு வகையைச் சேர்ந்தது. இதனை விசாலமான விஸ்தீரணமுள்ள ஒரு நன்கொடை காணியாகக் கருதலாம் [2] அத்துடன் இவ்வயற் காணியிலும், சேனையிலும் விளைச்சலுக்கு அவசியப்படும் தண்ணீரைப் பெற்றுக் கொள்ள 1 ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள குளமொன்றும் இவர்களுக்கு கொடுத்து கொரவிக்கப்பட்டமை ஒரு விசேஷ நிகழ்வாகும். இக்குளத்தை, பயன்படுத்தும் உரிமையை இந்த ஏழு பேரும் கொண்டிருந்தனர். இவர்களது வம்சாவளிப் பெயர்களிலிருந்து, அவர்கள் சமூகத்தில் அந்தஸ்து பெற்று விளங்கிய பிரதானிகள் என்பதை அறியமுடிகிறது. அவர்களது பெயர்கள் வருமாறு:-

தல்கல்பிட்டியே குருனே ஹேலே சாயு கண்டு குருன்னேஹே. இவரும், இவரது முதாதையரும் ஊர் பிரதானிகளாக பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்து வந்துள்ளமை, அவரது வம்சாவளிப் பெயர்களில் தெளிவாகிறது. குளத்து நீரைக் கொண்டு விவசாயம் பண்ணும் பிரதேசங்களில், அதனை பராமரிக்கும் பொறுப்பை ஊர் பிரதானிகள் சிலரிடம் ஒப்படைப்பதே இவ்விராக்சியத்தின் மரபாகும். அடுத்தவர், புஞ்சோஹோதன்னே தேசே குருனனேஹேலே அலியுதமா புள்ளே என்பவராவார். இவரின் பெயருடன் இணைந்துள்ள தேசே என்னும் பதம், மிகப் பழமையான காலத்தில், இவரது முன்னோர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஓர் அறிமுகப் பெயராக கருதலாம். அத்துடன் அக்குரனை பள்ளேகம்பறவில், வொகு தேசே குருனன்சேலாகே கெதர என மற்றுமொறு வம்சாவளித் தொடரும்[3] இன்றும் பிரபல்யமானதொரு பரம்பரைப் பெயராகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. (பின்னால் இப்பெயர் பற்றி விவரிக்கப்பட்டுள்ளது)

இவ்வாலயத்தில், காணிப் பங்கு பெற்றவரில் அடுத்தவர், கலகெதர கட்டுப்பள்ளே கெதர குப்பதம்பி என்பவராவர். இவரது முன்னோர் கட்டுப்புள்ளே என்னும் தேசிய சேவையில் ஈடுபட்டதால் இவருக்கு இவ் வம்சாவளிப்பெயர் ஏற்பட்டுள்ளது. இவர்களுடன் கலகெதர கலுகல வெதராலலே கெதர அகமது லெப்பை, அதே வைத்திய துறை வம்சாவளியை உடைய பள்ளி அடியன லெப்பை (பள்ளிவாசல் பக்கத்தில் வசித்தவர் என பொருள்படும்) மற்றும், கலகெதர ஹூட்டிபொல கெதர ஹஜ்ஜிபுள்ளே, அதே சிங்கள வம்சாவளியுடைய கயிகண்டு என்னும் ஏழுபேர்கள் அந்த விசாலமான காணிகளில் பங்குதாரர்களாக இருந்தார்கள்.

இவ்வயல் நிலங்கள் அந்த விவசாயிகள் மூலமாக விளைச்சல் பண்ணப்பட்டு வந்துள்ளதை, இவர்கள் இக்காணிக்காக ஆற்ற வேண்டிய இராசகாரியம் சம்பந்தப்பட்ட விபரங்கள் மூலம்

அறியமுடிகிறது.(பி.கு.) அத்துடன் வருடம் தோறும் இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் 5 கொத்து தானியம் தேவாலயத்திற்கும், 12 கொத்து தானியம் அதன் பஸ்நாயக நிலமை அவர்களுக்கும் வழங்கியதோடு ‘பெனும் வடடி’ ஜந்துடனும், 40 வெற்றிலையுடனும், தேவாலயத்திற்கு சமூகம் அளிப்பதும் அவர்களது இராசகாரியமாக இருந்தது. ‘பெனும்’ (பேனும்-பேனிகிலீ) என்னும் சமூகம் தருதல் ஒரு பரிசாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. அத்துடன் ‘கதுத்த’ (கண்டிட்டி) என்னும் உணவுப் பொருட்களின் வரியையும், இவர்கள் செலுத்தினார்கள்.

கண்டி மகா தேவாலயத்தில் முஸ்லிம்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கு

கண்டியில் வருடாந்த பெரவூரா வைபவம் மகா தேவாலயத்தில் ஆரம்பமானதாகக் கூறப்படுகின்றது. அத்துடன் சிங்கள மன்னர்களின் பட்டாபிழேக விழாவின் ஒரு பகுதி இத்தேவாலயத் திலேயே நடந்தேறியுள்ளது. இத்தேவாலயம் நாரேந்திரசிங்கன்(1707-39) என்ற மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில் 1731இல் அமைக்கப்பட்டது. ஆகையால் கண்டிய மன்னர்கள் ஊர், காணிகள், பெறுமதி வாய்ந்த வஸ்த்துக்களை வழங்கி இதனைக் கொரவித்து வந்துள்ளார்கள். இத்தேவாலயத்திற்குச் சொந்தமான கிராமங்கள் கேகாலைப் பிரதேசத்திலும் காணப்படுகின்றன. வைத்தரத்து முதலியார் அகமது லெப்பை ஹபிபி லெப்பை என்பவரும், கலாரட கெதர காதர் லெப்பை குப்பத்தம்பி மின்கின் பாவா என்பவரும் கண்டி மகா தேவாலயத்தில் சில முக்கிய கருமங்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார்கள். உற்சவ காலத்தில் இதற்கு தோரணம் கட்டும் வேலை இவர்களால் செய்யப்பட்டது.

மேலும், இந்த ஆலயத்திலும், அலுத்துவர தேவாலயத்திலும் நிர்மாண, பழுதுபார்த்தல் வேலைகளுக்குத் தேவையான மரங்களை வழங்குவதும், தேவாலயத்தில் சாதாரணமான திருத்த வேலைகளைச் செய்வித்தலும் இவ்விருவரினதும் பொறுப்பாக இருந்தது.

இக்கருமங்களுக்காக இவர்களுக்கு, இத்தேவாலயத்திற்குச் சொந்தமான கேகாலை நாலு கோரனை பிரதேசத் து கல்பொடகோரளையில் கெகிரிகொட என்னும் ஊரில் உள்ள 17 ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள கொஹோவிலே வத்த என்னும் தோட்டம் பரவணியாக வழங்கப்பட்டது.

இத்தேவாலயங்களில், சிங்கள வருடத்தின் அடிப்படையில், பழைய சம்பிரதாயப்படி நான்கு உற்சவங்கள் நடை பெறுவது

மிகு ८५ - (அந்த கொவியா) - இது ஏத என சொல்லப்படும். அதனால் பாதி விவசாயி என குறிப்பிடலாம் (ஏதூரை) ‘பங்குதாரயா’ எனவும் அழக்கப்பட்டனர்.

வழக்கமாக இருந்தது. புதுவருடப்பிறப்பு, எல் மாதத்து பெரஹரா உற்சவம், கார்த்திகை வைபவம், அத்துடன் அறுவடைமுழுந்து விளைச்சலை கொண்டுசெல்லும் ‘அலுசாலம்மங்கலய’ வைபவங்கள் என்பனவே அவையாகும். இந்நான்கு வைபவங்களிலும் கலந்து பங்குபற்றவேண்டியது, இவ்விரு மூஸ்லிம்களினதும் பொறுப்பாக இருந்தது. இவர்கள் இவ்விழாக் களின் போது, இரண்டு கைக்குட்டைகளைப் பரிசளிப்பதோடு, வாழைக்குலை, தேங்காய், அரிசி போன்றவற்றையும் மகா தேவாலயத்திற்குச் செலுத்த வேண்டியிருந்தன.[4]

இவ்விருவரது வம்சாவளிப் பெயர்களிலிருந்து, இவர்கள் சில பொறுப்பு வாய்ந்த கருமங்களுடன் தொடர்புபட்டவர்கள் என அறியலாம். கையிதரத்து முதலியர் என்னும் பட்டம் அதில் ஒருவருக்கு உள்ளது. கலாரட கெதர என்பது, மிகப்பழமையான மூஸ்லிம்களின் வம்சாவளியாக கொள்ளலாம். முதலாம் இராஜ்சிங்களின் ஆட்சி நிலவிய காலத்திலிருந்து, கண்ணிய ராச்சியத்தின் ஒரு பிரதேசமாக இருந்த நுவரகலாவிய உடன் இவரது முதாதையர் தொடர்புபட்டிருந்ததினால் இப்பெயர் தோன்றியிருக்கலாம். மிகப்பழமையான காலத்தில், கண்ணிய பிரதேசங்கள் மாத்தளை ரட, தும்பர ரட என்றே வழங்கப்பட்டன. கலா ரட என்பதும் இதுபோன்ற தொன்றே. கம்சபைக் காலத்தில், இப்பிரதேசம் 3 பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. அதில் ஒருபிரிவு ‘கலாகம்’ என்பதாகும். ‘கலாவெள்’ என்ற வாவியும் இப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்ததே. ‘கலாரட கெதரு’ என்னும் வம்சாவளிப் பெயரில் இருந்து மிகப்பழமையான காலத்தில், இம்மூஸ்லிமின் முதாதையர் கண்ணிய இராச்சியத்தில் வாழ்ந்துள்ளார்கள் எனக் கருதக்கூடியதாக உள்ளது.

சரக்கேற்றி காணிகளைப் பெற்ற மூஸ்லிம்கள்

மூஸ்லிம்களுக்குத் தவளம் மாடுகள் இருந்ததினால், அவர்கள் மாடுகளின் துணையோடு நெல்லையும், தானியங்களையும் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றுமொறு இடத்திற்குக் கொண்டு செல்பவர்களாக இருந்தார்கள். தேவாலயத்தின் முத்தெட்டு வயல்களின் நெல்லையும், நெற்கதிர்களையும் இவ்வாறு ஏற்றிச் சென்றதற்காக ‘பட்டவிலி பங்கு’ எனும் சரக்கேற்றும் சேவைப் பங்குக் காணிகளை, அவர்கள் நன்கொடையாக பெற்றுள்ளார்கள். இவை ‘நிலபங்குகள்’ என குறிப்பிடப்படுகின்றன.

செங்கடல்புரயின் நான்கு தேவாலயங்களில் ஒன்றாக பத்தினி தேவாலயத்தின் ‘பட்டவிலி பங்கு’ காணிகள் மூஸ்லிம்களுக்குக்

கிடைத்தன. இதில் நெற்காணிகள், வீட்டுத்தோட்டம், சேனை என்பன அடங்கின. குருநாகலை பிரதேசத்தில் இத் தேவாலயத்திற்குச் சொந்தமான முத்தெட்டு, முத்தெட்டு அல்லாத வயல்களிலிருந்து விளையும் நெல்லையும், தானியங்களையும் தவளம் மாடுகள் மூலமாக வருடாவருடம் தேவாலயத்தின் களஞ்சியத்துக்குக் கொண்டு வருவது, இவர்கள் ஆட்சி செலுத்திய காணிகளுக்காக ஆற்றும் ஊழியராக இருந்தது. இதைத்தவிர வருடமொன்றுக்கு 15 கொத்து தானியமும், ஏனைய மாதங்களில் அரிசி 2 கொத்து, தேங்காய் இரண்டு, பூசணிக்காய் ஆகியவற்றையும் இவர்கள் வழங்கினார்கள்.

தல்கஸ்பிட்டிய கிராமத்தைச் சேர்ந்த இம்மூஸ்லிம்கள், மடிகே கருமபீடத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்கள் என அவர்களின் வம்சாவளிப் பெயர்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

- அ) பட்டியே வத்தே ஹசன் கண்டு
- ஆ) லேக்கமலாயே கெதர சாயிப் கண்டு குருணேஹே
- இ) லேக்கமலாயே கெதர வாப்பு லேக்கம்
- ஈ) குருணேஹேவாயே கெதர அஹம்மது வெப்பை குருணேஹே.

‘லேக்கம்’ என்னும் இவர்களுடைய தொழில் வம்சாவளி, மடிகே கருமபீடத்தில் இவர்கள் ஆற்றிய பணியைக் குறிப்பிடுவதாகும். சிலர் பரம்பரை லேக்கம்களாக இருப்பதையும் (ஆ) என்பதிலிருந்து அறியலாம். (அ) வில் சொன்ன பட்டியே வத்தை என்பது - இங்கு பட்டியொன்று இருந்ததை எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளது.[5]

‘கண்ணிய இராச்சியத்தின் அரசியலமைப்பு’ என்னும் நூலில், சேர் ஜோன் பொர்டீ நாலு கோரளையில் மடிகே கருப்பீட்த்தைச் சேர்ந்தவர்கள், கண்ணிய மன்னர்கள் காலத்திலே லேக்கம், முகந்திரம் பதவிகளை வகித்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். மேற்குறிப்பிடவர்கள் கண்ணிய மன்னர் காலத்திலிருந்தே வாழையடி வாழையாக இப்பதவிகளில் இருந்து வருவதை அவதானிக்கலாம்.

பிரசித்திபெற்ற கண்டி தெகல் தொரு விகாரைக்குச் சொந்தமான, அக்குரனைக்கு அருகாமையில் அமைந்துள்ள, துனுவில் என்னும் இடத்திலுள்ள, ‘பட்டவிலிப்பங்கு’ நிலமொன்றை, சேகதி நபதேலா கெதர சிப்ராஹி, பக்கர், உர்ம் [6] என்னும் மூன்று சகோதரர்கள் நன்கொடையாக பெற்று ஆட்சி செய்தார்கள். 1872ம் ஆண்டு இவ்விகாரைப் பதிவுக் குறிப்பின்படி, இவர்கள் இதற்காக ஒருதொகைப் பணத்தை வரியாகச் செலுத்தி வந்தார்கள். இவர்களாகு

முதாதையர் சிங்கள குல வகையின் ‘நபிதே’ என்னும் வம்சத்தவராகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அத்தோடு, முற்காலத்தில் இவர்கள் சரக்கேற்றும் பணியை ஆற்றியுள்ளார்கள் எனலாம்.

குருநாகலை மாதுரே கோரளையில், புகழ் பெற்ற ரித் விகாரையிடன் முஸ்லிம்கள் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தார்கள். இவ்விகாரையின் முத்தெட்டு வயலிலிருந்து நெல்லை ஏற்றி வருவதற்காக, வருடாவருடம் நான்கு நாட்களுக்கு ஐந்து மாடுகளைக் கொடுத்துதவும் கருமத்தை ஓமர் வெப்பை வெத குருனனேஹே[7] என்பவர் செய்து வந்தார். அத்துடன், அவசியம் ஏற்படும் போது ஆய்விலிருந்து மன்னைக் கொண்டு போய், விகாரை மலுவிற்கும், விகாரைக்குரிய வீடுகளுக்கும் கொடுப்பதும் இவரது பணியாகும். இந்த சேவைக்காக இவருக்கு, 2 ஏக்கர் வயலும், ஒரு ஏக்கர் வீட்டுத்தோட்டமும், 5 ஏக்கர் அளவிலான சேனை நிலமும் நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டன. அத்துடன் அரிசி, குரும்பை, தேங்காய், மீன்கறி, நெத்தலி, பூசணிக்காய், வாழைப்பழம், மற்றும் தானியமும் வருடந்தோறும் விகாரைக்குக் குறிப்பிடப்பட்ட தொகை செலுத்த வேண்டும். இவரது வம்சப் பெயரில் இருந்து இவர் பிரபலமான வைத்தியத்துறையைச் சார்ந்த ஓர் ஊர் பிரதானியாக இருந்தவர் எனலாம்.

முஸ்லிம்களுக்கு பெளத்தார்கள் வழங்கிய சம அந்தஸ்த்து

சிங்கள், பெளத்த மக்களின் பரம்பரைப் பெயர்களையொத்த நாமங்களை, விகாரைகளுடன் தொடர்பு பூண்டிருந்த முஸ்லிம்களிடம் அதிகமாகக் காணமுடிகின்றது. பெயர்கள் அடிப்படையில் நோக்கும் போது, பண்டைய சிங்களவர்களின் பண்பாட்டு, சம்பிரதாயங்களுக்கு இசைவாக முஸ்லிம்களின் வம்சாவளி நாமங்கள் இருந்தன. பெளத்த வழிபாட்டுத் தலங்களுக்கு உரித்தான நிலமாக இருப்பினும், காணிகள் பகிர்ந்தளித்த போது முஸ்லிம்கள், சிங்களவர்களோடு சமஅந்தஸ்தில் வைத்து கணிக்கப்பட்டமைக்கு, முஸ்லிம்களின் இப்போக்கு ஒரு காரணமாகும். கண்டிய நாட்டில், வரலாற்று பெருமையிக்க பெளத்த மத்த தலங்களில், சகல விதமான கருமங்களையும் முஸ்லிம்கள் ஆற்றி வந்ததுடன், விகாராதிபதிகளுடனும் பிக்குமாரோடும் அக்காலை தோழுமையோடு நடந்துகொண்டார்கள்.

கண்டிப் பிரதேசத்தில், ‘மங்களாகம’ எனும் கிராமத்தில், மொரவெல கெதர டிஸ்கிரியா செல்மா வெப்பை என்பவருக்கு வேரகல விகாரையின் வயற்கானி நிலப்பங்காக கிடைத்தது. இவ்வயலின் மற்றுமொரு பங்குகாரராக அதே விகாரையின் பஸ்நாயக்க நிலமை அவர்கள், பரவேணி உரிமை பெற்றார். நிலபங்கு என்பதால், இவர்கள்

சம உரிமை பெற்றவர்களாகிறார்கள். ஒடு வேயப்பட்டிருந்த இவ்விகாரையின் திருத்த வேலைகளைச் செய்து கொடுப்பதும், நான்கு மங்கள வைவங்களிலும் அதற்குரிய வேலைகளைச் செய்து கொடுப்பதும் இம்முஸ்லிமானவரது இராஜகாரியமாகும்.[8]

புராதன அம் பெக்க தேவாலயத்தில், பஸ்நாயக்க நிலமைமார்களில் ஒருவராக ஒரு முஸ்லிம் பணியாற்றியதாகவும், மரபுவழிக் கதையொன்று உள்ளது. முஸ்லிம்கள் இவ்வாறான பதவிகளை வகித்தாலும், அவர்களது மதக் கோட்டாடுகளை விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. பெளத்தார்கள் கூட அவற்றிக்கு மதிப்பு கொடுத்து ஒழுகும் படியாக அவர்களது வாழ்க்கை முறை அமைந்திருந்தது.

சம்பிரகமுவை மாகாணத்தில், கல்படக் கோரளைத் தெற்கில் அமைந்துள்ள, தெவனகல ரஜமகா விகாரை, பல சாதித்திரப் பிண்ணனிகளோடு தொடர்புட்ட ஓர் உண்ணத் தலமாகும். 16ம் நூற்றாண்டில், முதலாவது விமலதர்மஜூரிய மன்னனினால், இவ்விகாரைக்குக் காணிகள் பூஜை செய்யப்பட்டன.

இவ் விகாரையின் காணிகளில், ஒரு நெல் வயல் கெக்கிரிகொடை கிராமவாசிகளான, கொத்தமை நயிதெயே ஆகுமில்லை, அதே வம்சாவளியுடைய உதவாவில்லை என்றும் முஸ்லிம்கள் இருவருக்கும், அல்பிட்டியே கெதர அப்பு வெதரால் என்ற சிங்களவருக்கும் ‘கண்வசம்’ என்னும் பங்குகளாக வழங்கப்பட்டன. முஸ்லிம்கள் இருவரும் இதற்காக வருடமொன்றுக்கு அரிசி 40 கொத்து, தேங்காய் 15, வெற்றிலை 40, பனியாற் என்னும் இனிப்பு 100, ஆகியவெற்றை விகாரைக்குச் செலுத்தினார்கள். அதே போன்று ‘அப்பு வெதரால்’ என்ற சிங்களவர் விகாரையில் திருத்த வேலைகளைச் செய்தல், மற்றும் பங்களைக்கான பணிகளை ஆற்றும் படி பணிக்கப்பட்டிருந்தார்.[9]

இவ்வுரைப் பொறுத்தமட்டில், முஸ்லிம்களின் மத உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து, அவர்களுக்கு உகந்த சேவைகள் வழங்கப்பட்டிருப்பதனையே இது காட்டுகிறது. இது போன்ற பல சந்தர்ப்பங்களை இது தொடர்பான ஏடுகளில் காணக்கூடியவாக உள்ளன.

பிக்குமாரோடும், பெளத்த மதத் தலைவர்களோடும் முஸ்லிம்கள் பரஸ்பர நல்லுறவு பூண்டவர்களாக விளங்கினார்கள். பிக்குமார்களும் முஸ்லிம்கள் மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கையின் காரணமாக பங்களைகளில் பல வகைத் தேவைகளையும், முஸ்லிம்களைக் கொண்டே நிறைவேற்றிக் கொண்டதோடு, கொடுக்கல்

வாங்கலும் செய்து கொண்டார்கள். இப்பழக்க வழக்கங்கள் அன்மைக் காலங்களில் கூட காணப்பட்டன.

எடுத்துக்காட்டாக, முஸ்லிமோருவருக்கும், ஒரு பெளத்த மதகுருவுக்கும் இடையே நடை பெற்ற ஒரு வாடகைப் பொருத்த ஒப்பனை மூலம் இதனை அறிய முடிவிற்கு. 17ம் தித்தி, ஆடி மாதம், 1877ம் ஆண்டில் இவ்வறுதி கண்டியில் வைத்து தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அதில்,

‘துங்கோரளைப் பத்துவே கனேகோட பன்சலையைச் சேர்ந்த, கண்டி நாலு கடவத்தை ஊருக்குள்ளதான் மன்வத்தே பன்சலையில் வந்திருக்கும் பருஸ் சல்லே தம் ம ஜோதி தெருண்ணான்சையாகிய நான் ஒரு புறமாகவும் மேற்படி காயற் பட்டணத்தைச் சேர்ந்த..... கண்டியிலிருக்கும் நூரூலெப்பை ஆஜியார் முகம்மது லெப்பை நான் மறுபுறமாகவும் ஆக நாங்களிருவரும் யெழுதிக் கொள்ளும் வாடை பொறுத்த ஒப்பனையாவது,

1- முதலில் குறித்த பருஸ் சல்லை தம் ம ஜோதி தெருண்சையாகிய நான் ஆட்சி பண்ணி வருகிற கனேகோடை விகாரைக்குடைய சப்றகமை ரெஜிஸ்டர் கந்தோளில் பதியப்பட்டு குறித்த கனேகோடை விகாரைக் கருகாமையிருக்கிற முவந்தென்னே சேனை.... (இவ்வாறு 5 காணிகள் ஓம்முள்ளிமுக்கு எழுதப்பட்டுள்ளன).

இதற்கு சாட்சியாக: ‘அதற கோறனே பறணக்கது கோரளை கலபிய சலவ விகாரையிலிருக்கும் பறணாதன சொமன உண்ணானசே’ என்பவர் கையொப்பம் இட்டுள்ளார்[10]. இது பன்சலையைச் சார்ந்த காணிகளை அதன் பிரதான மதகுருமார்கள் மூலமாகவும், முஸ்லிம்கள் பெற்று அநுபவித்துள்ளதைக் காட்டுகிறது.

வரலாற்று புகழ்பிக்க ஸ்ரீதலதா மாளிகையும், கண்டிய முஸ்லிம்களது பங்களிப்புகளும்

இலங்கைத் திருநாட்டில் அனைத்து விகாரைகளுக்கும், தேவாலயங்களுக்கும் மகுடமாக விளங்கும் பெளத்தத்திருத்தலம், சித்திரப் புகழ்பெற்ற கண்டி ஸ்ரீதலதா மாளிகையாகும்.(பி.கு) புத்தனின் தந்தங்கள் இங்கு வைக்கப்பட்டிருப்பதே, அதன் சிறப்புக்குக்

பி.கு: BUDDHIST TEMPORALITIES(CEYLON) XXIV-1920B/Tem. Ordinance No. 8 of 1905 இல் இவ்வகையில் விகாரைகள் பற்றி அட்வகையில் (SCHEDULE A) தலையிடும் போது 'Dalada maligawa and Temples' (தலதா மாளிகையும் ஆலயங்களும்) என தலதா மாளிகைக்கு தவிஷும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. Page 35

காரணமாகும். கீர்த்தி ஸ்ரீமேகவர்ன் மன்னனது (சி.பி. 303 - 331) ஆட்சிக் காலத்தில், இத்தந்தங்கள் இலங்கைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. இந்தியாவின் ஒரிஸா மாநிலத்தின் இளவரசி ஹேமமாலினி குமாரி, தந்தகுமாரர் என்பவர் மூலமாக இவை இங்கு எடுத்துவரப்பட்டன. அரசாட்சிக்கு அருகதையுடையவர், புத்தரது இப்புளித் தந்தங்களைப் பாதுகாக்கும் ஆற்றல் பெற்றவரே என்னும் சம்பிரதாயம் புராதான காலத்திலேயே இங்கு நிலவியது. எல்லாச் சிங்கள் இராசதானிகளிலும் அதனை வைத்துப் போற்றிப் பாதுகாத்துள்ளார்கள். அநூராதபுரம், பொலனறுவை, தம்பதெனிய, யாபஹூவ, குருநாகலை, கம்பளை ஆகிய இராசதானிகளில் தந்ததாது வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டது. பின்னர் அப்புளித் தந்தங்கள் கோட்டை இராச்சியத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. அங்கிருந்து ஹரிபிடிட்டியே ராகு என்பவர், அதனை இரத்தினபுரிக்குக் கொண்டு சென்றார். முதலாவது விமலதம்மகுரிய எனும் கண்டி மன்னன், இப்புளித் தந்தங்களை, இரத்தினபுரியிலிருந்து கண்டி செங்கடலபுரக்கு கொண்டு வந்தான். இம் மன்னனால் 1592ம் ஆண்டளவில் கண்டி ஸ்ரீ தலதா மாளிகை அமைக்கப்பட்டு, அதில் இப்புளித் தந்தங்கள் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டன. சுமார் 1500 வருடகாலமாகப் பேணிக்காக்கப்படும் இப்புளித் தந்தங்களைத் தாங்கிய வெள்ளிப்பேழை, ஸ்ரீ தலதா மாளிகையில் வைக்கப்பட்டிருப்பதுவே இன்று வரை அதன் பெருமைக்குக் காரணமாக உள்ளது.

அத்துடன், எசல மாதத்தில் நடைபெற்று வரும் மகா பெரஹரா மூலம், தற்போது உலகப் பிரசித்தம் பெற்றச் சின்னமாக, ஸ்ரீ தலதா மாளிகை திகழ்கிறது எனலாம். இது பெளத்த பராம்பரியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் உற்சவமாகக் கருதப்பட்டாலும், இதன் கலாசார நிகழ்ச்சிகள் சகலரையும் கவரும் படியாக அமைந்துள்ளன. தற்போது நடைபெறவது போன்று, எசல மாதத்தில் நடைபெறும் பெரஹரா வைபவம் கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்க(1747-81) என்ற கண்டி மன்னன் காலத்தில் ஆரம்பமாகியது. 1815ம் ஆண்டில், கண்டி ஆங்கிலேயரினால் கைப்பற்றப்பட்டதன் பின்னர் சில காலங்கள் இப் பெரஹரா நடைபெறவில்லை. 1828 ல் மீண்டும் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, இன்று வரை தொடர்ந்து நிகழ்ந்து வருகிறது.

ஸ்ரீ தலதா மாளிகைக்கு ஏராளமான நிலப்பரப்புகள் மன்னர்களாலும், அரச பிரதானிகளாலும், மகா ஜனங்களாலும் பூஜை செய்யப்பட்டன. இதற்குச் சொந்தமான நிலங்கள் நாட்டின் சகல ஹர்களிலும் உள்ளன.

கண்டிய மன்னர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றிருந்த, இங்கு வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள், தலதா மாளிகையுடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். ஏனெனில் இம்மாளிகை, மன்னர்களின் மாளிகையிலும் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தது. அக்காலம் முதலே ஸ்ரீ தலதா மாளிகையின் காணிகளை முஸ்லிம்கள் பரவணியாக அனுபவித்து வந்தார்கள் எனக்கூறலாம்.

முஸ்லிம்கள் கண்ணியமாகவும், நன்மைபிக்கை மிக்கவர்களாகவும் ஸ்ரீ தலதா மாளிகையில் நடாத்தப்பட்டுள்ளார்கள். அதற்கு அவர்கள் மாளிகைக்கு ஆற்றி வந்த சேவைகளே தக்கானந்தாகளாகும்.

ஆபரணங்கள் செய்யும் கலையில் முஸ்லிம்கள் இன்று போல் அன்றும் சிறப்பற்று விளங்கினார்கள். கண்டிய மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில், வெள்ளியினாலான பொருட்களே பயன்படுத்தப்பட்டன. இதனைக் கொண்டு பொருட்களைத் தயாரிப்பதற்கு இலகுவாக இருந்ததும், விலை குறைவுமே அதற்குக் காரணமாகும். பதக்கங்கள், மாலைகள், வெள்ளிக் குஞ்சங்கள், பாத்திரங்கள் என்பன வெள்ளியினால் வடிவமைக்கப்பட்டன. புத்தர் சிலைகள், ‘கரு’ முதலான பூஜைக்குரிப் பொருட்கள் தங்கத்தால் வார்க்கப்பட்டன. இது ‘பட்டல்’ சேவை என இங்கு அழைக்கப்பட்டது. தலதா மாளிகைகான ‘பட்டல்’ சேவையில் சிங்களவர்களுடன் இணைந்து முஸ்லிம்களும் கருமமாற்றியுள்ளார்கள்.

கண்டிய இராச்சியத்தில், முஸ்லிம்களின் பூர்வீகக் குழியிருப்பாகிய ஹாரிஸ்பத்து வாசிகள் ‘பட்டல்’ சேவையில் சிறப்பற்று விளங்கினார்கள். அங்கு வசித்த ஹாரிஸ்பத்துவே குருங்கேளே கெதர் அகமது வெப்பை, அதே வம்சாவளிப் பெயரைக் கொண்டிருந்த உயர் வெப்பை, காதர் வெப்பை ஆகிய மூவரும், தலதா மாளிகைக்கு உரித்தான தங்கம், வெள்ளியினாலான பொருட்களில் திருத்த வேலைகளைச் செய்தல், புதிதாகப் பொருட்களைச் செய்யவேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில் அவற்றிக்கு அவசியப்படும் தங்கம், வெள்ளியை மாளிகையிலிருந்து எடுத்துச் சென்று அதனைச் செய்து கொடுத்தல்; முதலான காரியங்களை ஆற்றினார்கள். அத்துடன் மாளிகாவையின் தங்க, வெள்ளிப் பொருட்களைச் சுத்திகரிக்கத் தேவையான கரியை மாளிகையிலிருந்து பெற்று, மினிரச் செய்யும் வேலையினையும் மேற்கொள்ளலானார்கள். இவர்கள் வருடத்திற்கு ஓரண்டு தடவை ஸ்ரீ தலதா மாளிகைக்கு வருங்கை தருவதோடு, முதற்தடவை விஜூயம் செய்யும் போது, அதன் தியவை நிலமைக்கும், காரிய கரண்ணால் என்னும் உத்தியோகத்தருக்கும், வெள்ளியினால்

செய்யப்பட்ட பொருளொன்றை வழங்குவதுடன் 40 வெற்றிலைகளையும் கொடுத்தல் இவர்களது கடமையாகும்.

இவர்கள் மாளிகையில் ஆற்றிய இப்பொறுப்பு மிக்க கருமத்திற்காக, முன்வத்துகொடை எனும் கிராமத்தில் தலதா மாளிகையின் சொத்தான நான்கு வயல் நிலங்கள், இரண்டு வீட்டுத்தோட்டங்கள், மூன்று சேனைகள் என்பவற்றைப் பரம்பரை பரம் பரையாக ஆட்சி பண்ணும் உரிமையைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.[11]

பல் வகையான சிங்களமொழி அமைப்புடைய வம்சாவளிப் பெயர்களைக் கொண்ட முஸ்லிம்கள், ஸ்ரீ தலதா மாளிகையின் தங்கம், வெள்ளியினாலான விலை மதிப்புமிக்க ஆபரணங்களையும், ஏனைய பொருட்களையும் பாதுகாத்துப் பத்திரப்படுத்தும் கஜானாவின் காவலர்களாகவும் கடமையாற்றியுள்ளார்கள். இவர்கள் ‘காரியகரண முரய’ என்னும் சேவையைச் சேர்ந்தவர்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டார்கள்.

- அ) பொல்வத்தே முஹும்திரமலே கெதர் கிள்மாயில்லெப்பை
 - ஆ) பொல்வத்தே முதியன்சேலே கெதர் மதார்ஸிலெப்பை
 - இ) ஹாரிஸ்பத்துவே குருங்கேளே உமருவிலெப்பை
 - அதே வம்சாவளி (முன்கூறப்பட்டுள்ள) அகமதுவிலெப்பை இவர்களுடன் இதே ‘காரிய கரண முரய’ என்னும் சேவையில்
 - அ) மீவல் தென்ரேயே குருங்கேளே கெதர் உதுமாவிலெப்பை
 - ஆ) கலகழுவே குருங்கேளே கெதர் உதுமாவிலெப்பை
- என்போரும் தலதா மாளிகையில் கடமை புரிந்தார்கள்.[12]

‘காரிய கரண முரய’ என்னும் காவற்சேவை தேவைப்படும் வருடங்களில் அவர்கள் நியமிக்கப்படுவது வழக்கமாகும். தலதா மாளிகையின் தியவடன நிலமை, தேவாலயத்தின் பிரதான பஸ்நாயக்கை ஆகியோரினால் இவ்வாறான முலாதானிமார்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். தலதா மாளிகையில் நியமனம் பெறும்போது, மேற்படி சேவைக்காக இவர்கள் 30 பவுண்களும், ஒரு கை வெற்றிலையும் தியவடன நிலமை அவர்களுக்கு வழங்கினார்கள். அத்துடன் புதுவருடப்பிற்பு வைபவத்தில், சம்பிரதாய முறைப்படி தியவடன நிலமை அவர்கள் முன்னால் இவர்கள் சமுகம் தருவது வழக்கமாகும். இந்த காவல் சேவை இல்லாத வருடங்களில், எசல் மகா பெறவற்றாவுக்கு சமுகம் தருவேண்டியது இவர்களின் கருமங்களில் உள்ளாகும். இச்சேவைக்காக இவர்களுக்கு முன்வத்துகொடை கிராமத்தில் விசாலமானதொரு வயல் வெளி உரிமையாக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் விஸ்தீரணம் சுமார் பதின்மூன்று ஏக்கர்களாகும்.

இதனைத் தவிர நம்பிக்கையும், நாணயமும் மிக்கோராக இவர்கள் மாளிகையின் தலைவர்களால் மதிக்கப்பட்டமையால், மேலும் பல சலுகைகளையும் இவர்கள் பெற்றுக் கொண்டார்கள். இவை மிகப் பழமையான காலத்திலிருந்து முஸ்லிம்கள் அனுபவித்து வரும் சலுகைகளாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பொல்வத்தை, ஹாரிஸ்பத்து, மீவல்தெனிய, கலுகமுவ எனப் பல கிராமங்களிலும் வாழ்ந்து வந்த முஸ்லிம்களும் தலதா மாளிகையில் சேவையாற்றி யுள்ளதை அவர்களது மரபுவழிப் பெயர்களிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

ஸ்ரீ தலதா மாளிகைக்குச் சொந்தமான நெற்காணிகளில் முத்தெட்டு வயல்களே அதிகமானவையாகும். இவற்றிலிருந்து கிடைத்து வந்த நெல்லரிசி, மாளிகைக்கு ஒரு பிரதான வருவாயாக இருந்தது. அதனால் நெல்லரிசியை ஒழுங்கான முறையில் சேகரித்து மாளிகைக்குக் கொண்டுவர, பல தரத்தையும் சேர்ந்த உத்தியோகத் தர்கள் சேவையாற்றி வந்தார்கள். அவற்றில் ‘கம்மெஹ்ராலா; ‘தூரயோ’ ‘மினும்’ என்போரும் அடங்குவர். இப்பதவிகளில் முஸ்லிம்களும் சேவை புரிந்தார்கள்.

பொல்வத்தே முஹன்திரமலே கெதர கில்மாயில்லெப்பை
பொல்வத்தே முதியன்சேலே கெதர மதார்லெப்பை
ஹாரித் துவே குருனேனேஹேலே ஓமர்லெப்பை என முன்
கூறப்பட்டவர்கள் தெல்கறுகும்புற எனும் வயலில் ‘தூர’ பங்கு
காணிகளைப் பெற்றார்கள்.

மாளிகையில் வருடாவருடம் நடைபெறும் பிரதான நான்கு விழாக்களிலும், மாளிகையை அலங்கரிக்கும் வேலைகளை இவர்கள் மேற்கொண்டார்கள். மாளிகைக்குச் சொந்தமான முத்தெட்டு வயல்களில் வேலைகளைச் செய்வித்தல், அத்தோடு அவ்வேலைகளுக்குத் தாழும் கைகொடுத்துதவுதல் இவர்களது கடமையாக இருந்தது. அத்தோடு வருடத்திற்கு நான்கு நாட்கள் தியவடன நிலமையினது வேலைகளையும் செய்து கொடுத்தார்கள்.[13]

அலதெனிய என்னும் கிராமத்தில், தாகஹுதெனியே அல் யுதுமா லெப்பை விதானே அலும்மது மார்க்கார் என்பவர், நெல் அளத்தல் தொடர்புபட்ட ‘மினும்பங்கு’ வயலொன்றை மாளிகையின் மூலம் நன்கொடையாகப் பெற்றுள்ளார். தலதா மாளிகையின் முத்தெட்டு வயல்களின் அறுவடையின் பின்னர் பெற்பட்ட விளைச்சலை, ‘அட்டுவ’ என்று அழைக்கப்பட்ட நெல்லுக்கொட்டிலில் வைத்து அளந்தெடுக்கும் பொறுப்பான பணியை இவர் ஆற்றிவந்தார்.[14]

தலதா மாளிகையின் முத்தெட்டு நெல்லைக் கொண்டு வந்து குவிப்பதற்காக ‘மாளிகாவே மகா அட்டுவ’ என அழைக்கப்பட்ட ஓர் இராச்சிய நெற்களாஞ்சியம், கண்டியில் மாளிகைக்கு சில மைல்கள் தூரத்தில் உள்ள குருதெனிய என்னும் கிராமத்தில் காணப்பட்டது. இங்கிருந்து நெல்லையும், அரிசியையும் யானைகளின் மீது ஏற்றி தலதா மாளிகைக்கு எடுத்துச் செல்வது, மிகப்பழங்கால வழக்கமாக இருந்தது. அறுவடை கால உற்சவம் ‘அலுத்சால் மங்கல்லை’ என அழைக்கப்பட்டது. இது கண்டியில் நடைபெற்ற நான்கு பிரதான வைவாங்களில் ஒன்றாகும். இது ஜனவரி மாதத்தில் நிகழ்ந்து வருவது வழக்கமாகும். குருதெனியவிலிருந்து அரிசி கொண்டு வரும் நிகழ்ச்சி, ஒரு பெறுவரையை ஒத்த ஊர்வலம் போன்று நடைபெற்றுள்ளது. கண்டி பத்தினி தேவாலயத்திற்காக, குருதெனியிலிருக்கும் புதிதாக அறுவடை செய்யப்பட்ட விளைச்சலை எடுத்துச் செல்லும் போது, அவ்வுர்வலத்தில் கொடிகளைத் தூக்கிச் செல்ல இருவரை அனுப்பி வைக்கும் பொறுப்பு சில முஸ்லிம்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்காக குருநாகலையில் மெட்டியன் பொத்த என்னும் கிராமத்தில் ‘நிலபங்கு’ காணிகளை சில முஸ்லிம்கள் பெற்றார்கள். அவர்களில், கேக் கமலாகே கெதர கில்மாயில் வெப்பை ஆரச் சு அதே வெங்காவளியுடைய காப்பு வெப்பை [15] இவர்களுடன் இன்னும் சிலரும் அடங்குவர். சில சிங்களவர்களும் இச்சேவைக்காக காணிகளைப் பெற்றுள்ளனர்.

தலதா மாளிகைக்குரிய முத்தெட்டு வயல்களில் ‘அந்த’ விவசாயிகளாக இருந்த ‘கம்மெஹ்ராலா’, ‘தூரயோ’ என்போரிடம் வேலை வாங்கும் மேற்பார்வை கடமைகளையும் மாளிகைக்காக முஸ்லிம்களில் பலர் வகித்தார்கள். அத்தோடு ‘கத்பத்த’ சேகரிக்கும் ‘கத்ராஜ் காரிய’ என்னும் பதவியை தாகஹுதெனியே உதூமாலெப்பை என்பவர் வகித்துள்ளார். கம்மெஹ்ராலா, தூரயோ என்பவர்கள் வழங்கும் ‘மஹேகன்’ எனப்படும் மரக்கறிவகை 20, பழுத்த வாழைப்பழும் ஒரு குலை, எண்ணெய் ஒரு சன்னு என்பவற்றை தலதா மாளிகைக்குக் கொண்டு வந்து கொடுப்பது, இவரது பணியாகும். அத்தோடு மாளிகையின் தியவடன நிலமையின் சில பணிகளையும் இவர் ஆற்றினார்.[16] விதுஹாம்பொல என்ற இடத்தில் வசித்த தாகஹுதெனியை சிசி (ச.கபு) வெப்பை என்பவரும்,[17] இதே கருமங்களை ஆற்றியதுடன், இவர்கள் மாளிகையின் இச்சேவைக்காக சேவைக்காணிகளையும் பெற்றுக் கொண்டார்கள். இதே கிராமத்தில் வாழ்ந்த தாகஹுதெனியை கில்மாயில் அகமது வெப்பை என்பவர் ‘தூரபங்கு ராஜகாரிய’ என்னும் சேவையை ஆற்றினார். இவருக்குக் கிடைத்த மாளிகையின் பரவணி நிலத்திற்கு சேவையாக ‘மஹேகன்’ என்னும் வரிக்குரியவற்றைச் செலுத்தியதுடன், தலதா மாளிகையின்

திருத்த வேலைகளுக்கு உதவி செய்வதும் இவரது பணியாக இருந்தது. மாளிகைக்குரிய முத்தெட்டு வயலில் சூடு மிகித்தலுக்கு முன்று பினை ஏருதுகளை களத்துக்கு அனுப்பி வைப்பதும், இவரது கடமையாக இருந்தது.[18] இவ்வாறு தலதா மாளிகைக்குரிய வருவாயை திரட்டிக் கொடுக்கும் சகல கருமங்களையும் கண்டிய முஸ்லிம்கள் ஆற்றியுள்ளார்கள்.

விகாரைக்குரிய இராஜகாரியம் பற்றி குறிப்பிடப்படுவீள் பதிவேடுகளில் தாக்குதலையே என சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள இக்கிராமத்துப் பெயர் துமிழ் மொழியில் 1872-73 ம் ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்ட காணி உறுதிகளில் தாக்குதலையே என எழுதப்பட்டுள்ளது. ஹராசியப்பத்து மெதசியப்பத்துவில் குருந்துகொல்ல என்னும் கிராமம் முழுக்க முஸ்லிம்களே வாழும் ஒரு கிராமமாகும்.(பி.கு.) இக்கிராமத்தில் தாக்குதலையை அவியுதாவிவ்வை வீதாகவியின் மகன் உதவாவிவ்வை[19] என்னும் ஒருவரது காணி கொடுக்கல், வாங்கல் பற்றிய குறிப்போன்றை இதற்கு எடுத்துக்காட்டா கக் குறிப்பிடலாம். அவியுதாவிவ்வை வீதாகவே என்பவரது சுந்ததி யினார் தலதாமாளிகையின் காணிகளைப் பெற்றுள்ளதை மேலே காணக்கூடியதாக உள்ளது.

குருந்துகொள்ள என்னும் இதே ஊரில் வாழுந்த முஸ்லிம்கள், தலதாமாளிகைக்குரிய பல கருமங்களைச் செய்து, பயிர்செய் நிலங்களை நன்கொடையாகப் பெற்றுள்ளார்கள்.

பட்டாட கெதர பாவாசாயிப் பெதுகுல் ரத்தான் என்பவர் இங்கு ‘பதவிலி’ என்னும் பங்குக்குரிய காணியொன்றைப் பெற்றவராவர். இவருடன் ஏகோட கெதர குப்பகண்டு என்பவரும் இப்பங்குக் காணியொன்றைப் பெற்றார். தலதாமாளிகையின் மாளிகா மலுவைக்குத் தூவுவதற்குப் போதிய அளவு மணலை மகாவலி கங்கையிலிருந்து எடுத்து வந்து குவிப்பதும்; மாளிகையின் திருத்த வேலைகளுக்காக ஜந்து காத்தை மணலைக் கொடுப்பதான் இன்னும் சிலகருமங்களையும் இவர்கள் ஆற்றவேண்டியிருந்தது.[20]

இல்ல கெதர ஆதம் வெப்பை செங்க வெப்பை என்பவர் இக்காணியின் பிறிதொரு பங்கைப் பெற்றுள்ளார்.[21]

களுக்குமைவை என்னும் கிராமத்தில் ‘கங்காணன்’ என்னும் சேவைப் பங்குகளை, தலதா மாளிகைக்குரித்தான் காணியிலிருந்து

பி.கு: 1901ம் ஆண்டு குதாக்கூட்டுப்போட்டு இக்கிராமத்தின் மொத்த சுற்றிடாக 198. ஆற்காலிகம் 197 பேர் முஸ்லிம்களார்.

சில முஸ்லிம்கள் பெற்றார்கள். மொல்லிகாட நயிதே உதவா வெப்பை என்பவர் அதிலொருவர்.[22] மொல்லிகாட கெதர என்ற வம்சாவளிப் பெயர் தற்போதும் களுக்குமைவையில் முக்கில் காணப்படுகிறது.[23] இவ்வுரில் வாழுந்த முஸ்லிம்கள் மிகப் பழைய காலத்தில், மரத்தினால் செய்யப்பட்ட வள்ளங்களை மகாவலி கங்கையில் ஓட்டுபவர்களாகவும் இருந்தார்கள். இந்த வம்சாவளிப் பெயர்களை உடையோர் வள்ளமோட்டிகளாகவும் இருந்துள்ளார்கள். அத்துடன், மொலதண்டே முஹந்திரமலே கெதர என்ற வம்சாவளியும் இவர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வம் சாவளியை உடையோரும் இங்கு வாழும் கிண்ணனர். உதாரணத்திற்காக, மொலதண்டே முஹந்திரமலே கெதர மொஹந்தமு வெப்பை என்னும் ஒருவரின் பரம்பரையினர் களுக்குமைவையில் வாழ்கிறார்கள்.[24] அத்துடன் ‘நயிதே’ எனும் குலவழிப் பெயர் பெற்றவர்களின் வாரிசுகள், மிகப் பழைமையான காலம் தொட்டே இக்காணிகளில் ஆட்சி பெற்று வருகின்றார்கள்.

உடுநூவரை கந்துபலாத்தையில் வட்டதெனிய என்னும் ஊரில் யறுலேதன்னே நயிதேலேகெதர மம்மது தம்பி என்பவர் பழங்காலம் முதல் ஆட்சி பெற்று வந்த ‘அடலாஹே கும்பு’ (எட்டு லாச்சம் வயல்) என்னும் வயலுக்கு, தற்போதைய சொந்தக்காரரது பெயராக அவரது புதலன் உரீமைக்காரர் அதே வம்சாவளிப் பெயருடைய ஆகும் வெப்பை எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. (1872இல்) இது தலதா மாளிகைக்குரிய ஒரு வயலின் நிலப்பங்காகும். இது மிகப் பழைமையான காலம் தொட்டே இவரது முதாதையர் மாளிகையில் பணியாற்றி வருவதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.[25] இக்கிராமத்தில் ஒரு காணியை அபன்வெல நிலமை என்பவர் 1808 இல் ஒரு முஸ்லிமுக்கு குத்தகைக்குக் கொடுத்துள்ளார். (பி.கு.)[26] இவை முஸ்லிம்கள் பெளத்த மதத்தினரோடு கொண்டிருந்த கிட்டிய உறவிற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றன.

பழங்காலத்து கண்டிய முஸ்லிம்கள், தலதா மாளிகையுடனும், ஏனைய பெளத்த விகாரைகளின் மதத்தலைவர்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தாலும், பிற்காலத்தில் பிராணி களை அறுக்கும் விடயத்தில் பெளத்துர்கள் முஸ்லிம்களை விமர்சிக்க லாணார்கள். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு இனவுணர்வுகளைத் தூண்டும் கருத்துர்கள் கூட முன்வைக்கப்பட்டன. முஸ்லிம்கள் பெளத்த கோட்பாடுகளுக்கு முரணாக உயிர்வதை செய்வோராகக் கணிக்கப் பட்டார்கள்.

பி.கு: வட்டதெனியாவில் 1881இல் 145 முஸ்லிம்களும், 1891இல் 120 பேரும், 1901இல் மூன்றிற்கு மொத்த சுற்றிடாக 170இல் 168 முஸ்லிம்களும் வாழுந்த ஒரு கிராமமாகும்

சில பிராணிகளின் இறைச் சியைச் சாப்பிடுவது மூஸ்லிம்களுக்கு அவர்களது மார்க்கத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதும், அவற்றை அறுத்தல் தொடர்பாக கண்டிப்பான பல விதிமுறைகளை அவர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அத்தருணத்தில், அப்பிராணி வீணாக வதை செய்யப்படாமல் மென்மையாக நடாத்தப்படல் முக்கியமாக கவனிக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும். இச்சட்ட விதிகள் பேணப்படாமல் அறுக்கப்படும் பிராணிகளது இறைச் சியைச் சாப்பிடுவது மூஸ்லிம்களுக்கு கடுமையாக விலக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால், தமக்குரிய மாசிச்ததைப் பெற மூஸ்லிம்களே பிராணிகளை அறுப்பது இன்றியமையாத செயலாக உள்ளது. ஆனால் வீணாகப் பிராணிகளை அறுப்பவர் மூஸ்லிம்களது கண்ணோட்டத்தில் பாவியாவார். (பி.கு.)

சிங்கள மக்களும் இறைச்சி உண்பதை விரும்பினார்கள். இவ்விடயத்தில் கண்டிய இராச்சியத்தில் இவர்களிடையே கருத்தொற்றுமை நிலவி வந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். கண்டிய இராச்சியத்திற்குப்பட்ட நிர்வாகப் பிரதேசமான தமன்கடுவையில் மூஸ்லிம்கள் அதிகமாக வாழ்ந்தார்கள். இம் மூஸ்லிம்கள் மிருகங்களை அறுத்து அதன் இறைச்சியைக் காய வைத்து வெளிப்பிரதேசங்களுக்கு கொண்டுபோய் விற்பனை செய்வோராக இருந்தார்கள். இதற்காக அவர்கள் காடுகளில் மான் மரை போன்ற மிருகங்களை இறைச்சிக்காக வேட்டையாடியும் வந்தார்கள்.

இதுவரையில் கூறப்பட்டதை விட ஒரு வித்தியாசமான பணியை ஆற்றி, தமன்கடுவை மூஸ்லிம்கள் ஸ்ரீ தலதா மாளிகைக்குச் சொந்தமான சேவைக் காணிகளைப் பெற்றுள்ளார்கள். இப்பிரதேசத்தில் கல்லேல்ல பத்துவையில் தொட்டுமூல்ல ஸ்ரை கிராமத்தில், கண்டி தலதா மாளிகைக்குச் சொந்தமான சமார் 100 ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள பூஜை காணிகள் இருந்தன. அதில் பெரும்பகுதி காணிகளில் மூஸ்லிம்கள் பரவணியாக ஆட்சி செலுத்தினார்கள். இதற்காக அவர்கள் கண்டி தலதா மாளிகைக்கு ஓவ்வொரு வருடமும் 30 சிலின்களைத் தொகையாகச் செலுத்தியதோடு, காய வைத்த வேட்டை மிருகத்தின் இறைச்சி அல்லது மரை இறைச்சி 600 துண்டுகளை எடுத்துச் சென்று கண்டி தலதா மாளிகைக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும்.

பி.கு. இல்லாமிய சட்டத்தின் முக்கிய மூலதாராமான நபி மஹம்மத் ஸல்லவல்லஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களது ஖ாத்தில் இதுபற்றி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறோது “இறைச்சி உண்பது பற்றி நான் உங்களை அச்சுறுத்துவின்றேன். ஏனெனில், அதனை வாக்கமாக்கிக் கொள்வது மதுவருந்துவதைப் பழக்கமாக்கிக் கொள்வது போன்றதாகும். அன்றியும், நங்சயாக அவளைவற்றும் வழக்காக இறைச்சி உண்ணும் குடும்பத்தார் மீது சிலமுறைவிரான்” எனக் கூறினார்கள். (அறிவிப்பவர்: உமர் (ஹலி) ஆதாரம் - முஅத்தா ஖ாத்தில் கிரந்தம்)

அவ்வேட்டை மிருக இறைச்சியில் 300 துண்டுகள் ஸ்ரீ தலதா மாளிகைக்காகவும், 100 துண்டுகள் அதன் தியவடன நிலமை அவர்களுக்கும், 1ஞ்சியதில் விதானைக்கு 100 துண்டுகளும், 50 துண்டுகள் காரியகரண்ணா பதவி வகித்தவாகளுக்கும், 25 துண்டுகள் படி இரு கங்ஙானம்மார்களுக்கும் இவை பிரித்துக் கொடுக்கப்படும்.[27] சிலின் 30தில் 10 மாளிகைக்கும், 10 தியவடன நிலமை அவர்களுக்கும், 10 விதானைக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. உணவு தொடர்பான விடயத்தில், கண்டிய மன்னர்களும், மதத் தலைவர்களும் மூஸ்லிம்களை நம்பிக்கையாளர்களாக மதித்தத்தினால் இவ்வாறு அவர்களுக்கு சேவைக் காணிகளை நன்கொடையாக வழங்கி, தமக்குப் பிரியமான உண்டிகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

தலதா மாளிகையில் நடைபெறும் ஏசல மாதத்துப் பெரஹரா வைபவத்தில் மூஸ்லிம்கள் தமது பங்களிப்பைக் காட்டியுள்ளமை, அவர்களுக்குக் கிடைத்துள்ள சேவைக் காணிப் பங்குகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. பெரஹரா ஊர்வலத்தின் போது மேள வாத்தியங்கள் இசைத்தவர்களுக்கும், நடனக்காரர்களுக்கும் மாளிகையின் நிலங்கள் அன்பளிப்பு செய்யப்பட்டன. இது ‘ஹேவிசி பங்கு’ எனப்படும். மூஸ்லிம்களுக்கும் இப்பங்குகளுக்குரிய நிலங்கள் கிடைத்தன. என்றாலும் அவர்கள் அதற்காகப் பணம் மாத்திரமே செலுத்தி வந்துள்ளார்கள். இது கண்டிய மன்னர் காலத்திலிருந்தே மூஸ்லிம்களுக்கு கிடைத்து வரும் கண்ணியமாகும்.

கமே குருனேஹேலே கெதர உமர்புள்ளே குப்பதம்பி அதே வம்சாவளிப் பெயருடைய நெயினா ஒமரு புள்ளே என்னும் இருவர்: ‘ஹேவிசி’ பங்கு காணிகளை தலதா மாளிகையிலிருந்து பெற்றுள்ளார்கள். இவை மில்லருபேப் விலான என்னும் இடத்தில் அமைந்துள்ளன. இந்தப் பங்குக்குரித்தான் இராஜகாரியம் ‘ஹேவிசி’ நடன மேளக்காரர்களாக பெரஹராவில் பங்குபற்றுவதேயாகும். என்றாலும், இவர்கள் இக்காரியத்திற்குப் பகரமாக வயற்பங்குகளுக்கு பாடியொன்றுக்கு 4 சிலினும், 40 வெற்றிலையும், கருவாட்டுக் கூறியொன்றும் தியவடன நிலமை அவர்களுக்கு வழங்குவது கடமையாகும்.[28] இச்செயல் மூஸ்லிம்களின் மதநம்பிக்கைகளுக்கு பெளத்தர்கள் அளித்த கண்ணியமாகக் கருதலாம். ஏனெனில், இந்தப் பங்குகளைப் பெற்ற சிங்கள் மக்கள் ‘ஹேவிசி’ பணிகளை ஆற்றினார்கள்.

என்றாலும், பெரஹரா நடை பெறும் நாட்களில் ஜந்து தினங்கள் அதற்குரிய ஏனைய வேலைகளைக் கவனிப்பதற்காக சிலர் தலதா மாளிகைக்கு வருகை தருவது அவர்கள் பெற்றிருந்த

நிலங்களுக்காகச் செய்யும் ஊழியராகக் கருதப்பட்டது. அத்தோடு, தலதா மாளிகை பெறவூராவுடன் நான்கு மகா தேவாலங்களின் பெறவூராவும் சேர்ந்தே நடை பெற்று வந்தன. கண்டி பத்தினி தேவாலயத்தின் நிலங்களைப் பெற்றிருந்த சில முஸ்லிம்கள், அத்தேவாலயத்தின் சார்பாக எல் மகா பெறவூராவிற்காக பத்து நாட்கள் பெறவூராவிற்கான சோடனை வேலைகளைச் செய்வதற்கும், தீவெட்டி - பந்தம் தூக்கும் காரியங்களைச் செய்வதற்காகவும் இருவரை அனுப்பிவைக்க பணிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இந்தச் சேவைக்காக மெட்டியன் பொத்த என்னும் இடத்தில் பத்தினி தேவாலயத்தின் சேவைப் பங்குகள் கேகமலாகே கெதர கிள்மாயில் வெப்பை ஓராச்சி என்னும் இவருக்கும், மேலும் சில முஸ்லிம் ஊர்பிரதானிகளுக்கும் கிடைத்தன. முஸ்லிம்களது மதக்கோட்பாடுகளை மதித்து, மேற்கொண்டது போன்ற கருமங்களுக்காக அவர்கள் கூலிக்கு ஆட்களைக் அனுப்பி செய்து கொடுக்க இத்தேவாலயத்தில் சந்தர்ப்பமளிக்கப்பட்டிருந்தது. இவர்கள் அங்கு ஆட்கள் அங்கு ஆற்றிய மற்றும் சில கருமங்களுக்கும் ஆட்களை வழங்கவே இடமளிக்கப்பட்டிருந்தன. புதுவருட வைவத்திற்கு இரண்டு பேரை அனுப்பி சோடனை பண்ணுவித்தல், கார்த்திகை தீபம் (காந்திமங்கள்) போது இருவர் சென்று அலங்கரித்தலும், தீபங்களை ஏற்றிவைத்தலும் ஏனைய கருமங்கள் புதிலும்; அறுவடை வைவத்தின் போது இருவர் சென்று அலங்காரம் பண்ணுதல், அறுவடை எடுத்துவரும் போது அவ்வுர்வலத்தில் கொடி பிடித்தல் என்பன அவற்றில் சிலவாகும்.[29]

இது போன்று இன்னும் பல கருமங்களை இவ்வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க தலதா மாளிகைக்காக முஸ்லிம்கள் ஆற்றி தமது பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார்கள்.

புகழ் பெற்ற விகாரை, தேவாலயங்களில் கண்டிய முஸ்லிம்களின் பணியும் அவர்களது பரம்பரைப் பெயரும்.

பிரசித்தம் பெற்ற கண்டி அஸ்கிரிய விகாரைக்குரிய விகாரகம் நிலங்கள், முஸ்லிம்கள் அநிகமாக வசிக்கும் அக்குறனை எனும் ஊரில் உள்ளன. 1887 இல். தமிழில் எழுதப்பட்ட ஒரு காணி ஒப்பனையில் ஒருவர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார். “5 லட்சம் நெல்லு விதைப் பாடுள்ள நிலம்.... முழுவதையும் நான் அஸ்கிரி விகாரைக்கு இராசகாரியம் பண்ணி நானாட்சி பெற்று வருகிற குறித்து கோட்டு வத்து கோட்டும் எனும் வயலை.” என்பதாக[30] இவ் விகாரை தேவாலயங்களுக்குச் சொந்தமான காணிகள் ‘பண்டாரபங்கு’,

‘பரவணி பங்கு’ என இரு வகைப்படும். பண்டாரபங்கு என்பது இந்த விகாரையின் அல்லது தேவாலயத்தின் ஆதிக்கத்திற்குப்பட்ட நிலங்களாகும். அவை, ஆட்சி பண்ணியவருக்கு ஆட்சியின் மூலமாக எவ்வளவு காலம் கடந்தாலும் உரிமையாகப் போவதில்லை. முஸ்லிம்கள் பரம்பரைப் பரம்பரையாக அனுபவித்து வரும் மேலே சொல்லப்பட்ட காணிகள் பரவணி எனும் வகையைச் சார்ந்த வையாகும். இவை இராஜ காரியத்திற்குப்பட்ட பங்குகளாகும். இப்பங்குக்குரியவர் சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட வருடகாலங்கள் இராஜகாரியம் செய்யத் தவறுவாரேயாயின் அப்பங்கின் உரிமையை இழந்தவராவார். குறித்த இராஜகாரியத்திற்குப் பதிலாக, காலத்திற்கு தோதான வகையில் குறிப்பிடப்படும் வரியை இவர் செலுத்தலாம். இக்காணிகளை மற்றவர்களுக்கு அறுதிச்சாசனங்கள் மூலமாக விற்கலாம். ஆனால், அதனைப் பாங்கியவர் குறித்த இராசகாரியத்தைப் புரிதல் வேண்டும்.

மேலே கூறப்பட்ட ஒப்பனை மூலம் காணியை விற்பனைச் செய்தவர், புனர்கொறூத்தென்னை எனும் ஊரில் வசித்த பீர்அடி வீட்டு மீராநூய்நார் மீள்ளை ஆவார். இது போன்ற விகாரகம் காணி உறுதிகளை இப் பகுதியில் காணக்கூடியதாக உள்ளன. அத்துடன், குறித்த இப்பரம்பரைப்பெயர் பரவலாக இப்பகுதியில் பாவனையில் உள்ளது எனலாம். சிலர் இதன் சொற்பிரயோகத்தை வித்தியாசமான முறையில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பில்க்கரை ஆதம்பின்னை மகன் கிள்மா வெப்பை(1871) என ஒருவர் அதனை பிரயோகித்துள்ளார்.[31]

அஸ்கிரிய அலுத் விகாரைக்கு உரித்தான நிலங்களை அக்குறனை வாசிகள் பெற்ற குறிப்புக்கள் 04.11.1870 சட்டப்ரவளி விகார காணிகள் பதிவிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளன. பிழுலிதெனியே கெதர நூறும்மா (1872) எனும் முஸ்லிம் மங்கை இவ்விகாரையின் காணியில் ஒரு பங்கைப் பெறுகிறார். இது முஸ்லிம் பெண்களுக்கும், ஆண்களைப் போன்றே சிங்கள மொழியிலான வம்சாவளிப் பெயர்கள் இருந்தன என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இங்கே பிழுலிதெனியே என்பது முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழ்ந்த ஒரு கிராமத்தைக் குறிப்பதாகும். இக்காணியின் ஏனைய பங்குகளை கலகம் கெதர சௌல்மா புள்ளே என்பவரும் முஹந்திரமலாகே கெதர மறும் மதுவெல்லை என்பவரும் பெற்றுள்ளனர்.[32] இங்கே குறிப்பிடப்படும் ‘கலகம் கெதர’ என்னும் வம்சாவளிப் பெயர் மிகப் பழமையானதாகும். கண்டி இராச்சியத்தின் திசாவணிகளில் தமன்கடுவையில் 1815 இல் திசாவையாக ‘கலகம் திசாவ’ என்பவர் அதிகாரத்திலிருந்தார். இவ்வம்சாவளிப் பெயரிலும், சிங்களவர்கள்

குட்டிக் கொண்டுள்ளதைப் போன்றே முஸ்லிம்களுக்கும் இடப்பட்டுள்ளது. இதேபோன்று கலகம் அறையது வெப்பை ரகுத் நாச்சியா (1872) என்னும் முஸ்லிம் பெண்மணி அஸ்கிரிய விகாரைக்கு உரித்தான் தொடன் கொல்ல வத்த என்ற நிலத்தை நன்கொடையாகப் பெற்றுள்ளார். இவை ‘எனுதென்’ சேவைப் பங்குக்குரிய நிலங்களாகையால், இராஜகாரியத்திற்குப் பதிலாக கருவாட்டு கூறியும், வெற்றிலை 40தும், தலைக்கு ஒரு சிலினுமாக செலுத்தினார்கள்.

அக்குறனையில் வசித்த முதுகொகோ தெனைய வீட்டு சேகுவெப்பை அல்யுதுமாபிள்ளை மகள் கத்ஜா நாச்சீயா எனும் பெண்மணி, கண்டி அஸ்கிரிய விகாரைக்கு இராசகாரியம் செய்து அட்சி பெற்று வரும் ஒரு நிலத்தை விற்பனைச் செய்த உறுதியொன்று 1891ம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டுள்ளது.[33] இது இப் பெண்மணியின் தகப்பன் வழியாக வந்தடைந்த ஒரு பரவணி நிலமாகும். இந்த வம்சாவளிப் பெயர் இவரது தகப்பனாருக்கும் இருப்பதை ஒரு காணி உறுதியில் காணமுடிகிறது (நொ/A.L.முஹம்மதுலெப்பை உறுதி இல. 64 - 15.03.1871) இந்த வம்சாவளிப் பெயர் அக்குறனைப் பகுதியில் வழக்கில் உள்ள ஒரு பெயராகும்.

அஸ்கிரிய விகாரையுடன் மிகப் பழமையான காலந்தொட்டே முஸ்லிம்களுக்கு தொடர்பு இருந்துள்ளதாக கூற ஏது உண்டு. கி. பி. 1312 இல் பண்டித மகா பராக்கிரபாகு மன்னனால் இவ் விகாரைக்கு கண்டி மாப்பனாவத்துரை என்ற நகர் எல்லைக்குட்பட்ட காணிகள் புனித பூமியாக அளிக்கப்பட்டன. அதன் எல்லைக்குள் வசித்தவர்களது விபரங்கள் கையோலைச் சுவடியோன்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அதில் கொன்பத்தன் என்ற குலத்தினர் பற்றியும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.[34] கொன்பத்த என்னும் வரிச் செலுத்தியோளில் முஸ்லிம்களும் அடங்கினார் என சில நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

அத்தோடு, மிகப்பழமையான வம்சாவளிகள் எனக் கருதும் பெயர்களைக் கொண்ட சிலரும் இவ்விகாரைக் காணிகளைப் பெற்றுள்ளார்கள். அதில், அ) முதியன்சேலாகே கெதர மொஹம்மது வெப்பை ஆ) கொதகே நயிதேலாகே உமருவெப்பை (இ) அழுபக்கர் வெப்பை வெதரால் இவர்களுக்கு வயல், வீட்டுத்தோட்டம் என்பன பழங்குடியோளில் இரண்டு சிலினும், 40 வெற்றிலையும் இதற்காக இவர்கள் வழங்கினார்கள்.[35] இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள முதியன்சே, நயிதே, வெதரால் என்பன இவர்களது குலவகையைக் குறிக்கும் சிறப்புப் பெயர்களாகும்.

நயிதே என்னும் கெளரவப் பெயருடைய பொல்வத்தே நயிதேலா கெதர சல்கா உம்மா என்னும் முஸ்லிம் பெண்மணிக்கு கனேகொட தேவாலயத்தின் நிலமொன்று கனேகொட கிராமத்தில் கிடைத்தது. இதற்காக இப்பெண்மணி வருடத்திற்கொரு தடவை தேவாலயத்திற்கு 8 போத்தல் என்னைய், 8 கொத்து அரிசி கொடுத்ததுடன் புது வருட வைபவத்திற்கு ஒரு கருவாட்டுக் கூறியும் செலுத்தி வந்தார். பெண்கள் ஏனைய வரிகளில் நின்றும் விலக்களிக் கப்பட்டவர்களாக இருந்தார்கள். இத் தேவாலய நிலம் ‘எனுதெனுபங்கு’க்குரியதாகும்.[36] ஆகையால் தமது பரம்பரை உரிமையில் மாத்திரமின்றி பெண்களுக்கு என வழங்கப்பட்ட விகாரை, தேவாலயகம் நிலப்பங்குகளையும், முஸ்லிம் பெண்கள் பெற்றுள்ளமையை இவை காட்டுகின்றன.

உநூவர் மெதபலாத்தையில் பிரசித்தம் பெற்ற ‘அம்பெக்கே’ தேவாலயம் உள்ளது. இதற்குச் சொந்தமான பதூவன் கொடை கிராமத்து வயற்காணிகள் முஸ்லிம்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தன. அத்துடன் இந்த தேவாலயத்தில் முக்கிய பொறுப்புக்களையும் முஸ்லிம்கள் வகித்துள்ளார்கள். தொடந்தெனையே அகமது வெப்பை என்னும் பெயரைக் கொண்டவருக்கு ‘தொடந்தெனியே கங்வசம்’ பங்குக்குரிய தேவாலய வயற்காணி கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.[37] இந்நெற்காணியின் பெயரும் ‘தொடந்தெனியே கும்பு’ என்பதாகும். இவர் இந்த தேவாலயத்தில் மிகவும் மதிக்கத்தக்கவராக இருந்து, பல முக்கிய கடமைகளை ஆற்றியுள்ளார். வருடாவருடம் நடைபெறும் நான்கு பண்டிகை நிகழ்ச்சிகளிலும் இவர் பங்குபற்றினார். பொறுரா காலத்தில் 15 நாட்கள் இவர் தேவாலயத்திற்கு வருகை தந்து, அதில் முக்கியஸ்தராகக் கலந்து கொண்டார். இவருக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த நெற்காணியின் ஆட்சிக்காக, மேலும் சில இராசகாரியங்களையும் இவர் செய்துள்ளார். ஒடு வேயப்பட்டிருந்த இவ்வாலயத்தின் கூரை வேலைகளுக்கான ஒடு, ரீப்பை போன்ற பொருட்களையும், வருடத்துக்கொரு தடவை பெருறரவிற்காக ஒலைகள் பத்தையும் வழங்கினார். பஸ்நாயக்க நிலமை அவர்கள் அம்பெக்கவுக்கு விழயம் மேற்கொள்ளும் போது, அவருடன் சேர்ந்து கருமாற்றியும் வந்துள்ளார். அதனால் இவர் தேவாலயத்தின் ஒரு முக்கியஸ்தராகக் கணிக்கப்பட்டிருந்தார். இத்தேவாலயத்தில் ‘தெல் தென் பங்கு’க்குரிய காணிகள் முஸ்லிம்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தன. தேவாலயத்திற்குத் தேவைப்படும் என்னையின் ஒரு பகுதியை இதற்காக இவர்கள் செலுத்தி வந்தார்கள்.

இதே தேவாலயத்தில், தொடந்தெனையே உதுமா வெப்பை என்பவருக்கு ‘அம்பெக்க’ என்னும் இடத்தில் தேவாலயத்திற்கு

உரித்தான வயல் நிலமொன்று தலபத் பங்குக்குரிய கொடையாக வழங்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வயலை தேவாலயத்திற்கு அருகில் காணப்பட்ட ஒரு வயலாகக் கொள்ளலாம். இவர் இப்பங்குக்குரிய கடமைகள் சிலவற்றை வகித்ததுடன் அம்பெக்க தேவாலயத்தில் இருவு காவல் சேவையிலும் ஈடுபட்டார்.[38] தேவாலயம், விகாரை என்பவற்றைக் காவல் புரிதல் அக்காலத்தில் மிக முக்கிய கருமாக மதிக்கப்பட்டது. இதற்காக ‘அத்தப்பத்து பங்கு’ காணிகள் வழங்கப்பட்டன. முஸ்லிம்கள் மீது கொண்டிருந்த விசவாசம் காரணமாக இப்பொறுப்புகள் அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தது எனலாம்.

வூடுகள்தலாவ என்பது பஸ்பாகையில் அமைந்துள்ள ஒரு கிராமமாகும். இங்கு தற்போது முஸ்லிம்கள் அதிகமாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இக்கிராமத்தில் வாழ்ந்த ஹுக்கஸ்தலாவை கெதர கிஸ்மா வெப்பை என்னும் பரம்பரைப் பெயரை உடைய ஒருவருக்கு ஹுங்குரன்கெத்த மகா தேவாலயத்தின் ‘நிலபங்கு’ வயல் பரவணி யாக வழங்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வயல் உலப்பனை என்னும் கிராமத்தில் உள்ளது. தேவாலயத்திற்குரிய முத்தெட்டு வயல்களின் அறுவடை செய்யப்படும் மொத்த நெல்லையும் உலப்பனையில் இருக்கும் தேவாலயத்திற்குரிய அட்டுவைக்குக் கொண்டுசென்று ஓப்படைப்பது இவரது பணியாகும்.[39] உலப்பனையில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களில் அனேகர் அரபி மொழியிலேயே கையொப்பம் இடுவோராக இருந்தார்கள்.

கேகாலை மாவட்டத்தில் மெதகொடையைச் சேர்ந்த, தெராவக நாத தேவாலயத்தின் காணிபங்குகளில் அனேகமானவற்றை அவ்வூர் முஸ்லிம்கள் பரவணியாகப் பெற்றிருந்தார்கள். அங்கு பிரசித்தமான வம்சாவளியான ‘கல்லூந்தபுரே’ என்ற பரம்பரைப் பெயர் ஊர் வாசிகள் ஏராளமானோரின் பெயர் களின் முன்னால் இப்பட்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. எடுத்துக்காட்டாக, கல்லூந்தபுரே பாவாவிவெப்ப (1872) இவ்வாறு தேவாலயச் சேவையில் ஈடுபட்டவராவார். [39A] கேட்யத்திற்குப் பதிலாக சாமரை தூக்குவது இவர்களது இராஜகாரியமாகும். ஒரு காலத்தில் இவ்வூர் முஸ்லிம்கள் படைச் சேவையில் ஈடுபட்டமைக்காக காணிகளைப் பெற்றுக் கொண்டமையால் இங்கே ‘கேடயம்’ என்னும் யுத்த ஆயுதம் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கலாம். பிற்காலத்தில், இச்சேவையின் அவசியம் இல்லாமல்போனதனால் சாமாரை தூக்கும் இராஜகாரியம் இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருப்பதாகலாம்.

முஸ்லிம்களது பள்ளிவாசல்களுக்கு வீகாரை தேவாலயச் சொத்துக்களிலிருந்து வழங்கப்பட்ட உதவிகள்.

முஸ்லிம்களின் குடியேற்றங்கள் அமைந்த இடங்களில் அவர்களுக்கென ஒரு பள்ளிவாயிலும் மையவாடியும் அமைந்திருப்பது ஒரு நியதியாக முற்காலம் முதல் இருந்து வந்துள்ளது. 1505ம் ஆண்டில், போர்த்துக்கேயர் இலங்கை மண்ணில் காலடி வைத்த தறுவாயில், கொழும் பில் ஒரு முஸ்லிம் பள்ளிவாயிலும், மையவாடியொன்றும் இருந்துள்ளது. [40] கந்தேநுவர என அமைக்கப்பட்ட கண்டிய இராச்சியத்தின் தலை நகரில், ஒரு முஸ்லிம் பள்ளிவாயில் இருந்ததாக ரொபட் நொக்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். அத்துடன், இப்பள்ளிவாயிலுக்கு அனைத்துச் சுதந்திர பிரஜையும் காணிக்கையாக ஒரு தொகையை செலுத்த வேண்டும் என்பது கண்டிய அரசாண்ட முற்கால மன்னன் ஒருவனின் கட்டளையாக இருந்தது. [41] கண்டிய மன்னர்கள் முஸ்லிம்களது மதச் சுதந்திரத்துக்கு மதிப்பளித்ததோடு, அவர்களின் இறைவழிப்பாட்டு வணக்கங்களுக்காகவும் வசதிகளை செய்து கொடுத்திருந்தார்கள் என்பதனை இது காட்டுகிறது. இதே போன்று பெளத்த வழிபாட்டுத் தளங்களில் கண்டிய முஸ்லிம்கள் பெறுமதி வாய்ந்த கருமங்களை ஆற்றி வந்ததனால் பெளத்த குருமார்கள், பஸ்நாயக்க நிலமைமார்கள் முஸ்லிம்களின் மத வழிபாடுகளுக்கு மதிப்பளித்து நடந்து கொண்டார்கள்.

விகாரை, தேவாலயக் காணிகளில் பரவணிப் பங்குகளைப் பெற்று குடியேறிய முஸ்லிம்கள், அவ்விடங்களில் அவர்களது தொழுகைக்காக பள்ளிவாயில்களையும் அமைத்துக்கொண்டார்கள். பல ஊர்களில் விகாரகம், தேவாலகம் நிலங்களிருந்தே இப்பள்ளிவாசல்களைப் பராமரிக்க உதவிகளும் பெளத்த மக்களால் வழங்கப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

கண்டி நகரில் புராண கவிகாரவீதியில் அழகிய கலை அம்சத்துடன் நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ள கதிர்காம (கத்தரகம்) தேவாலயம் காட்சி தருகிறது. இத்தேவாலயத்திற்குச் சொந்தமான, விசாலமான விஸ்தீரணமுள்ள வயல், வீட்டுத்தோட்ட, சேனைக்காணிகள் குருநாகலைப் பிரதேசத்தில் வேவுடக் கோரளையில் உள்ளன. இக்கோரளையில், பரகாதெனிய என்னும் கிராமத்து முஸ்லிம்களில் அனேகருக்கு இத்தேவாலயத்தின் காணிப்பங்குகள் வழங்கப் பட்டுள்ளன.

இங்கு வாழ்ந்த முஸ்லிம்களிடையே பல வித்தியாசமான வம்சாவளிப் பெயர் வழக்குகள் இருந்துள்ளதை இக்காணிகளின்

பரவணி உரிமை பெற்றவர்களின் பட்டியலில் இருந்து அறியக்கூடியன வையாக உள்ளன.

பொல்கொல்லே கெதர அபுக்கர் புள்ளே என்பவருக்கும், இதே போன்ற வம்சப் பெயர் கொண்ட இன்னும் இருவருக்கும் பொல்கொல்லே கெதர பங்கு எனும் காணிப் பங்குகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. வீரக்கண்டு வீதானேலே கெதர அகமது புள்ளே, செல்மா புள்ளே என்னும் இருவருக்கும் ‘வீரக்கண்டு வீதானேலே கெரவல் பங்குவு’ என்னும் சேவைப்பங்குக்குரிய காணிகள் கதரகம தேவாலயத்தினால் வழங்கப்பட்டுள்ளன. 16 அமுனம் விஸ்தீரனம் கொண்ட ‘கம்வசம்-ஹரின் பங்குகள் ‘கெரவல்பங்கு’ என அழைக்கப்பட்டன.

இதே போன்று ‘மீரா நெயினா கல்குரு வத்த கெரவல் பங்கு’ எனும் சேவைக்காணி, மீரா நெயினா கல்விக்காரத்தர் பக்ஸ் மித்ன் (ராவுக்தர் பக்கர் மொஹநீன்) என்பவருக்கு நன்கொடை செய்யப்பட்டது. [42] கண்டி கதரகம தேவாலயக் காணிகளின் பங்குகள் அதனைப் பெற்றவர்களது பெயருடன் தொடர்புபட்டவையாக உள்ளன. இதே போன்று, இத்தேவாலயத்துக்குரிய காணிகளில் ‘பள்ளியே பங்கு’ என அழைக்கப்பட்ட காணிப் பங்குகளும் உள்ளன. இவை இக்கிராமத்தில் முஸ்லிம்களின் பள்ளிவாயிலுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள நிலமாகும். இந்த ‘பள்ளியே பங்கு’ நிலத்தில் பள்ளிவாயிலுக்காக சுமார் இரண்டு ஏக்கர் நிலம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இக்காணியைப்பற்றி 1872ம் வருட தேவாலய பரவணிக் காணிப் புதிலை இது ‘மர்க்கல பள்ளியை ஆட்சியின் கீழ் உள்ளது’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. [43]

இப்பள்ளிவாயிலைப் பராமரிப்பதற்கான செலவையும் தேவாலயக் காணியில் இருந்தே காணிக்கையாக அறிவிடப்பட்டுள்ளது. இப்பள்ளிவாயிலின் பொறுப்பாளியான வெப்பை(கதீப்)யின் வருமானத்திற்காக ‘பள்ளியே குருனனேஹே பங்குவு’ என்னும் சேவைக் காணியில் பல பங்குகள் பரவணியாக வழங்கப்பட்டு, அதிலிருந்து பெறப்பட்ட காணிக்கைத் தொகை பள்ளிவாயிலின் வெப்பைக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு, ஒரு ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள நிலமொன்று அல் உதுமா புள்ளே பாத்துமா என்பவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் இதற்காக ஒவ்வொரு வருடமும் காணிக்கைத் தொகையாக எட்டு ‘பெண்சு’ பணத்தை வழங்க வேண்டும் என பணிக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு பள்ளியே குருனனேஹே சேவைப்பங்கு க்குரிய எட்டு பங்கு நிலங்கள் பலருக்கு பரவணியாக வழங்கப்பட்டு காணிக்கை பெறப்பட்டுள்ளன. இத்தொகை கதீபிற்காக ஒதுக்கப்பட்டது. பள்ளிவாயிலுக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ள ஒரு நெற்காணியும்

இதில் அடங்கும். அது பள்ளிய காவ வயல் (பள்ளியருகில் உள்ள வயல்) எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.[44]

இந்தக் பள்ளிவாயிலுக்கருகில் வாழ்ந்த, இக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த முஸ்லிம்கள் சிலரது வம்சாவளிப் பெயரிலும் பள்ளிவாயில் தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருந்தது. அபுக்கர் வெப்பை பள்ளி அடியன் மரியன் பீபி, பள்ளியே அடியன் புள்ளே ஆராட்சி, என்பன பரகாதெனிய முஸ்லிம் கள் தங்கள் பெயருடன் குட்டிக் கொண்ட சிறப்பு நாமங்களாகும். [45]

முஸ்லிம்கள் சிங்கள மக்களுடைய கொண்டிருந்த சௌஜன்ய உறவின் காரணத்தால், பெளத்தமத வழிபாடுகளுக்கு வசதி செய்து கொடுக்கும் முகமாக விகாரைகளுக்கும், தேவாலயங்களுக்கும் பூஜை செய்யப்பட்ட நிலபுலன்களின் வருவாய்களை, முஸ்லிம்களது பள்ளிவாயிலுக்கருக்குச் செலவு செய்தார்கள். இவ்வாறான நடை முறை சிங்களத்தில் ஒ(த)து- (இது) என வழங்கப்பட்டது. (பி.கு) ஒ(த)து என்ற சேவைக்காக விகாரை, தேவாலயங்களால் ஒதுக்கப்பட்ட இடங்கள் ‘ஒ(த)து பங்கு’ என அழைக்கப்பட்டன.

குருநாகலையில் மாதுரே கோரளையில் ரிதீகம என்ற ஊரில், மிகப்பழைய வாய்ந்த ரிதீவிகாரை அமைந்துள்ளது. இவ்விகாரை ஆமண்டகாமினி (கி.பி.19-29) என்னும் மன்னன் காலத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அத்துடன் துட்டகைமுனு மன்னனின் (கி.பி.161-137) காலத்தில் ரிதீவிகாரைப் பிரதேசம் அழுபடுத்தப்பட்டது எனவும் ஒரு கூற்று நிலவுகிறது. [46]

பெளத்தர்களின் வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க இவ்விகாரைக்குச் சொந்தமான நிலத்தில் கிடைத்த வருமானத்தை றம்புக்கத்தன என்னும் கிராமத்தில் அமைந்திருந்த முஸ்லிம்களது பள்ளிவாயிலான்றின் வெப்பையின்(கதீப்) செலவுக்காக வழங்கப்பட்டு வந்தமை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வாகும். இவ்விகாரையின் ஒ(த)து சேவைப் பங்கு காணி இதற்காக ஒதுக்கிக் கொடுக்கப்பட்டது.

பி.கு:- கடலாதெனிய (செல்லிபி)EZIV - 12, 32 இன்பி 14ம் நாற்றாண்டில் ஒ(த)து என்ற சொல் முதற்றவையாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். பிரதானியொருவர் காணியைனின் பிரயோசனம் பெரும் உரிமையைத் தன்னுடைய சொந்தக்காரர் ஒருவருக்கு அளிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து, அதில் கிடைக்கும் வருவாயை அருத் விகாரைக்கு(அள்ளியிய விகாரை) பூஜை செய்யுமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார். இங்கு ஒ(த)து எனும் பதம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.(லாகாலீ புதல் ஓவில் இருக்க கூடிய கூடுதல் - H. W. கேவிர்கால் - 488)

ரித்கம் கிராமத்தில் ‘பள்ளிய தெத்தே ஒ(த) கு பங்கு’ என்னும் சேவைக்காணி நிலமொன்று சிங்களவரான பள்ளிய தெத்தைதா உக்குமென்க்கா என்பவரின் முதாதையர்களில் இருந்தே ஆட்சி செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. இது முஸ்லிம் பள்ளிவாயிலின் வருமானத்திற்காக ரித் விகாரையினால் ஒதுக்கிக் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு நிலமாகவும் இருக்கலாம்.[47] ரம்புக்கத்தன என்னும் கிராமத்தில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களும் ரித்விஹாரையில் பெளத்த பிக்குமார்களுடனும் விகாரைப் பிரதானிகளுடனும் பல சகாப்தங்களாக உள்ளனப் போத்து நம்பிக்கை மிக்கோராக நடந்து வந்துள்ளார்கள். அதனால், இவர்கள் ‘அடப்பயல்’ என்னும் சிறப்பு நாமம் கொண்டு அழைக்கப்பெற்றார்கள். இஹலகம் என்னும் ஊரில் உள்ள அடப்பயாகே பங்குவ என்ற சேவைக்காணி றம்புகந்தன ஊரைச் சேர்ந்த உமர்ஸல்பை வெதக்குருனனேலே என்பவருக்கு ரித் விகாரையினால் வழங்கி கொரவிக்கப்பட்டுள்ளது. இவருக்கு வழங்கப்பட்ட சொத்துக்களில், நெல்வயல் இரண்டு ஏக்கர், ஓர் ஏக்கர் தோட்டம், சேனை சுமார் ஐந்து ஏக்கர் என்பன அடங்கி இருந்தன.[48]

இது போன்று இலுப்பெலஸ்ஸ என்னும் கிராமத்தில் ரித்விகாரைக்குரிய தோட்டமொன்று தெலவிகால்லே மீராவிலப்பை என்னும் வம்சாவளிப் பெயர் கொண்ட ஒருவருக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருந்தது. [49]

கண்டிய இராச்சியத்தில் மன்னராட்சி அஸ்தமனமாகி, ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நிலவிய ஆரும்ப காலப்பகுதியில், முஸ்லிம்கள் பல சலுகைகளை ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து அடைந்து கொண்டார்கள். அதில் முஸ்லிம்களைக் கண்டிய பிரதானிகளின் அதிகாரங்களில் நின்றும் விடுவித்தல் தொடர்பான அறிக்கையொன்றில் விகார, தேவாலயம் தொடர்பாக, ஆணையாளர் சேர் ஜோன் டோய்லி (27.10.1818ல்) அவர்கள் குறிப்பும்போது, முஸ்லிம் மக்கள் விசேடமாக கண்டிய இராச்சியத்தில் விகாரை, தேவாலய பிரதானிகளின் ஆணைக்கு அடிபணிந்து, தானியம் அல்லது உப்பு போன்றவற்றை அந்தந்த இடங்களுக்குக் கொண்டு போவது போன்ற சேவைகளை விகாரை, தேவாலயத்திற்காக செய்வது கண்டிய அரசு கட்டளைப்படி கட்டுப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் உள்ளன என்கிறார். [50]

கண்டியைக் கைப்பற்றியதன் பின்னர், ஆங்கிலேயர் மிகத் தூரிதமாக போக்குவரத்துக்கான பாதைகளை அமைக்கும் வேலைகளை மேற்கொண்டார்கள். இது ஆணையாளர் கோல்புறுக்கின் காலத்தில் நடந்தது. அவ்வேலைகளுக்காக விகாரை, தேவாலய நிலங்களை அநுபவித்து வரும் பரவனி உரிமையாளர்கள்

பயன் படுத்தப்பட்டார்கள். அதனால், விகாரை தேவாலய இராஜகாரியங்களை மேற்கொள்வதில் அவர்கள் பல சிரமங்களுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டி இருந்ததை ஆணையாளர் உணர்ந்திருந்தார். அதனால், விகாரை தேவாலயத்திற்கு ஆற்றும் ஊழியத்திற்காக, பணத் தைச் செலுத் தும் வசதியைச் செய்து தருமாறு விவசாயிகளிடமிருந்து ஒரு வேண்டுகோள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அதன்படி, கண்டிய இராச்சியத்தில் பெருமையோடு வாழ்ந்து வந்த முஸ்லிம்களுக்கு இந்த வரப்பிரசாதம் கிடைக்கப்பெற்றதாக கண்டிய இராச்சியத்தின் நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பான ஆணையாளரது அறிக்கைக் கூறுகிறது.[51]

04.11.1870 ஆம் திகதியிடப்பட்ட கட்டளைச் சட்டத்தின் பிரமாணங்களின் பிரகாரம், விகாரை தேவாலயக் காணிகளில் ஆட்சி பெற்று வருவார்கள், குறிப்பிட்ட ஊழியத்திற்குப் பகராக செலுத்தப்பட வேண்டிய பணத்தின் தொகை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

இந்த விகாரகம், தேவாலயகம் சொத்துக்களில், இன்றும் முஸ்லிம்கள் பரம்பரைப் பரம்பரையாக ஆட்சி செலுத்தி வருகிறார்கள். இதற்கான இராஜகாரியத்திற்குப் பதிலாக, அவர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒரு தொகையை செலுத்தி; தமது முதாதையர் சிங்கள மக்களோடு கொண்டிருந்த சமூக தொடர்பிற்கு சான்று பகர்கிறார்கள் எனலாம்.

1. REPORT OF THE TEMPLE LAND COM. ON THE PROGRESS AND RESULTS OF THE COM. (1857- 1858) P25-51
2. SL/NASERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KURUNAGALA. P.1708
3. கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றம் வழக்கு இல. L 15093 (1935) காணி உறுதி 3032.
4. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KEGALLA. P.229
5. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KURUNAGALA. P.1712
6. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR-(SIN.1872). KANDY. P.540
7. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KURUNAGALA. P.2262
8. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY
9. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KEGALLA. P.353
10. நூ/A.L.M. காசீம் காணி உறுதி இல. 173 (17ஆம் 1877)
11. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.169
12. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P/163, 165
13. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.154
14. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.629
15. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KRUNAGALA. P.1721
16. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.631
17. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.643
18. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.641

19. செநா/A.L.M. முறைம்து வெப்பை(தமிழ்) Vol.2 / (1872-1873) உருதி இல. 329
பதிவு 11.6.1872
20. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.647
21. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.649
22. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.751
23. கண்டி மாவட்ட நிதிமன்றம் வழக்கு இல. L 176 (17.11.1938)
24. கண்டி மாவட்ட நிதிமன்றம் வழக்கு இல. L 176
25. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.363
26. A GAZETTEER OF THE CENTRAL PROVINCE OF CEYLON (VOL.11)
A. C. LAWRIE (D.J.KANDY) 1898 - P917-918
27. SL/NA SERVICE TENURES REGISTER - TEMANKADUWA P-(1-35), 41/
733 (தலைக் கிட 1815-1900 அலைக் கஷ்டக்கிலை கஞ்சங்கள்) என்ற
புத்தகத்திலிருந்து
28. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.540
29. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KURUNAGALA.
P.1721
30. கண்டி மாவட்ட நிதிமன்றம் பிரிவிடல் வழக்கு இல. P. 8497 கானி உருதி இல.
2720 (12.10.1887)
31. செநா/A.L. முறைம்து வெப்பை தமிழ் கானி உருதி Vol- (1871-1872) இல. 40
30.01.1871
32. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.524
33. கண்டி மாவட்ட நிதிமன்றம் பிரிவிடல் வழக்கிலக்கம் P. 6478 உருதி இல.61
34. அக்ரிய கல்லை 8. 6 கட 7
35. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P. 533
36. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.788,
37. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.251
38. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.477
39. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KANDY. P.788
- 39 A. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KEGALLA. P.396
40. கூ-கூ ஒதிக்கை - S. G. கோர்ட் கிடங்கள் (1948) 17 8
41. ரெட் கேட் (Robert Knox 1681) 1959 260 8.
42. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KURUNAGALA P.926
43. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KURUNAGALA. P.947
44. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KURUNAGALA. P.944
45. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KURUNAGALA.
P.926(6)
46. கேட் க்கலை 113 கிடுவு
47. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KURUNAGALA.
P.2161
48. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KURUNAGALA.
P.2262
49. SL/NA SERVICE TENURES REGISTOR (SIN.1872). KURUNAGALA.
P.2220
50. கூ-கூ கூட்டுரை - II கிட கூ-கையிய - கைந்தையைச் சில்லாக்கட 307 கிடுவு
51. ரெட், அக்கம் கூ அதிக்கை - கேட்க் கிட்டிட (G. A. 2/23 கிடங்க்கைர் கூ-கையைக் கிடுவு 14. 05. 1817) 117 கிடுவு (ம்-கை ஒ-கை-க)

அத்தியாயம் - V

சிங்களவர்களது குல அமைப்பில் முஸ்லிம்களது பரம்பரைப் பெயர்கள்

**குலம் பற்றி சிங்கள - இஸ்லாமிய
கருத்துக்கள்**

மனிதகுலம் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, தெய்வீக நிலையில் இருந்த எமது முதாதையா் செய்த முதற் பாவத்தின் காரணத்தாலேயே இக்குல அமைப்பு தோன்றியதாக புராதன சிங்கள ஏடுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

தெய்வத்தன்மை நீங்கி, மனித இயல்பை அமையப்பெற்ற சந்தர்ப்பத்தை மனதைத் தொடும் சிங்களக் காவியமான ‘ஜாவாங்காய்’ விபரிக்கும் போது, ‘உ-னாவை உ-ன்ட் தருஷத்தில் கசிவுத் தன்மையுடைய முன்னிக் குவாரங்கள் ஆனாய்ப்பு, பெண்ணிக் கோவி, ஆனாய்மற்ற பெண்ணுமற்ற அலியம் தோன்றின. அவர்கள் இஸ்லாமான மனிதனின் குணநலன்கள் அமையப்பெற்று, மனித இயல்பைப் பெற்றனர். இம்மானுட இயல்பை அடக்கியானும் வல்லமையற்றுப் போனதினால், அவர்கள் கவர்க்கலோகத்து வசிப்பித்தில் இருந்தும் வெளியேற்றப்பட்டதுடன், மனித உலகிலும் குழப்பங்களும், சக்சராவுகளும், கலகங்களும் தோன்றுவதற்கு சந்தர்ப்பமாகியது’ என மனித குலம் தோன்றியதன் பூர்வீகம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.[1]

இஸ்லாமியரது கூறின்படி ஆதம் (அலை), ஓவ்வா(அலை) ஆகிய இருவரும் கவனத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, உ-லக்கித்துத் தூக்கி ஏறியப்பட்டதிலிருந்து மனிதகுலம் புரியில் உ-ன்டாவது கவர்க்கலோகத்தில் இவ்விருவரும் பேரின்பாக வாழும் சந்தர்ப்பத்தில், இறைவனால் விலக்கப்பட்டக் கனிமையைப் புசித்ததினால் (முதற் பாவத்தைச் செய்தார்கள். அதனை உ-ன்ட் மறுக்கலே, இவ்விருவரும் அணிந்திருந்த கவனத்து ஆடைகள் அவர்களது உடலை விட்டு அகன்றது. இறைவனின் அருட்கொடையினால் அவர்களுக்கு

அனிக்கப்பட்டிருந்த சுவனத்து வாழ்வு பறிக்கப்பட்டு, உலவிற்கு வெளியேற்றப்பட்டார்கள். அத்துடன் மனிதர்கள் பூமியில் குழப்பம் செய்து இரத்தம் சிந்தக் கூடிய சந்ததி எனவும் புனித அல் குர்ஆனில் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. சிங்கள - இஸ்லாமியரிடையே மனிதகுலத் தோற்றும் பற்றி அண்மித்த கருத்து நிலவுவதை இதிலிருந்து தெளிவாக அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

அவ்வாறே, குலம் கோத்திரம் தொடர்பாகவும் பெளத்த இஸ்லாமிய கோட்பாடுகளில் ஒருமித்த நோக்கு இருப்பதைக் காணலாம். இஸ்லாமியரது வேத நூலான புனித மிகு அல் குர்ஆனில், குலம் கோத்திரம் பற்றி பின்வருமாறு தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. “மனிதர்களே! நிச்சயமாக நாம் உங்களை ஓர் ஆண், ஒரு பெண்ணிலிருந்துதான் சிருஷ்டித்தோம். பின்னர், ஒருவர் மற்றவரை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, உங்களைக் கிளைகளாகவும், கோத்திரங்களாகவும் ஆக்கினோம். (ஆதலால்) உங்களின் ஒருவர் மற்றவரை விட மேலென்று பெருமை பாராட்டிக் கொள்வதற்கில்லை. (எனினும்), உங்களில் எவன் மிகவும் பயபக்தியுடையவனாக இருக்கின்றானே, அவன்தான் அல்லாஹ்விடத்தில் நிச்சயமாக கண்ணியவான்” (குரத்து கா:ப் - பாகம் 26:13) இங்கு ‘கிளை’ என்பது குலத்தைக் குறிப்பிடும் சொல்லாகும். மனிதர்கள் உயர்வு, தாழ்வு காட்டிக் கொள்வதற்காக குலங்கள் கோத்திரங்கள் அமையவில்லை என்னும் இஸ்லாமியக் கோட்பாட்டை இவ்வாக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. (பி. கு.) அதற்கு விளக்கம் தருவது போன்று, முஹம்மத் நபி (ஸல்) அவர்களது ஒரு வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க சொற்பொழிவு அமைந்திருந்தது. இதனை அவர்கள் கி. பி. 632 இல் அரபிகள் மத்தியில் கூறினார்கள். “அரபிகள் அஜமிகளை (அரபிகள் அல்லாதவர்கள்) விட உயர்ந்தவர்களுமல்ல. அஜமிகள் அரபிகளை விடவும் உயர்ந்தவர்களுமல்ல. உங்கள் எல்லோரின் உரிமைகளும் ஒரே விதமானவையே. அதில் உயர்வு தாழ்வு கிடையாது. உங்கள் செயல்களில் தூய்மையான

பிகு: நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்கு அல் குர்ஆனின் வசனங்கள் ஏதேனும் காரணங்களை அடிப்படையாகவோ, சில சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்றவாறோ இறக்கப்பட்டு வந்தன. இவ்வாக்கியாய் இறக்கப்படும் போது ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முஸ்லிம்கள் மக்காவை வெற்றி கொண்டு தீவிர நாயக்த தோழர் பிலால் (ரஹி) அவர்களை அழைத்து, புனித கஃபா என்னும் முஸ்லிம்களின் பிரதான பள்ளியிலில் ‘தொழுகைக்கு மக்களை அழைப்பது’ சொல்லும் படி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் கட்டளையிட்டார்கள். இந்த பிலால் (ரஹி) அவர்கள் கறுப்பாகவும், ஓர் அழிமயாகவும், ஏழையாகவும் இருந்தார்கள். இந்தக்கைய உயர்வான நாளில் இந்த மேலான காரியத்தை செய்வதற்கு நபி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்கு இவரைத் தவிர வேறு ஆள் கிடைக்கவில்லையா? இந்தக் கறுப்பு காகம் தான் கிடைத்ததா? என பலவாறாக அவரது ஏழுமை நிலையைபும், நிறத்தையும் சுட்டிக்காட்டி மக்காவாகிளில் முஸ்லிம் அல்லாதோர் கதைக்கத் தொடங்கினார்கள். வம்சங்களைக் கொண்டு பெருமை பாராட்டிக் கொள்வதை ஈச்சிரிக்கவே, இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இவ்வசனங்கள் இறைவனால் இறக்கி வைக்கப்பட்டன. (ஆதாரம் - தப்ஸீ ஸாலி)

என்னாங் களை நோக்கங்களாகக் கொள்ளுங்கள்.” என அச்சொற்பொழிவில் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

புத்த சாசனத்திலும் குல, வம்சப் பிரிவுகளைக் காட்டி, உயர்வு தாழ்வு காட்டப்படுவது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. பிறப்பினால் ஒருவர் உயர்வு தாழ்வு அடைய முடியாது; எல் லோரும் பெண்ணொருத்தியின் வயிற்றில் இருந்து பிறந்தவர்களே என்பது, பெளத்த மதத்தினாரின் கொள்கையாகும். பெளத்த சித்தாந்தங்களில் அவர்களின் வேத நூல்கள் முதன்மை படுத்திக் கூறுவது “ஜாதிமதோ, கோத்தமதோ” என்னும் கோட்பாட்டையே. அதாவது, மனிதர்கள் சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம், சீனர் என்னும் வகைகளில் பிரிந்து காணப்படுகிறார்கள். இது ‘சாதி’ ஆகும். ஒவ்வொரு சாதிக்குள்ளும் மேலும் சிறு சிறு கூட்டங்களாகப் பிரிந்துள்ளார்கள். அது ‘கோத்திரம்’ என சொல்லப்படும். புத்தர் இவ்வாறு சாதி, குலம், கோத்திரம் அடிப்படையாக மனிதர்களை உயர்வு தாழ்வு காட்டுவதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என பெளத்த வேத நூல்களின் உறுதியான கூற்றாகும். [2]

ஏதுவிலு வகையே ஹைதி ஏதுவிலு ஹைதி ஹுக்கலே
குலினு வகையே ஹைதி குலினு ஹைதி ஹுக்கலே

(வகை ஹக்க)

‘வசல குன்த’ என்னும் பெளத்தச் சித்தாந்த கிரந்தத்தில் மேலே கூறப்பட்ட வேத வாக்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதன் கருத்தாவது, சாதியினால் ‘வசலயோ’ என்போர் இழிவானவர்களும் அல்லர். சாதியினால் ‘பிராமணர்கள்’ என்போர் உயர்வானவர்களும் அல்லர். அவர்வர்களின் செயல்களினாலேயே உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்தவர்களாகின்றனர் என்பதாகும். கெளதம் சாக்கிய முனீன்ந்தர் வழுங்கே என்பவர் மனித குலத்தைத் தவிர வேறு ஒரு குலம் இல்லை எனக் குறிப்பிடுகிறார். [3]

என்றாலும்,

அதிகாலம் தொட்டே குலம் கோத்திர அடிப்படையில் உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கும் வழக்கம் சிங்களவரிடையே இருந்து வருவதைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. குலம், கோத்திரம், வம்சம் என்னும் பேதங்கள் சிங்கள சமூக அமைப்பில் வேறுஞ்சி இருந்ததெனவே குறிப்பிடலாம்.

இச்சுழகப்படி நிலை எந்த அளவில் அவர்களிடையே ஊடுருவி இருந்ததென்றால், குலக் கட்டுப்பாடுகளை மீறி நடப்பவர்களினால் அக்குலத்திற்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைப் போக்க மரண தண்டனை

கூட வழங்கினார்கள். புராண சட்டங்களில் இதுபோன்ற தண்டனைகள் நியாய பூர்வமானதாகக் கணிக்கப்பட்டன. ஒரு சாதியார் கூடா ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்ட குற்றத்திற்கு ஆட்பட்டால் ‘மாராபை’ என்ற நிதிமன்றங்கள் மூலம் அவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனைகள் அளிக்கப்பட்டன. பிற்காலத்தில் குலம், வகுப்பு விவகாரங்கள் கண்டிய இராச்சியத்தில் ரட்டசபாக்களின் மூலம் விசாரணை செய்யப்பட்டன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலும் குலநிந்தனையைக் குற்றமெனச் சட்டத்திற்குட்படுத்தி இருந்தார்கள். குலம், சாதி, வம்சம் என்பன மிகப்பழைமையான காலம் தொட்டே உண்டானது; அது மாற்றமுடியாத தலைவிதி என்னும் விசுவாசம் மனதில் குடிகொண்டிருந்தமையால், தம்மை விட உயர் குலத்தாருக்குக் கண்ணியமளிந்து தலை சாய்த்தல், தமக்களிக்கப்பட்ட கடமையென இழிந்த குலத்தவர் கயமாகவே ஏற்றுக்கொள்ளலாயினர். குல அமைப்பு என்பது உறுதியாகவும் சட்டாதியாகவும் இருந்ததால், அதனை விமர்சிக்க முடியாத தன்மை காணப்பட்டது.

சிங்கள குல அமைப்பும் மூஸ்லிம்களின் கலப்பும்

ஞாயேக்கெல் என்பவரின் கூற்றுப்படி, மனிதர்கள் 12 வகைப்பட்டவர்களாக பிரிக்கப்பட்டு இருந்தனர். அதில் ஒரு பிரிவினார் திராவிடர்கள் ஆவர். இவர்களில் துக்காணர்களும், சிங்களவர்களும் அடங்குவர். திராவிடப் பிரிவினைச் சார்ந்தவர்கள் ஈழம் தொடங்கி கங்கையாறு வரை இருந்தனர். அந்துடன் திராவிடர் குடும்பத்துக்குரிய பண்டைய பெயர் ‘தமிழ்க்’ என்பதாகும்.[4] சிங்களவர்கள் புராதன காலம் தொட்டே தெண்ணித்திய தமிழர்களுடன் இடைவிடாத நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். அதனால், சிங்களவர்களிடையே தமிழர்களிடம் காணப்பட்ட குல அமைப்பு முறை ஊடுருவிக்காணப்பட்டது. இதன்காரணமாக, தமிழர்களிடம் காணப்பட்டதைப் போன்றே விவசாயிகளுக்கு முதன்மை இடம் அளிக்கும் வழக்கம் சிங்களவர்களிடமும் காணப்பட்டது. பிராமண அமைப்புடன் தொடர்புட்குக் காணப்பட்ட தமிழர்களின் குல அமைப்பில் பிராமணக் குலம் உயர்வானதாகக் கருதப்பட்டது. அதனால் இலங்கையிலும் குல முறையில் பழுன (பிராமண), அரச, கொவி என்றவாறு சிங்களவர்களிடையே குலப்படி நிலை அமைந்திருந்தது. பிற்காலத்தில் வணிக குலமும் இதனுடன் இணைந்தது. ஆனால், அது குறிப்பிடும் அளவில் இங்கு காணப்படவில்லை. பிராமணர்கள் சமய நெறியைப் பின்பற்றுவதில் சைவர்களாகவோ, வைணவர்களாகவோ இருந்தனர். அதனால், இந்த பெளத்த கோட்பாடுகளைப் பிரதானமாகக் கொண்ட இராச்சியத்தில் பிராமணர்களுக்கு

இடமளிக்கப்படவில்லை. அடுத்து, அரச�ுலம் என்பதும் அரசுகுடும்பத்தினரோடு மாத்தாம் மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்ததனால் குல அமைப்பைப் பற்றி கருதும் போது ‘கொவிகுலம்’ (வெள்ளாலக்குலம்) சிங்களவர்களிடையே இன்று வரை உயர் குலமாகக் கருதப்படுகிறது. [5] கண்டிய யுகத்தில் கொவி வம்சம் உத்தமமான நிலையில் வைத்து மதிக்கப்பட்டதுடன், அவர்கள் சமூகத்தில் முக்கியமானவர்களாகவும் கருதப்பட்டார்கள். சமுதாயத்தில் எல்லா வகுப்பினரும் கண்டிய இராச்சியத்தில் விவசாயத்தில் ஈடுபாடு காட்டினார்கள்; அதனைப் புனித மிக்க, உயர்ந்த உள்தியமாகவும் மதித்தார்கள். அதனால் சனத்தொகையில் அதிகமான பகுதியினர் கொவி வம்சத்தினராகவே இருந்தனர்.

கண்டி இராச்சியத்தில் குடியேறி வாழ்ந்த மூஸ்லிம்களும் விவசாயத்தைப் பிரதானமாக மதித்தனர். மன்னன் வழங்கிய நிலங்களிலும், மற்றும் வழிகளில் கிடைத்த இடங்களிலும் அவர்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபடலானார்கள். மூஸ்லிம்கள் வாழும் அனேக கிராமங்கள் விவசாயக் கிராமங்களாக இருந்துள்ளமை அதற்குச் சான்றாகும். இதனால், மூஸ்லிம்கள் சிங்கள மக்களுடன் அன்யோன்யமாகப் பழகி சமூக உறவுகளை ஏற்படுத்தும் சந்தர்ப்பங்கள் அதிகரித்தன. இங்கு குடியேறிய மூஸ்லிம்கள், சிங்கள கொவிகுலத்தைச் சேர்ந்த பெண்களை மணந்து கொண்டார்கள். கொவி குலத்தார் உயர் சாதியினராகக் கருதப்பட்டாலும், கண்டிய மூஸ்லிம்களுக்கு இத்திருமணங்களின் மூலம் அந்த அந்தஸ்து வழங்கப்படவில்லை. அவர்கள் கொவிகம் மக்களைவிடவும் இழிந்தவர்களாகவே மதிக்கப்பட்டார்கள். மூஸ்லிம்கள் இல்லாம் மார்க்கத்தைக் கைவிடாது விடாப்பிடியாக இருந்தமையே அதற்குக் காரணமாகும். கொவி வம்சத்திலும் உயர்ந்த, தாழ்ந்த கோத்திரங்களும் குலங்களும் காணப்பட்டன. என்றாலும் இம்மூஸ்லிம்கள் சிங்களக் கோத்திரத்தின் ஒரு பிரிவினராகவே கணிக்கப்பட்டார்கள்.

சிங்கள கொவிகுலப் பெண்களுடன் மூஸ்லிம்கள் செய்துக்கொண்ட திருமணங்கள் சமூக ரத்தியாக சிங்களவர்களால் அங்கீரம் பெறவில்லை. பொதுவான கருத்துப்படி, நாட்டுச் சிங்களப் பெண்ணொருத்தி மூஸ்லிம் ஒருவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு விட்டால், அவள் தன் குலத்தில் இருந்தும் சமூக அந்தஸ்துவிருந்தும் முழுமையாக நீக்கி வைக்கப்படாள். தமது பெற்றோரின் சொத்துரி மையில் அவளுக்குரிய பங்கு வழங்கப்படவில்லை (15.03.1826 கண்டிய ஆணையாளர் அறிக்கை).

ஆனால் கண்டிய இராச்சியத்தை அரசான்ட சிங்கள மன்னர்கள் சிங்களப் பெண்களை முஸ்லிம்களுக்கு மனமுடித்து வைத்த பல சந்தர்ப்பங்கள் மரபுக் கடைகளாகக் கூறப்படுகின்றன.

குலம், கோத்திரம் மூலம் உயர்வு தாழ்வு காட்டியது போன்று பெயர்களிலும் பேதும் காட்டும் வழக்கம் பழங்காலச் சிங்களவர்கள் தொட்டே காணப்பட்டு வருகின்றது. கண்டிய யுகத்து ‘வித்தி’ கிரந்தங்களில் இவற்றை அவதானிக்கக் கூடியனவையாக உள்ளன.

சிங்கள இனத்துப் பெண்களை முஸ்லிம்கள் திருமணம் செய்து கொண்டதன் மூலம், கண்டிய சமூக வழக்கப்படி முஸ்லிம்களின் பெயர்களிலும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. சிங்களக் குல அமைப்பின் அடிப்படையில் அமைந்த பெயர்களை அவர்களது பெயர்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டார்கள் எனலாம். கண்டிய குல அமைப்பில் பல்வேறு குல வகையினையையும் சார்ந்த பெண்களை, முஸ்லிம்கள் திருமணம் செய்திருப்பதை அவர்களது குலவழிப் பரம்பரைப் பெயர்களின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அவர்கள் எக்குலத்தவராக கருதப்பட்டார்களோ, அக்குலத்து நாமத்தை தமது ‘வாசகம்’ யாக சூட்டிக் கொண்டார்கள் எனவும் கூறலாம். என்றாலும், சிங்களப் பெண்களை மனாந்து கொண்ட முஸ்லிம்களை ஒரு குறிப்பிட்ட கொவிகுலத்துப் பிரிவினராகவே கருதியதாக குலவழைப்புப் பற்றிக் குறிப்பிடும் சிங்கள வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

அத்துடன், கண்டிய மன்னர்கள் மூலம் வழங்கப்பெற்ற கௌரவ விருதுகள் மூலமாகவும் சில குலப்பெயரை முஸ்லிம்கள் பெற்றார்கள். தொழில் ரீதியான ‘வெடவசம்’ முறையிலும் கண்டிய மக்கள் பலகுல அமைப்புகளைப் பெற்றிருந்தார்கள். ஒரு குழுவினருக்கு வழங்கப்பட்ட சேவைப்பாங்கு ஏனையோருக்கு வழங்கப்படவில்லை. அதிலும் பேறுபாடுகள் இருந்தன. இதனால், தொழில் ரீதியாகவும் பல குலப் பிரிவுகள் தோன்றி இருந்தன. அந்தந்த குலத்தவர்களுக்கான அந்தஸ்துகளும் சலுகைகளும் கிடைக்கப்பெற்றதனால் சிங்கள யுகத்தில் மக்கள் குல பேதத்தால் அதிருப்தி கொள்ளவில்லை. என்றாலும் பெயர்களிலும் கூட குலத்துக்கு குலம் பாகுபாடு காணப்பட்டன. இதன்படி தொழில் ரீதியாகவும் முஸ்லிம்கள் சில குல வழி வம்சபெயர்களைப் பெற்றிருந்தார்கள்.

கண்டிய முஸ்லிம்களின் பிரதான சிங்கள குலவழிப்பெயர்கள்

பண்டாரவலிய

கொவி வம்சத்தில் அசி உயர்ந்த கோத்திரமாக பண்டாரவலிய என்பது விளங்கியதாக ஆங்கிலேய வரலாற்று ஆசிரியர் ஆமர் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். இது சிங்கள இராச்சியத்தில் அரியணைக்குரிய இளவரசர்களின் வழி வருவோரை குறிக்கும் குடும்ப வம்சாவளியாகும்.[6] இந் தப் பரம் பரையில் வருவோர் ஆட்சியுரிமைக்குரிய வாரிசதாரர்களாவார்கள். அதனால், தற்போது பண்டார என வழங்கப்படும் பெயர்கள், முற்காலத்தில் அந்தஸ்து பெற்ற வம்ச நாமங்களாக இருந்தன. மிகப் பழமையான ‘பண்டார’ வம்சாவளிக்குரியவராக வத்துவில் பண்டார என்ற முஸ்லிம் அரசா வரலாற்று ஏடுகளில் குறிப்பிடப்படுகின்றார்.[7] மலய நாடு என்பது முற்காலத்தில் கண்டிய இராச்சியத்திற்குக் கூறப்பட்ட பெயராகும். அதன் இராசதானி குருநாகலையில் அமைந்திருந்த தருணத்தில் இம் மன்னன் முடியாட்சி செய்தான். இரண்டாம் புவனேங்கபாகு மன்னனுக்கும், அன்வத்தும் என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் பெண்ணொருத்திக்கும் பிறந்தவரே இந்த வத்துவில் பண்டார மன்னன் எனக் கூறப்படுகிறது. இதனால் இவர் முற்கால கண்டிய இராச்சியத்து மணிமுடிக்கு வாரிசானார். இவரை கவே பண்டார எனவும் அழைப்பார். விதிய பண்டார, கீர்த்தி பண்டார எனும் நாமங்களும், கொங்காலே கொட பண்டார, பண்டார வன்னியன் எனப் பிற்காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களது திருநாமங்களும் உயர் வம்ச அந்தஸ்தைப் பெற்று விளங்கிய பெயர்களேயாகும். தென்னிந்தியாவில் குலவழக்கின்படி, ‘பண்டர்’ எனும் ஒரு சாதியினர் உள்ளர். இவர்கள் மலபார் நாயக்கர்களை ஒத்தவர்களாகக் கருதப்படுவர். இவர்கள் போத் தொழிலிலும் ஈடுபட்டார்கள். நாட்டுத் தலைவர்களாகப் பண்டர்களும் இருந்தனர். இவர்கள் பயிர்ச் செய்கை செய்யும் வகுப்பாரில் சிறப்புறவர்களாக விளங்கியினார்கள்.[8] பிற்கால ‘பண்டார’ என்போர் இவர்களை ஒத்தவர்களாகவே காணப்பட்டார்கள். குலபரப்பு பெண்ணின் பரம்பரை வழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பாண்டர்களிடம் இருந்ததைப் போன்றே கண்டிய இராச்சியத்திலும் தாய்வழி வம்சாவளி காணப்பட்டது.

கண்டிய இராச்சியத்தில் அரச பரம்பரைக்குரிய வம்சாவளியை முஸ்லிம்கள் பெற்றுள்ளமைக்கு இது ஒர் அழியாச் சான்றாகும்.

முதல் வம்சம்

கொவி வம்சம் மூன்று பிரிவுகளாப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் பிரதாணமானது முதல் பேருவ அல்லது 'ரதலை' பேருவ என்பதாகும்.[9] இதனை 'முதலி' வம்சம் அல்லது 'ரதலை' வம்சம் எனக்கற்றலாம். கலப்பற்ற பயிர்த்தொழில் செய்யும் வகுப்பாரும், பண்டாரவலிய வம்சத்தில் அல்லது வெள்ளால பெண்ணொருத்திக்கு, அரசனின் மூலமாகக் கிடைக்கும் வாரிசுகளும் கொவி வம்சத்தின் உயர் குலமாகக் கருதப்படும் 'முதலி' வம்சம் அல்லது 'ரதலை' வம்சத்தில் அடங்குவர் என புராண சிங்கள ஏடான 'நீதி நிகண்டு'வையும் கண்டிய காலத்துக் குறிப்பேடுகளும் எடுத்துக் கூறுகின்றன.[10]

கண்டிய இராச்சியத்தின் திசாவனி, அதிகாரம் போன்ற உயர் பதவிகளை, அரசு குலத்தைச் சார்ந்திருந்த ரதலை வம்சத்தினரே வகித்தனர். கண்டிய மன்னர்களோடு மிக நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டிருந்தவர்களும், தமது வீரதீர்ச் செயல்களின் மூலம் நாட்டிற்காக சாதனைகளைப் படைத்தவர்களும், எக்குலத்தவராகக் கருதப்பட்டனும் 'ரதலை' எனும் அந்தஸ்தையும், தகுதியையும் அடையப் பெற்றார்கள். கம்பளை யுகத்தில், இவ்வாறு தேசிய சேவை ஆற்றிய பிரதாணிகள் 'முதலி மார்கள்' எனப் பெயர் பெற்றார்கள்.

கண்டிய சிங்கள மன்னர்களின் ஆட்சி காலத்திலேயே 'முதலி' எனும் பட்டத்தைத் தமது வம்சப் பெயராகக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்துள்ளமைக்கு அவர்களது வம்சாவளிப் பெயர்கள் சான்றுகளாக உள்ளன.

1760ம் ஆண்டில் கண்டிய மன்னன் கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்கனுடைய அரசாட்சியின் போது ஒரு முஸ்லிம் வைத்தியர் வைத்திய திலக ராஜகருணா கோபால முதல் எனும் விருதைப் பெற்று கெளரவிக்கப்பட்டார். கோபால முதல் என்ற வம்ச நாமத்தைப் பெற்ற முஸ்லிம்கள் கணிசமான தொகையினர், கண்டிய இராச்சியத்தின் சகல பிரதேசங்களிலும் வாழ்ந்து வந்துள்ளார்கள். இவர்களில் வைத்தியத் துறையைச் சார்ந்தவர்கள் மாத்திரமின்றி, ஏனைய துறைகளில் சிறப்புற்றோரும் இச்சிறப்புப் பெயரைக் கொண்டிருந்தனர். தேசிய சேவையில் இவ்வாறு உயர் கெளரவும் பெற்றவர்கள் 'ரதலை' எனப் பெயர் பெற்றார்கள்.

1818இல் மாத்தளை மடிகே நாயக்க பதவிக்கு நியமிக்கப் பட்ட ராஜகருணா நவரத்ன முதலியா அபுக்ர் லெப்பை அவர்களது

பெயர் வழித் தொடரில் இருந்து, அவர் கண்டி மன்னன் காலத்திலேயே முதலியா எனும் கெளரவ நாமத்தைப் பெற்றிருந்தவர் என்பது தெளிவாகின்றது.

நாலு கோரளை தும்பனாத்தப்பத்துவையைச் சேர்ந்த வாழியத் தென்னை என்னும் கிராமத்தில் வாழ்ந்த ஒருவர் கிள்மாயிலைப்பை முதல் லெப்பை என்னும் திருநாமத்தை வம்சாவளியாகக் கொண்டிருந்தார். இவர் 1820ம் ஆண்டில் இருந்து இங்கு பரவணியாக ஒரு நிலத்தை ஆட்சி செய்து வந்துள்ளார்.[11]

இதேபோன்று, உடலாத்தை கலகெத்தரை என்னும் கிராமத்தில் நயனா முதல் கிள்மாயில் லெப்பை குருங்னேஷே என்பவரது முதாதையார் மிகப் பழமையான காலந்தொட்டு இங்கு குடியேறி வாழ்ந்து வந்துள்ளார்கள்.[12] முதல் எனும் நாமம் அவரது முன்னெயோரின் வம்சப் பெயராகும்.(1878 இன் காணி உறுதிப்படி). கண்டிய பிரதேசங்களில், சிங்கள பகுதிகளுக்குள்ளே முதலியார் எனவும் சிலர் சிறப்புப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டார்கள்.

நாலு கோரளையில் கெக்கிரிகொட என்னும் ஊரில், வைத்துரத்ன முதலியார் அகைது லெப்பை [13] என்பவரின் பரம்பரையினர் கண்டிய மன்னர்களது காலத்தவர்களெனக் கருதக் கூடியதாக உள்ளது. 1840இல் எழுதப்பட்ட துமிழ்மொழியிலான அடமானச் சீட்டு ஒன்றில், மாத்தளையில் வாழ்ந்த பிச்சைக் கண்டு வாய்ப் கண்டு முதலியார் என்பவர் ஆட்சி செலுத்திய வயற் காணி பற்றிய குறிப்பொன்றை தேசிய சுவாத்க் கூடத் தினைக்களத்தில் காணலாம்.[14] 1863ம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட காணி உறுதியொன்றில் கொத்துமலைப் பகுதியில் ரம்படை எனும் கிராமத்தில் மீரா சாகிபு சோர முதலியார் என்பவர் வாழ்ந்துள்ளார்.[15] 1878ம் ஆண்டில் மாத்தளை மாபேரி என்ற கிராமத்தில் வாழ்ந்த சோர முதலியார் உழை சாகிபு என்னும் ஒருவர் பற்றிய குறிப்பொன்றும் உள்ளது.[15A] அதேவேளை, கும்புக்கதுற கிராமத்து ஆரம்பகால முஸ்லிம்களில் சேரமுதலியார் என்னுமொருவர் வாழ்ந்துள்ளார்.[15B] மாத்தளை கொங்காவளைக் கடை வீதியில் சேர முதலியார் சாயிப் பூர்ஜியார் என்பவர் 1886க்கும் முற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவராவர்.[15C] அக்குராண புளுகொவூத்தென்னை என்னும் கிராமத்தில் முதலியார் வீட்டு எனும் வீட்டுப்பெயர் மிக நீண்ட காலங்களுக்கு முன்பிருந்தே பயணபடுத்தப்பட்டு வருகின்றது.[16] மேலே கூறப்பட்டவை 'முதலி' என்னும் பதத்தின் திரிபாகவும் கருதலாம். ஆனால், முதலியார் என்னும் பதம் வேறும் பல அர்த்தங்களுடன் பயணபடுத்தப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. உதாரணமாக,

தெவிபாகொட என்ற கிராமத்தில், கொவூரை முதலியார் என்னும் வம்சாவளிப் பெயர் முஸ்லிம்களிடையே உள்ளது. இது ‘கொவூரலான்’ என்ற ஊர்ப் பெயர்களில் நின்றும் திரிபு பெற்ற ஒரு பதமெனக் கருதலாம்.[16A] அக்குரணையில், காவி முதலியார் (1873) என்பவரது பரம்பரையினர் வாழ்கின்றனர்.[16B]

சிங்களப் பகுதிகளில் ‘ரடோகல்’ என்னும் பதவிகளை வகிப்பவர்கள் கரையோரப் பகுதிகளில் முதலியார் என அழைக்கப்பட்டனர்.[17] இவர்களே, பிற்காலத்தில் ரடே மஹத்யா என அழைக்கப்படலாயினர். இவர்களது அதிகாரத் தத்துவத்தை தற்போதைய ஒரு பிரதேசச் செயலாளரின் (G. A.) பரிபாலனத்தோடு தொடர்பு படுத்தலாம். பூராண சிங்கள இலக்கியங்களில் கம்முதலை எனும் பதம் குடிகளின் பிரதானிகளுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. முதலி என்பது ‘முதல்’-பணம் என்ற அர்த்தத்தைக் கொடுத்தாலும் ‘ஊரைப் போசனை செய்பவர்’; ‘ஊரைப் பராமரிப்பவர்’ என்னும் கருத்தை இக் கம்முதலி என்னும் பதம் கொள்கிறது. இவைகள், ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு பட்ட, பரிபாலனத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட பதங்களாக இருப்பதை இங்கே அவதானிக்க முடிகிறது.

கண்டிய பிரதேசத்து எல்லைக்குட்பட்ட தமன்கடுவை மூஸ்லிம்கள், இப்பதவியை வகித்ததோடு தமது பெயரிலும் ‘முதலியார்’ எனும் நாமத்தை இணைத்துக் கொண்டார்கள். அங்கே, மூஸ்லிம் பத்துக்கு பெர்றுப்பான கோரானையாக (உடையார்) 1869இல் அவை முதலியார் என்னும் மூஸ்லிம் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.[18] இங்கே குறிப்பிடப்படும் முதலியார் என்பவர் தமிழ்ப் பகுதிகளில் ‘மணியார்’, ‘அடிக்கார்’, ‘வன்னியார்’ எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். கண்டிய இராச்சியத்தில் மட்டுமன்றி, தீவின் ஏனைய பகுதிகளில் அரசாட்சி செய்த சிங்கள மன்னர்களும், மூஸ்லிம்களுக்கு ‘முதலி’ பட்டங்களை வழங்கி கெளரவப்படுத்திய சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

பேருவளையில் வாழ்ந்த யெரிமுதலி மரைக்கார் என்பவருக்கு, நாட்டுக்காற்றிய சேவையைக் கருத்திற் கொண்டு கி.பி.1016இல் ஒரு சிங்கள மன்னன் செப்போலைப் பத்திரத்தின் மூலம் கட்டளையோன்றை வழங்கி கெளரவப் படுத்தியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நிகழ்வாகும்.[19]

முதியன்சே

கொவி குலத்தின் மற்றுமொரு முக்கிய இடம் ‘ரடே எத்தன்’ எனப்படுவோருக்குக் கிடைத்தது. இவர்கள் ‘ஹாமுதுருவோ’ என்னும் கெளரவப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டனர். ‘ஜனவங்ஸ்’ என்னும்

சிங்கள இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குல அமைப்புக்களிலும் இவர்களே முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றனர். அதில் ‘ஹன்துருவோ’ என இவர்கள் குறிப்பிடப்படுகிறார்கள்.

17ம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலப்பகுதியில், இந்த ‘ஹான்துரு’க்களின் பலருக்கு கண்டிய மனன் ‘நயிட்’ எனும் பதவிக்குச் சமமான ‘முதியன்சே’ என்னும் கெளரவப் பதவிகளை வழங்கி கண்ணியப்படுத்தினான் என, ரொபட் நொக்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். இப்பதவி அந்தஸ் தைப் பெறுவோருக்கு தங்கம் அல்லது வெள்ளியினாலான பதக்கம் பதிக்கப்பெற்ற நெற்றிப் பட்டியொன்று அரசன் மூலமே அணிவிக்கப் பட்டது.[20] இவர்கள் ‘பட்டபெந்தி’கள் (சிட்டானோ) எனப்படுவர். இவர்கள் ‘முதியன்சே’ எனும் ‘பட்டபெந்தி’ பெயர் கொண்டே அழைக்கப்பட்டார்கள். இவர்களில் மிக உயர் அந்தஸ் தைப் பெற்றவர்கள், ‘அப்பஹாமி’, ‘ராலஹாமி’ என்னும் கெளரவ நாமங்களையும் சேர்த்து அழைக்கப்பட்டார்கள். 1806ம் ஆண்டில், கண்டிய மகா அதிகாரம் பிலிமத்தலாவை அவர்கள் பிலிமத்தலவுவே விஜேகந்தர ராஜகருணா செனவிரதன் வாசல அபேகோன் பண்டித்த முதியன்சே ராலஹாமி எனும் மிக நீண்ட வம்சாவளிப் பெயரைக் கொண்டிருந்தார். முதியன்சே ராலஹாமி எனும் ‘பட்டபெந்தி’ சிறப்பு நாமம் இவருக்கிருந்தது.

இவருடன் சேர்ந்து, கண்டிய மனன் மூலம் நியமனம் பெற்ற வைத்திய பரம்பரையைச் சேர்ந்த ராஜகருணா கோபால முதியன்சே ராலஹாமி என்னும் சோனகரும் முதியன்சே ராலஹாமி எனும் ‘பட்டபெந்தி’ பெயரைப் பெற்றிருந்தார்.[21] இவரைப் போன்றே, கோபாலச் சோனகர் பரம்பரையில் தோன்றிய பலருக்கு கண்டிய இராச்சியத்தில் வைத்தியத்தைக் ராஜகருணா ராஜபக்ஷ கோபால முதியன்சே எனும் ‘பட்டபெந்தி’ கெளரவம் கிடைத்தன.

கண்டிய இராச்சியத்தின் பிற்காலப் பகுதியில் பலர் ரதலை வம்சத்தின் முதலிமார்கள், முதியன்சே என்னும் பட்டபெந்தி நாமம் சூட்டி, கண்டிய அரசர்களினால் கெளரவிக்கப்பட்டுள்ளார்கள்.

அரச மாளிகையில் அல்லது அரசவையில் சிறப்பான பதவிகளை வகித்தவர்கள் வாஸல முதியன்சே எனும் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டார்கள். கேகாலைப் பிரதேசத்து மூஸ்லிம் வைத்தியப் பரம்பரையினரிடையே விக்ரம ராஜகருண வாஸல வைத்தியத்தைக் முதியன்சே ராலஹாமி எனும் வம்சாவளித் தொடர் இன்றும் வழக்கில் உள்ளது.

இந்த கொரவ நாமம் கண்டிய இராச்சியத்தில் இருந்துகூலப் பகுதியில், தகுதி கருதாது பிரபோகிங்கப்பத் தொடர்விதாவும், கணிசமான முதியன்சே பிரிவிளார்கள் உடன்பாயின் எனும் கருத்தும் சிரித்திரி ஆசிரியர்களிடையே நிலவுகின்றது. சிங்களவார்கள் தாமாகவே இவ்வயர்க்குல பேயர்வழியை, பிற்காலத்தில் தமது வம்சாவளிப் பெயர்நீடு இணைத்துக் கொண்டுள்ளார்கள். ‘இறைவகைது முதியன்சே’, ‘பறவுகைது முதியன்சே’ என்பது போன்று.

என்றாலும், முஸ்லிம்களிடையே இப்போர் வழக்கு கண்டிய மன்னர்கள் காலத்திலிருந்தே தமது பேயர்நீடு, கொரவும் பேயராக சேர்க்கப்பட்டுள்ளதேயன்றி, அன்றையில் தோன்றியதொன்றல்ல எனலாம். முஸ்லிம்களின் ஏனைய வம்சாவளி குலப்பெயர்களுக்கு இருக்கும் பூர்வீகத் தன்மையே இதற்கும் உள்ளது. கண்டிய குல அமைப்பு முறை பிரதானமாக சிங்கள சமூகத்துவம் தொடர்பு பட்டிருப்பதும் இதற்கு ஒரு காரணமாகும். ஏனெனில், இதுச் சமூகத் தூக்கம் சிங்களவார்களிடையே அதிகமாகக் காணப்பட்டது. அந்தான், சிங்களமொழி வழவு வம்சாவளியில் இவ்வம்சாவளி நாமமே முஸ்லிம்கள் மத்தியில் குறைவாகக் காணக்கூடியதாகவும் உள்ளது. ஆனால், அநேகமான முஸ்லிம்கள் பாட்டன், முப்பாட்டன் முவியங்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட குலப்பெயர்களை, வாரிக்காறுபில் உடைவு ஏற்பட்டு விடாமல் தொடர்ந்தும் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள் எனலாம்.

செங்கு கலையை இராஜதாவியாகக் கொண்டு அரசாங்க சௌநாத மன்னர்களுடைய (1604-1635) அரசாங்கின் போது, கண்டிய இராச்சியம் முன்றாகப் பிரித்து அரசாங்கப்பட்டது. இது 1628ம் ஆண்டெனில் நிதிந்ததாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. அன்றையம், விஜேபால இளவரசன், மாத்தகை கொட்டபொலயில் தமது இராஜதாவியை அமைத்துக் கொண்டான். அவனது அரச பிரதாவிகளின் ஒருவராக ஈடுபாட்டு எனும் முஸ்லிம் இருந்துள்ளார். மாருகோவன என்பது மாத்தகை உட்குவகளுக்கு அருகாமையில் அமைந்துள்ள முஸ்லிம்கள் பிரதானமாக வாழும் ஒரு கிராமமாகும். அதனை அன்றித்துள்ள மாபேரி எனும் கிராமத்தில் ஒரு பள்ளிவாசலையும், மாளம்போட கிராமத்திற்கு ஒரு குவத்தையும் இவர் கட்டுவித்தார்.[22] மல கிராமங்களைப் போகவை பண்ணி பிராமித்ததால், இவர் ஒரு ‘கம்முதல்வியாக நதவி வரித்துள்ளதை இவை எடுத்துக்கூடுவினான். மாத்தகை போன்ற இடங்களில் வாழுத் தெறுமதி மிக்க ‘முதலி’ மார்களிடையே உள்ள பிரதான முதியான்சேமார்கள் ‘முதலி பேருவே’யில் மிக உயர்ந்த மட்டத்தினாகக் கணிக்கப்பட்டார்கள்.

புராதன காலத்தில் சீதாவாக்கை என அழைக்கப்பட்ட அவிசாவலைக்கருகாமையில், தல்துவ என்னும் கிராமம் உள்ளது. இக்கிராமத்து முஸ்லிம்களிடையே தூவேகொடா முதியன்சேலாகே என்ற சிங்கள பரம்பரை நாமம் மிகப்பிரசித்தமானது. இப்பரம்பரைப் பெயரைக் கொண்ட அநேகர் இன்று இங்கே வாழுந்து வருகிறார்கள். 1872ம் ஆண்டில் பதிவாகியுள்ள ஒரு குறிப்பின் படி தூவேகொடா முதியன்சேலாகே தம்பிலைப்பை என்பவர், இக்கிராமத்தில் கண்டி மகா தேவாலயத்திற்கு உரித்தான் சித்திலைப்பை தோட்டம் எனும் காணியின் பரவணி சொந்தக்காரராக இருந்துள்ளார். இதற்காக இவர் வருடமொரு முறை வெள்ளைக் கைக் குட்டையொன்றை தேவாலயத்திற்குப் பரிசாக வழங்கி வந்தார்.[23] இப்பரம்பரையினர் மிக நீண்ட காலமாக இப்பகுதியில் குடிபதியாக இருந்து வருவதற்கு இது ஒர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

முஸ்லிம்களுக்கு கண்டிய மன்னர்களால் உயர் கொரவும் கொடுத்து போற்றப்பட்ட ஒர் ஊரான அக்குராணைப் பகுதியில், மிகப் பழையான வம்சாவளி நாமமாக ‘முதியன்சேலாகே கெதர’ எனும் பெயர்வழக்கு உபயோகத்தில் உள்ளது[24]. இவ்வம்சாவளி பெயருடையவர்களது முதாதையர்களில் சிலர், புகழ் பெற்ற அள்கிரிய விகாரைக் காணிகளை நன்கொடையாகப் பெற்றிருந்தார்கள்.[25] புளுகொஹாத்தென்னை கிராமத்திலும் இவ்வம்சாவளிப் பெயர்க்குரி யோரின் முதாதையர் வாழுந்துள்ளார்கள் எனக் கூறலாம். அதே போன்று, ‘காதி முதியன்சேளாகே..’ என்னும் பரம்பரைப் பெயரும் இப்பகுதியில் வழக்கிலுள்ள ஒரு தலைமுறைப் பெயர் வழியாகும்.[26]

குருநாகலைப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த, மிரியம்பிடிய கிராமத்து முஸ்லிமொருவருக்கு 1847 ம் ஆண்டில் சத்கோரளை மடிகே முகந்திரம் பதவி ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்டது. இவர் ஒரு நீண்ட வம்சாவளிப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டார். ராஜ கருணா விசங்கபால பூர்லி விமல கெதர முதியன்சேலாகே சேகு உசன் சின்ன உடையார் என்பது அவரது பெயராகும். இங்கு முதியன்சே என்னும் பரம்பரைப் பெயர் கண்டிய மன்னன் காலத்தையது என்பது அவரது பெயரில் உள்ள ‘ராஜகருணா’ என்ற சிறப்புப் பெயரில் இருந்து தெளிவாகிறது. மடிகே கருடபீஞ்களில் சேவையாற்றியவர்கள் மடிகே முதியன்சே என அழைக்கப்பட்டதாகவும் ஒரு கருத்து நிலவுகிறது.[27]

கண்டி தலதா மாளிகைக்குரிய சேவைக் காணியோன்றை முன்வத்துகொடையில் பெற்றிருந்த மதார் லெப்பை என்பவரின் வம்சாவளிப் பெயரில் பொல்வத்தே முதியன்சேலே கெதர என்ற சிங்கள

வம்சாவளித் தொடரைக் காணலாம்.[28] ‘முதியன்சே’ என்று பெருமையுடன் அழைக்கப்படவர்கள் கொவி வம்சத்தின் உயர் குலத்தவராக கணிக்கப்படவர்களாவர். மேற்கூறப்பட்டவை, முஸ்லிம்களும் அந்த அந்தஸ்தை சிங்கள சமூகத்தின் மத்தியில் பெற்றிருந்தமைக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகின்றன. கண்டிய சிங்களவர்களிடையே இன்னும் ‘முதியன்சே’ எனும் பெயர்வழி சிறப்புற்று விளங்குகிறது.

கண்டிய சமூக அமைப்பின்படி, குல அமைப்பு முறை இன், மத பேதமின்றிக் காணப்பட்டுள்ளதை இப்பறம்பறைப் பெயர்கள் எடுத்துக் காட்டுமேவயாக உள்ளன. சிங்கள மக்களும் இதே முதலி, முதியன்சே என்னும் பெயர்களைத் தமது பறம்பறைப் பெயராக இணைத்துக் கொண்டிருப்பதுடன், இவ்வகுப்பினர் உயர் சமூக அந்தஸ்தையும் பெற்றிருந்தன. முஸ்லிம்களின் குலவழிப் பெயர்கள் அவர்கள் சிங்கள மக்களுடன் கொண்டிருந்த சௌஜன்ய உறவையும், வாழ்க்கை முறையையும், அவர்களுக்கு கண்டிய சிங்கள சமூகத்தின் மத்தியில் கிடைத்த அந்தஸ்தையும் எடுத்துக்காட்டும் ஒரு சாதனமாகும். முஸ்லிம் களின் சமூக அமைப்பின்படியும், இப்பெயர்வழியுடையோர் உயர்வாக கெளரவிக்கப்படார்கள். ஆனால், அவர்களிடையே பாரிய அளவில் உயர்வு தாழ்வும்படியும் தன்மை இதனால் முஸ்லிம் சமூக அமைப்பில் ஏற்படவில்லை. கண்டிய சிங்களச் சமூகத்துடன் முஸ்லிம் கள் நெருங்கிய உறவு பூண்டிருந்தாலும், மதக்கோட்பாடுகளில் அவர்கள் உறுதியாக நம்பிக்கை கொண்டவர்களாகத் திகழ்ந்தே இதற்குக் காரணமாகும்.

வம்சம், கோத்திரம், கிளை என வகுப்புகளாக சார்த்து வாழ்வது இல்லாமிய பாரம்பரியத்தின் படி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட விடயமாக கருதப்பட்டது. புனித திருக்குருஞ்சிலூம், இல்லாமிய சன்மார்க்கக் கிரந்தங்களிலூம் வம்சம், கோத்திரங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சமூது கிளையார், குறைஷிகுலத்தவர், ஹாசීம் வம்சத்தார் என பல்வேறு பெயர் சொல்லி கூறப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். அரபி மொழியில் வம்சம், கோத்திரம், கிளை என்பன முறைப்படி ‘நஸப்’, ‘கப்லோ’, ‘கவுப்’ அல்லது ‘ஆல்’ என உச்சரிக்கப்படுகின்றன. 8ம் நூற்றாண்டில் இவங்களையில் முதல் முதலில் குடியேறிய முஸ்லிம்கள் ‘ஹாசීம்’ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என, வரலாற்று ஆசிரியர் சேர். அலக்சாண்டர் யோன்சன் குறிப்பிடுகிறார்.

இதனாலேயே, கண்டிய இராச்சியத்தில் காணப்பட குல அமைப்புகளை இங்கு வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் ஏற்றுக்கொண்டு,

சிங்கள மக்களைப் போன்றே தமது வம்சாவளிப் பெயரிலும் குலப்பெயர்களை இணைத்துக் கொண்டார்கள்.

கண்டிய முஸ்லிம்கள் தொழில் ரதியாக கொண்டிருந்த குல வகைகள்

கண்டிய பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் அனைவரும், ஏகோபித்தமாக ஒரே குலத்தினராக சிங்கள சமூக அமைப்பில் கருதப்படவில்லை. அவர்கள் செய்த தொழில்களை அடிப்படையாக கொண்டு சிலர் உயர் குலத்தவராகவும் சிலர் இழி குலத்தினராகவும் வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்தார்கள்.

அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அவசியமான கருமங்களை அற்றுவதற்குத் ‘தேவையான மனிதர்கள்’ எனக் கருதப்படவர்கள், தமது சீவனோபாயத்திற்காக மற்றவர்களுக்காகச் சில தொழில்களை செய்து வந்தார்கள். இவர்கள் இழிந்த குலத்தினராகவும் - தாழ்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் மதிக்கப்பட்டார்கள். ஒரு சில இழிந்த சாதியரைத் தவிர, ஏனைய அனைத்து தாழ்ந்த குலமக்களும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க தொழிலைச் செய்து வந்ததனாலேயே ஒரு குல அடிப்படையில் கட்டுப்பட்டனர். அத்துடன், கண்டிய மன்னர்கள் ஆட்சியின் போது, இக்குலவகையைச் சார்ந்தவர்கள் அரசாங்கத்தால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரியை செலுத்துபவர்களாகவோ அல்லது ஒர் ஊழியத்திற்குக் கட்டுப்படவர்களாகவோ இருந்தார்கள். இவ்வரி ‘பத்த’ (லீட்டு) என அழைக்கப்பட்டது. கண்டிய பிரதேசத்தில் ‘பத்த’ கருமங்களோடு தொடர்புபட்டவர்கள் இழிந்த குலத்தவராகக் கருதப்பட்டார்கள். ஒரு குலத்தை உயர்வு, தாழ்வு படுத்தும் தத்துவம் கண்டிய யுகத்தில் மன்னர்களின் கைவசமே இருந்தது எனக் கூறலாம்.

மடிகே கருமபீடத்தில் தொழில்களைப் புரிந்த முஸ்லிம்கள், ‘கலங்பத்து’ என்னும் வரியைச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருந்தார்கள். அதனால் மடிகே ஊர்களில் வசித்த முஸ்லிம்கள் கொவிலும்சத்தில் தாழ்ந்த குலமான ‘கராவோ’ என்னும் குலத்தவராகக் கருதப்பட்டார்கள். இக்கராவோ குலத்தில் ஒரு வகுப்பாரே வள்ளுமோட்டி களாகவும் இருந்தனர். ‘டேவி’ எனும் ஆங்கிலேய சரித்தீர் ஆசிரியரின் குறிப்பொன்றின்படி, இழிந்த சாதிகளில் முக்கியமானதாக இக் கராவைக் குலம் கருதப்பட்டதாக குறிப்பிடுகின்றார். ஏனெனில், தவளம் மாடுகளை வைத்திருந்த முஸ்லிம்கள் கண்டிய மன்னனின் தானியங்களை அங்கும், இங்கும் கொண்டு சென்றார்கள். கரையோரப் பகுதிகளிருந்து உப்பையும் கருவாட்டடையும் கொண்டு வந்து, அரசனுக்கு வழங்கியதாலும், மன்னனுக்காக வர்த்தக தொடர்புகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டதனாலும் இவர்கள் வகைப்படுத்தப்பட்ட

கராவை குலம் உயர் நிலையில் மதிக்கப்பட்டது.[29] அத்துடன் கொவி வம்சத்தின் தாழ்ந்த கோத்திரமான ‘பட்டகளைச் சேர்ந்தவர்கள்’ எனும் வகையையும் இவர்கள் சார்ந்திருந்தனர். இம்மூஸ்லிம்கள் அரசனுக்குச் சொந்தமான கால் நடைப்பட்டகளையும் பராமரித்தார்கள். ‘பட்டி முகந்திர்மலைகே ஏதொன் இதற்கு சான்றாக இருந்துள்ளன.

கண்டிய மன்னர்களின் காலத்திலேயே இங்கு வாழ்ந்த மூஸ்லிம்கள், பல்வேறு வகைக்குட்பட்ட தொழில் துறைகளிலும் தமது பங்களிப்பைச் செலுத்தியுள்ளனர். இதனை மூஸ்லிம்கள் வகைப்படுத்தப்பட்ட குல அமைப்பு பற்றிய தரவுகளில் இருந்தும்; பரம்பரை பரம்பரையாகப் பயன்படுத்தி வரும் சிங்கள வடிவமைந்த வம்சாவளிப் பெயர்களில் இருந்தும் அறியக் கூடியதாக உள்ளன.

‘நவன்தத்த’ எனும் குலத்தில் கண்டிய மூஸ்லிம்கள்

பல்வகைப்பட்ட தொழில்களைச் சார்ந்தவர்கள் நவன்தத்த எனும் இக்குலத்தில் அடங்கினர். ஆசாரிகள், கொல்லர்கள், தங்கம், வெள்ளி கண்ணான்மார்கள், தச்சர்கள் அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அவசியமான பொருட்களான சட்டிமுட்டி, கத்தி, பாணி, கருப்பட்டி என்பவற்றை விளியோகம் பண்ணுவோரும்; மரம், கல் தொடர்பான தொழிற்றுறையைச் சார்ந்தவர்கள் முதலானோர் இக்குலத்தில் அடங்கினர். சிங்களக் காவியமான ‘ஜனவங்ஸ’வின்படி இக்குலத்த வர்கள் இரு பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளார்கள்.

ஆசாரிகள் அல்லது கொல்லர்கள் ஒரு பிரிவினராகும். அடுத்தவர் தச்சர்களும், மரம், கல் தொழில் வகைகளைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆவர். கண்டிய மூஸ்லிம்களில் பலர் இவ்வாறான பலவகைத் தொழில்களையும் சிங்கள மன்னர்கள் காலத்திலேயே செய்து வந்ததால் அவர்களும் இக்குலவகையினுள் அடங்கினர் எனலாம்.

‘நவன்தத்த’ குலக்குடும்பம் ஒன்பது உப- பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. ‘நவ’ என்னும் ஒன்பது தொழில் ரீதியான குல ‘நிலை’களைக் குறிப்பிடுவதால் இப்பெயர் இக்குலத்திற்கு தோன்றி யிருக்கலாம். இவ்வொன்பது பிரிவினானிலும் ஆசாரி அல்லது குருன் னைஹேலா எனும் ‘கம் மல்’ வேலையில் ஈடுபட்ட கண்ணான்மார்களும், பட்டவெற்று (வினால்ரை) என்று அழைக்கப்பட்ட தங்கம், வெள்ளியினால் பொருட்களைச் செய்யும் பொற்கொல்லர்களும், பித்தளை-மற்றும் ஏனைய உலோகங்களால் வேலை பார்க்கும் கொல்லர்களும், தச்சர்களும் பிரதான பிரிவினராக கருதப்பட்டனர்.[30]

‘பட்டவெற்று’ குல மூஸ்லிம்கள்

கண்டிய இராச்சியத்தின் தலைநகர் செங்கடக்கலையில் இருந்த காலப்பகுதியில், மன்னனின் மாளிகைக்கு அருகாமையில் வேலைத்தளங்களை அமைத்து, அரண்மனைக்கு அவசியமான அணைத்துப் பொருட்களும் செய்விக்கப்பட்டன. இவ்வேலைகளைச் செய்வதற்காக கொல்லர்கள், தச்சர்கள் என்போர் இராசதானியைச் சூழ உள்ள ஊர்களில் வாழ்ந்தவர்களே பெரும்பாலும் பணியாற்றினர். மன்னர் மாளிகைக்கு அருகில் உள்ள கிராமத்து மூஸ்லிம்களிற் சிலர் ஆசாரி அல்லது குருன்னேஹேலா, பட்டவெற்று, மற்றும் தச்ச குலப்பிரிவுக்குரிய தொழில்களை ஆற்றி வந்துள்ளார்கள். அதனால், இவர்களும் இக்குலப்பிரில் அடங்கினர் எனலாம்.

ஹாரிஸ் பத்துவே குருனேஹே ஏதை அகமதுவில்பை அதே வீட்டுப்பெயருடைய ஒமருளில்பை, காதர்ஸில்பை என்னும் மூவரும் தலதா மாளிகையில் பட்டல் (வில்லை) பங்குக்குரிய நெற்காணி, வீட்டுத்தோட்டம், சேனைநிலம் ஆகியவற்றைத் தாம் வகித்த பொற்கொல்லர் (வினால்ரை) பணிக்காக நன்கொடையாகப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். இவர்கள் மாளிகைக்கு உரித்தான் தங்கம் வெள்ளிப்பொருட்களை புதுப்பித்து திருத்திமையுத்துடன் புதிதாகவும் பொருட்களைச் சூருவாக்கும் பணியையும் ஆற்றினார்கள். இதற்கு அவசியமான தங்கம், வெள்ளியை மாளிகையில் இருந்து பெற்றுக் கொண்டார்கள். இவர்களால் வெள்ளியினால் செய்யப்பட்ட பொருளொன்றின் மாதிரி மாளிகையின் தியவடன நிலமை அவர்களுக்கும், விதானை, காரிய கரண்னராலைக்கும் வருடமொரு தடவை வழங்குவது இவர்களது கடமையாகும். இக்குறிப்பு தலதா மாளிகைக்குரிய காணியைப் பரவணியாக வழங்குதல் தொடர்பான ஏட்டில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.[31]

கண்டியில் அங்கிலேயரது ஆட்சி நிலவிய ஆரம்ப காலத்தில் ஆணையாளர் சபையிலும் உயர் ஸ்தானிகராகவும் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் கடமைபுரிந்த சேர் ஜோன் டொயிலி (1818) தமது ‘சிங்கள அரசியலமைப்பு’ பற்றி எழுதிய நூலில் கண்டிய மன்னனின் மாளிகையில் சேவை புரிந்த பொற்கொல்லர்கள் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மடவலையைச் சேர்ந்த பொற்கொல்லர்களும் (வில்லை) யட்டிநுவரை பொற்கொல்லர்களும் 6 பேர் ஆக, எல்லாம் 12 பேர் இராச்சிய (நிதியத் திற் கான) பொற்கொல்லர்கள் என அழைக்கப்பட்டார்கள்.

அவர்களில் ஒருதொகுதியினர் எப்பொழுதும் கண்டியில் தங்கியிருத்தல் கட்டாயமாகும். (மடவளையைச் சேர்ந்தோர் தங்கி இருந்தனர்) அவர்கள் மாளிகைக்குள்ளேயே ‘பட்டல்’ என்னும் வேலைத் தளத்தை அமைத்துக் கொண்டார்கள். எல்லா வகையான வெள்ளி, செம்பு, பித்தளை பாண்டங்களையும் அவர்கள் செய்தார்கள். பழுது பார்க்கும் பணியையும் செய்தனர். நான்கு திருவிழாக்க ஞக்காகவும் பண்டங்களைச் செய்து கொடுக்க அவர்களுக்கு மூலப்பொருட்கள் வழங்கப்பட்டன. வழங்கப்பட்ட மூலப்பொருட்களினால் செய்யப்பட்டதின் மாதிரியொன்றை லேக்கம் மார்கள் ஜவருக்கும் கங்ஙானம்ரால் ஜவருக்கும் ஓவ்வொரு வருடமும் இவர்கள் கொடுக்க வேண்டும். வேலைத்தளத்தின் பிரதான வாயிலைத் திறப்பதற்கு லேக்கம் ஒருவரும் கங்ஙானம் ஒருவரும் வருதல் வேண்டும் என இக்குறிப்பில் சேர் ஜோன் டொயிலி குறிப்பிட்டுள்ளார்.[32]

ஒரு குறிப்பிட்ட சிறிய தொகையினாலே அரசனுக்குரிய மாளிகைக்கான தங்கம், வெள்ளி, செம்பு முதலான உலோக வேலைகளை ஆற்றியுள்ளார்கள். இதில் மூஸ்லிம் களும் இருந்துள்ளதை இக்குறிப்பில் நின்றும் அறிய முடிகிறது. ஏனெனில், மேலே கூறப்பட்ட மூஸ்லிம்கள் முன்வத்துகொடை என்னும் கிராமத்தில் வசித்தவர்களாவர். அக்கிராமம் மெதபலாத்தை யட்டிநுவரையில் அமைந்துள்ளது. டொயிலியின் குறிப்பின்படி, பொற்கொல்லரில் ஒரு சாரார் யட்டிநுவரை வாசிகள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அத்துடன், மடவளை எனும் ஊனில் மூஸ்லிம்கள் அதிகமாக வசித்தனர். அத்தோடு கண்டிய இராச்சியத்தில் பட்டல் சேவையில் ஹாரிஸ்பத்து வாசிகள் சிறப்புற்று விளங்கியுள்ளார்கள் என ஆய்வுகள் எடுத்துக்காட்டு கின்றன.[33] இங்கே கூறப்பட்டவர்களின் வம்சாவளிப் பெயர்கள், அவர்களின் பரம்பரையினர் ஹாரிஸ்பத்துவையின் பூர்வ குடிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதனை எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளன.

பொற்கொல்லர்களும் (வெளைத்) பித்தளைத் தொழிலில் சடுபட்டோரும் ‘நவன்தத்’ என்ற குலத்தில் உயர் வகுப்பினராக மதிக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் ‘கம்லத்தோ’ (கெல்லட்டே) எனும் சிறப்புப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப் பெற்றனர்.[34]

மில்லாருபேப்பிலான எனும் கிராமத்தில் வசித்த(1872) கமே குருஞனேஹேலஹே கெதர மிரா நயினா ஒழுநுபுள்ளே [35] என்பவரது பெயரில் கமே குருஞனேஹே எனும் அவரது முதாதையருக்கு வழங்கப்பெற்ற பட்டப்பெயர் வம்சாவளியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. புராண காலத்தில் ‘கம்லத்தோ’ என அழைக்கப்பட்டவர்கள், பின்னர் ‘கமரால்’ எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். கமே குருஞனேஹே என்பதும்

அதனை ஒத்ததாகவே அமைந்துள்ளது. இதே போல், அக்குராணையில் ‘கமே குறுஞகே வீட்டு மீரான் நாச்சியார்(1872) என்னும் பெண்மனி தமது முன் னையோரது பட்டப் பெயரை வம் சப் பெயராக குட்டியுள்ளார்.[36] 1901ம் ஆண்டில் சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் புள்ளி விபரங்களுக்கமைய கண்டி மாவட்டத்தில் மூஸ்லிம்களில் பொற்பொல்லர்கள் 14 பேரும், வெள்ளி தொழிலாளர் ஒருவரும், இரும்பு மற்றும் உலோக வேலைகளில் ஈடுபட்டவர்கள் 10 பேரும் இருந்துள்ளனர். (VOL - III)

‘நயிதே’ குலத்து முஸ்லிம்கள்

பட்டவெறல் எனும் தங்கம், வெள்ளி தொழிற் குலத்தவர்களும் சில தாழ்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் ‘நயிதே’ என்னும் சிறப்புப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படலாயினர். இவர்களும் ‘நவன்தத்’ எனும் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. பொதுவாக கண்டிய மூஸ்லிம்கள் ‘நயிதே’ என்னும் குலத்தில் இரண்டாவது தரத்தில் வைத்து மதிக்கப்பட்டு வந்தார்கள்.(பி.கு) இந் நயிதே குலத்தவரான மூஸ்லிம்களில் அதிகமானோர் மிகப் பழமையான காலத்திலிருந்தே கண்டிய பிரதேசங்களில் வாசன்செய்து வருகின்றனர் எனலாம். மூஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரையில் நயிதே குலத்தவர்கள் மூஸ்லிம்களில் மிகப் பழமையான இனமாகவே கருதப்படுகின்றனர். இவர்கள் ‘நயிதே’ என்ற பத்தைத் தமது பெயரில் ஒரு பகுதியாக பயன்படுத்தினார்கள். கண்டிய சிங்களக் கிராமங்களில் உள்ளது போன்று டிக்கி நயிதே, கிரீபுப் நயிதே என்னும் சிங்கள இனத்தவரின் குலப் பெயர் வழக்கைப் போன்றே, இங்கு வாழ்ந்த மூஸ்லிம்களும் அபுக்கர் நயிதே, பக்கர் நயிதே என தமது பெயருடன் ‘நயிதே’ எனும் பத்தை இணைத்துக் கொண்டார்கள். மேலே கூறப்பட்டவர்கள் மாத்தளையில் வாழ்ந்த மூஸ்லிம்களாவர். இப் பகுதியில் இப்பெயர்வழி தற்போது வழக்கொழிந்து விட்டன.

நயிதே குலத்தில் ஜந்து வகைக் குலப்பிரிவுகள் காணப்பட்டன. ஆசாரி, பட்டவெறல், கராவ, மதின்னோ, மரக்கலயோ என இக்குலங்கள் சிங்களத்தில் கூறப்படுகின்றன. இக்குலப்பிரிவுகள் பல வற்றில் மூஸ்லிம்கள் அடங்கியதால் அவர்களின் தொழில்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நயிதே குலம் பற்றி விளக்கம்

பி.கு: மூஸ்லிமான ஓர் ஆடவருடன் திருமண பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொண்ட கொவிகுல அல்லது நாட்டுச் சிங்களப் பெண்ணொருத்தியின் நிலைப்பற்றி ‘டடகெதர முன்னால் கோரளை ஆராச்சியாருக்கு எதிராக ஏக்க நயக்கி கெதர முன்னில் மூஸ்லிம்கள் சமக அந்தல்த்தின்படி ‘நயிதே’ குலத்தின் இரண்டாவதாக கணக்கப்பட வேண்டுமென பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

(க.ந.கொ.ச. 21-3-1829, 19-12-1829)

அவிக்கப்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, முஸ்லிம்களில் மாகே கருமித்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ‘கூரா’ குலத்தினாகக் கணிக்கப் படார்கள். அதனால், சுங்குகளைக் கொண்டு செல்லக் கூடியவர்கள் நயிதேகள் எனக் கருதப்படார்கள்.

‘ஏக்கல நயிதே’ என்றும் குலப்பிரிவு முஸ்லிம்களையே குறித்துக் காட்டியது. இக் குலம் முற்காலத்தில் ஏக்கல வெளை நயிதே என வழங்கப்பட்டது.(பி.கு) இவர்கள் இறைச்சி, மீன் போன்றவற்றை விவியோகம் செய்து வந்தார்கள். இதனால் இப்பியர் பின்னால் ஏக்கல மல் எடுத்து நயிதே (ஈண்டு செல் கூடிய) எனவும் வழங்கப்படவிட்டது.

துமங்குடுவை, வள்ளி போன்ற கண்ணய பிழோங்களில் வாழந்த முஸ்லிம்கள், காடுகளுக்குச் சென்று மலை போன்ற மிருகங்களை வேட்டியார் அதன் இறைச்சியைக் காய்க்கவத்து துண்டு துமங்குளைக்கப் பட்டிருக்கிறு. அதனால் வெளிப்பிழோங்களுக்குக் கொண்டு போய் விற்பனைச் செய்தும் வந்தார்கள். கண்ணியில் சீதலது மாளிகையின் தியவை உட்பட பல பிரதானிகளுக்கும் முஸ்லிம்களால் இவ்வாறு இறைச்சி வழங்கப்படுகின்றது.

கண்ட மாவட்ட நாடி மன்றத்தில் 1841ம் ஆண்டுல் தாக்கல் செய்யப்பட்ட இல. 6819 என்றும் குறியில் வழக்கின் ஆராய்ந்தின்படி, நாலு கோரளையைச் சேர்ந்த உதவாக்கங்களுமில் வரிக்கும் எண்ணிய காந்தை மலை எடுத்துப் போன்ற வைகளை தாந்தை என்றும் பொய், மாவைல்லையைச் சேர்ந்த நூத்தாரின் வெப்பை சாகியு என்று 22 ஜூலை 1836 இல் ஏழூதிய ஓர் அமானச் சாசுவத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

மேலும் இந்த வம்சாவளிப் பேர்களும் யை மதுங்கிப்பையைச் சேர்ந்தவர் எனவும் அதில் குறிப்பிடப்படுகின்றது. உஞ்சுவியித்தை என்றும் சிங்களக் குழ்யாவைபூர்வன் இவ் ஒப்புவை எடுத்துப் படுவது. சில சிங்களவர்கள் சாட்சிக் கையெழுத்தும் இட்டுக்கொள்கள். பிடு: ‘வைகளை’ என்று நிறுவைத்ததில் எல்லாம் போதுமாக வைக்குத் தூண்டியிடப்பட்டிருந்தது. இவ்வை முஸ்லிம்கள் மார்மிகளை கொடும் அங்கீரும். அது சோசை முஸ்லிம்கள் பாது கொண்டிரும் நித்துப் பாதும் பாதும்பட்டுமிக்கது. நாட்டை போன்றவையில் (1875) சிங்கம்பிரி மார்மிகளை அங்கீரும் என்று சோசை மார்மிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று இந்திய மார்மி என்று கூறும் கா. கீழான் சாந்தி இவர்கள் மார்மிகளை பாதி பின்துவரும் குறிப்பிடுகின்றன. ‘மார்மி அப்பி வைக்குத் தூண்டியிட நூத்தாக்கள் நித் திரும்பி முனிம் மியாமிக் கையைகளை வைக்குத் தூண்டியிட கூடியிகள் மார்மிகள்(மார்மிகள்) கூட அங்கீரும். 16க் குறிப்பிடுத் தூண்டியிட நித்துப் பாதுமிகளை அங்கீரும். 1/5 மார்மிக் கையைகளை வைக்குத் தூண்டியிட நித்துப் பாதுமிகளை இங்கு சிங்கைப் போன்றதைப் பைத்துவரும் கூடிய சூதாநிதிகளை.

இச்சாகனமானது தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்டிருப்பதுடன் நொதாரிஸ் தமது கையொப்பத்தை அரபி மொழியில் வைத்துள்ளார். இதனால் இவ்வடமானச் சாசனத்தின் மறுதற்பாளரான மணவாள் நயிதே என இங்கே குறிப்பிடப்படுவது ஒரு முஸ்லிமைக் குறிக்கும் பதமெனக் கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது

ாவ் வொரு வகை நயிதே குலத் தவர்களும் சில ஊழியங்களைப் புரிவதைக் கடமையாக் கொண்டிருந்தனர். எடுத்துக்காட்டாக, இரும்பு வேலை செய்யும் குலவகையைச் சார்ந்தவர்களின் பிரதானி ஹங்க் கிடியோ (ஙாகிசியே) என அழைக்கப்படலாயினர். இவர்கள் (ஙாகிசி நடிடே) ஹங்கிடி நயிதே எனும் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். இவர்கள் கத்தி, மண்வெட்டி முதலான பொருட்களை வழங்குவதைத் தமது பொறுப்பாகக் கொண்டிருந்தனர். முஸ்லிம்களிலும் ‘நயிதே’ என்னும் வம்சாவளிப் பெயரைக் கொண்டிருந்தவர்கள் விகாரை, தேவாலயங்களுக்காக இராசகாரியம் புரியும் போது, பல வகையான பொருட்களை அவற்றிக்கு வழங்கி வந்துள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது.

கேகாலை கெக்கிரிகொடையைச் சேர்ந்ந கொத்தமலே நெய்தேலே ஒுதும் லெப்பை உதுமா லெப்பை என்பவர் தெவனகல விகாரைக்காக அரிசி 40 கொத்து, தேங்காய் 15, பனியாரம் 100 போன்றவற்றை வழங்கினார்.[37] கணேகொடையைச் சேர்ந்த பொல்வத்தே நெய்தேலா கெதர சல்கா உம்மா என்னும் வீட்டுப் பெயருடைய முஸ்லிம் பெண்மணி இவ்வூர் தேவாலயத்திற்கு அரிசி 8 கொத்து, தேங்காய் எண்ணேய் 8 போத்தலும் வருடம் தோறும் வழங்கி வந்துள்ளனர்.[38] வட்டதெனியாவில் வசித்த யஹலைதென்ன நயிதேலே கெதர மம்மது தம்பி என்பவரின் உரிமைக்காரர்கள் கண்டி ரீ தலதா மாளிகைக்கு அரிசி 15 கொத்து வருடம் தோறும் கொடுத்து வந்தார்கள்.[39] அத்துடன், மேலே குறிப்பிடவர்களது வம்சாவளிப் பெயர்களுடன் கொத்தமலை, பொல்வத்தை, யஹலைதென்ன என்று அவர்கள் வசித்த பூர்வகுடிகளின் பெயர்களும் இணைந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

தெஹியங்கை என்பது கண்டி நகருக்கு எட்டு மைல் தொலைவில் அமைந்துள்ள முஸ்லிம்கள் வாழும் ஒரு கிராமமாகும். இங்கு கொட்டன் நயிதேலா கெதர கிள்மாயில் லெப்பை என்பவரின் சந்ததியினர் அவ்வூரில், ‘கலு குருஞ்னேஹே என்பவர் வாழந்த காணி’ எனும் இடத்திற்கு ஒரு வழக்கின் மூலம் உரிமை

கோரினர். [40] இங்கே ‘கொட்டன’ என்னும் பதம் மரக்குற்றிகளைக் குறிக்கும் சிங்கள பத்தை ஒத்துள்ளது. ‘நவன்தத்த’ எனும் குலத்தில் மரம் தொடர்பான தொழில்களைச் சார்ந்தோரும் அடங்குவது குறிப்பிடக்கதாகும். அத்துடன் நயிதே குலவகுப்பாரும் ‘நவன்தத்த’ குலத்தைச் சார்ந்தவர்களே.

கோலைப் பிரதேசச்து முஸ்லிம்கள் வித்தியாசமான ‘நயிதே’ வம்சாவளிப் பெயர்களைக் கொண்டவர்களாக இருந்துள்ளார்கள். அவற்றில், அதலே நயிதேலாகே அகமது ஸெப்பை[41] கும்புஞ்சாவே நயிதேலே உதூமாவைப்பை காதர்ஸிலப்பைஜி [42] என்பது போன்ற பெயர்களைக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் 1870ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் இப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தோராவர். இதே போன்று கண்டியைச் சூழ உள்ள பழுஞ்சொலை எனும் கிராமத்தில் ஒருவரது பெயர் கொதகே நயிதேலாகே உமர்ஸிலப்பை[43] என்பதாகும். ஹாரிஸிலபத்துவை பிழில்லதெனிய என்றும் கிராமத்தில் குட்டி நயிதேலாகே கெதர[44] என்னும் பெயர் வழக்கு முஸ்லிம்கள் மத்தியில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. 1845 இல் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் மனுவொன்றில் ஒரு ஹாரிஸிலபத்துவை வாசியின் பெயர் கப்பு கண்ட வீதானே சின்ன நயிதே எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. [45] சேகாதி நயிதேலா கெதர என்னும் பரம்பரைப்பெயர் வழக்கும் இப்பிரதேசத்தில் இருந்துள்ளது.[46]

‘நயிதே’ என்னும் சொல் நாட்டு என தமிழில் குறிப்பிடும் பத்துடன் தொடர்புட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். ‘நாட்டு’ என்னும் பதப்பிரயோகம் தெலுங்கு மொழியிலிருந்து வந்ததாகும். இப்பத்தை முதன்முதலாக சிங்கள பிரதானிகளாக மாறிய நாயக்கர் சாதியினரே பயன்படுத்தியதாக அபேசிங்க என்னும் வரலாற்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். பின்னர் இழிந்த குலத்தவர் மத்தியில் இது பிரயோகம் பண்ணப்பட்டதாக கருதமுடிகிறது. தென்னிந்திய குலஅமைப்பில் ‘நாட்டு’ என்பவர்கள் பிரசித்தமானவர்களாக மதிக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் கண்டிய இராச்சியத்தில் கம்முலாதானிகளை (ஹர் பிரதானிகளை) ஒத்தவர்களாக இருந்தனர்.

தென்மாகாணத்தில் ஆரம்பகால முஸ்லிம்கள் ‘நாட்டு’ என்னும் பத்தை தமது பெயரூடன் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். கி.பி. 800ம் ஆண்டில் கோணியாவிலிருந்து இங்கு வந்திறங்கிய அரபி ஜெவரசரான ஜமாலதீன் என்பவின் பரம்பரையினர் இங்கு குடியேறி வாழ்ந்தனர். அந்த வம்சாவளிப்பட்டியல் முஸ்லிம்களால் இன்றுவரை பேணிப் பாதுகாக்கப்படும் ஒரு பட்டியலாகும். அதில் மஃதாம்நாட்டு, உதூமான் நாட்டு என அப்பரம்பரையினர் சிலரது பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. [47] இவை கண்டிப் பிரதேசத்தில்

காணப்பட்ட அபுக்கள் நயிதே, பக்கள் நயிதே என்னும் பெயர்களை ஒத்ததாக அமைந்துள்ளன.

கண்டிய ‘ரதலை’ வம்சத்தவர்களும் ‘நயிதா’ என்னும் பத்தை தமது பெயரூடன் சேர்த்துக் கொண்டுள்ளார்கள். எனவே இவ்வம்சாவளி நாமம் சிங்களவரிடையேயும், முஸ்லிம் கள் மத்தியிலும் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு விசேஷமான தொடராகக் கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.(பி.கு.)

ஆசாரி அல்லது குருன்னேறேலா என்னும் கொல்லர் குலம்

‘குருன்னேறேலா’ என்னும் வம்சாவளிப் பெயரூடன் கண்டிய பிரதேசத்தின் பல ஊர்களில் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். இந்நூலாலில் 3ம் அத்தியாயத்தில் இவர்கள் பற்றிய சில விபரங்கள் தரப் பட்டுள்ளன. என்றாலும், இவர்கள் இக் குலத்தை சார்ந்திருந்தமைக்கான உறுதியான சான்றுகள் கிடைப்பதற்கு அரிதாகவே உள்ளது. ‘குருன்னேறேலா’ எனப்படுவோர் கண்டிய ‘ரடசாவ’ என்னும் பரிபாலன முறையின் கீழ் இருந்தோருக்கும் வழங்கப்பட்டது. சிங்களவர்களிடையே கொல்லர் குலத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு வரையில் பட்டபொல ஆசாரீகே, ரயிகம ஆசாரீகே எனும் வம்சாவளிகள் இக்குலத்தைக் குறிக்கும் பெயராக உள்ளன. [48] அத்துடன் ஹங்கிடி (க-கி) கெதர எனும் பெயர் வழியும் உள்ளது. ஆனால் முஸ்லிம்களில் இப்பெயர்கள் பயன் படுத்தப்பட்டதற்கான ஆதாரங்கள் எவ்வளவும் கிடைக்கவில்லை ஆனால், கண்டிய பிரதேசங்களில் 1901ம் ஆண்டின் சனக்கணக்கெடுப்பின் படி முஸ்லிம் களில் இரும்பு, உலோக வேலைகளைப் புரிந்து வந்தவர்களில் குறிப்பிட்ட தொகையினர் பல மாவட்டங்களிலும் இருந்துள்ளதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. கண்டிமாவட்டத்தில் 10 பேர், கேகாலை மாவட்டத்தில் 44 பேர், குருநாகலை மாவட்டத்தில் 21 பேர் இத்தொழிற் துறையில் ஈடுபட்டிருந்ததை புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன. ஆனால் இதில் இரும்புவேலை செய்த கொல்லர்கள் மிகச்சிலரேயாவர்.

‘வதுரு’ எனப்படும் காவற்கார குலத்தினர்

இவர்கள் தாழ்ந்த குலத்தினைச் சார்ந்தோராக இருந்தனர் காவற்காரர்கள் இக்குலத்தில் அடங்கினர். காவற்காரர்களுக்குப் பொறுப்பாளர்களாக இருந்தவர்கள் கொவிகுலத்தினராக இருந்தார்கள்.

பி.கு: சிங்களத்தில் ஏழுப்படும் போது ‘நயிதே’ எனும்பதம் ‘நடை’ எனும் ஏழுப்புகின்றன

கண்டிய இராசதானியில் வஹாம்பு அல்லது கந்தேதூரயோ என்போர் ஹதூரு என்னும் இழிந்த வகுப்பாராகக் கருதப்பட்டனர்.[49] இதில் ‘தூரயா’ என்ற பதத்தை சிங்கள மக்கள் அவர்களுடைய வம்சாவளிப் பெயர்களுடனேயே சேர்ந்துக் கொள்வது வழக்கமாக இருந்துள்ளது. ‘நயிதே’ எனும் பதத்தைப் பயன்படுத்தியது போன்றே களுதூரயா போன்ற பெயர்கள் இப்பிரதேசத்தில் காணப்படுகின்றன. கண்டி குலகம்மன் என்னும் கிராமத்தில் காணியோன்றை காதர்களியின் மகள் ஆயிதோ உம்மா என்பவர் கந்தே மஹதூரயாலோகே கெதூர என்ற பரம்பரைப் பெருடையை ஒரு சிங்களவருக்கு விற்பனை செய்ததாக ஒரு காணி உறுதி கூறுகிறது.[50] இதில் மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கந்தேதூரயா என்னும் குலப்பெயரும் காணப்படுகிறது. இவர் ‘ஹதூரு’ என்னும் குலத்தை சார்ந்தவராவர். அதே வேளை, வஹாம்பொல என்னும் கண்டி நகர் பிரதேசத்தில் உள்ள கிராமத்தைச் சேர்ந்த சில முஸ்லிம்கள், மன்னர் மாளிகைக்காக ‘தூரயா’வாக இராசகாரியம் செய்து பரவனி நிலங்களையும் பெற்றுள்ளார்கள்.

தாகஹுதெனியே ஈசுபிலப்பை, தாகஹுதெனியே கிஸ்மாயில் அகமது லெப்பை என்னும் வம்சாவளிப் பெயர்களைக் கொண்டவர்கள் இவ்வாறு ‘தூரயா’வாக கருமமாற்றியவர்களில் சிலராவர். இதில் அஹமது லெப்பை என்பவருக்கு தூர (ஔர்) இராசகாரியத்திற்குரிய ‘தூரபங்கு’ காணிகள் வழங்கப்பட்டன.[51] அலதெனிய என்ற கிராமத்து முஸ்லிம்களும் இவ்வாறு ‘தூரயா’ வாகக் கடமை புரிந்துள்ளார்கள். ஆனால், இவர்கள் தமது பெயருடன் சிங்களவர்களைப் போன்று ‘தூரயா’ என்னும் குலப்பெயரைச் சேர்த்திருக்கவில்லை. அத்துடன், முஸ்லிம்களிடையே இவ்வம்சாவளிப் பெயர்கள் இருந்தமைக்கான ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், காவல் தளங்களில் பணி புரிந்தமையை கட்டிக்காட்டக் கூடிய வம்ச நாமங்கள் அவர்களிடையே காணப்படுகின்றன. காவற்தளங்களை சிங்களத்தில் மொற்பொல (இரண்டு) எனக் குறிப்பிடுவர். அக்குரணையில் மொற்பொல அடப்பனார் வீட்டு அகம்மது கண்டு ஆராச்சியார் உதூரா லெப்பை ஆராச்சியார் என்ற ஒருவர் 1871ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் வசித்துள்ளார்.[52] இவரது முதாதையரது வீட்டுப் பெயரை வம்சாவளியாக இவர் பயன் படுத்தியுள்ளார். இப்பெயர் வழியில் இருந்து, இவரது முதாதையர் ஒரு காவல் தளத்திற்கு பொறுப்பாக இருந்தவர்கள் என்று கருதக் கூடியதாக உள்ளது. அவ்வாறாயின், அவர்கள் கொவி குலத்தைச் சேர்ந்தோராக இருந்திருப்பர் எனலாம். இவ்வுரைச் சூழ உள்ள பல கிராமத்து முஸ்லிம் களிடம் இந்த வம்சாவளிப் பெயர் பயன்படுத்தப்படுவதைக் காணலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக, கண்டி மாவட்டத்தை நோக்கும் போது இங்கு மிகச் சிலரே முஸ்லிம்களில் காவற்காரர்களாக பணியாற்றியுள் ளார்கள். 1901ம் ஆண்டில் சனத்தொகை மதிப்பீட்டின்படி, தொழில் ரீதியாக கண்டி மாவட்டத்தில் காவற்காரர்களாக இருந்த முஸ்லிம்கள் 11 பேரேயாவர். மாத்தளை மாவட்டத்தில் ஒருவர் மாத்திரமே இருந்துள்ளார்.

கண்டிய முஸ்லிம்கள் சார்ந்திருந்த ஏனைய குல வகைகள்

சிங்கள மன்னர்களுடன் கொண்டிருந்த நெருங்கிய நேசத்தை காட்டும் சில வம்சாவளிப் பெயர்கள், கண்டிய முஸ்லிம்களால் வாழையடி வாழையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதைக் காணக் கூடியதாக உள்ளன. இவை மன்னனின் அந்தரங்கமான சில தேவைகள், முஸ்லிம்களையும் கொண்டு நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளதைக் காட்டும் ஆதாரங்களாக அமைகின்றன. அத்துடன், மன்னன் தன்னுடன் தொடர்பு பட்ட பணிகளுக்காக தனக்கு நம்பிக்கையான ஒரு சிலரையே தேர்ந்தெடுத்திருந்தான் எனலாம். சில பணிகளின் சுயரூபங்கள் இழிந்த குலத்துக்குரிய தொழில் களோடு தொடர்பு பட்டவையாகத் தோன்றினும், கண்டிய அரசர்களை அண்மித்து இந்தப் பதவிகளை வகித்ததில் தனிச்சிறப்பும், பெருமையும் இருந்தது. இப்பதவிகளுக்கு உரிய தகுதிகளை விடவும் மன்னும், அரசு பிரதானிகளும் விருப்பம் கொள்ளும் மக்களாக அவர்கள் இருப்பதே பிரதானமாகக் கருதப் பட்டது. இதனால் அவர்களுக்கு நிந்தகம் நிலங்களும் கிடைத்தன. இவ்வாறான பதவிக்குரியவர்கள் குறிப்பிட்ட தொகையினரே இருந்ததால், இப்பதவி வகித்தவர்கள் கண்டிய பிரதேசத்தில் தனிக் குலத்தினராகக் கணிக்கப்படவில்லை எனலாம். கண்டிய நாட்டின் தலைநகரை அண்மித்த ஹாரசியப்பத்தில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களிடம் இவ்வாறான பெயர் வழக்குகள் உள்ளன.

சட்டம்பி

மன்னனது குளியல் அறை ‘உள்பென்கே’ என அழைக்கப் பட்டது. கண்டிய மன்னர்களின் குளியல் அறைக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர் மகா தியவடனை நிலமை அவர்களாவர். இவர் மன்னனின் அந்தரங்கமான கருமங்களை ஆற்றினார். அரசன் ஸநானம் பண்ணிய தன் பின்னர் அவரது தலைமுடியை சீவி சிங்காரித்து விடுவது இவரே. மகா தியவடனை நிலமை அவர்கள் மூலம் மன்னனின் அனுமதியுடன் சட்டம்பிமார்கள் எனப்படுவோர் 10 பேரும், ‘பணிவிடகாரர்கள்’ 10 பேரும் (அலிசிவிலரை கை அலிவிசிகைரன்யை) நியமிக்கப்பட்டார்கள். இச்சட்டம்பிமார்கள் மன்னனின் குளியல்

அறையின் பணிகளைச் செய்தார்கள். சட்டம்பி மூலம் கொண்டு வரப்படும் தண்ணீரை அரசன் ஸ்நானம் செய்யும் போது, சில சந்தர்ப்பங்களில் மகா நியவடனை நிலமை மூலம் அரசனின் தலைக்கு வார்க்கப்படுவதுண்டு. ஆனால், பொதுவாக அரசனின் தலைக்கு நீர் ஊற்றி அரசனைக் குளிப்பாட்டுவது சட்டம்பி ஒருவர் மூலமாகவே நிறைவேற்றப் படுவதுண்டு. இதனால் சட்டம்பிமார்களில் இருவர் அரச மாளிகையில் சேவையாற்ற தயாராக, மாறி மாறி அங்கு தங்கி இருப்பது கடமையாகும். அத்துடன், சட்டம்பிமார்கள் எப்பொழுதும் அரசனுக்குரிய நகரிலேயே தங்கி இருப்பார்கள்.[53]

இந்தப் பணியினை முஸ்லிம்கள் சிலரும் செய்துள்ளதை அவர்களின் வழித்தோன்றல்களின் பரம்பரைப் பெயர்களிலிருந்து அறிய முடிகிறது. 1871ம் ஆண்டில் அக்குரணையில் வசித்த ஒருவரின் பெயர் சட்டம்பியார் வீட்டு அகமது வெப்பை முகம்மது வெப்பை என ஒரு முழுமையான காணி உறுதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.[54] இவரது முதாதையர்கள் சட்டம்பியாக இருந்ததை இவ்வீட்டுப் பெயர் தெளிவு படுத்துகின்றது.

மன்னின் உள்பென்கே உடன் தொடர்பு கொண்டவர்களில் 50 குடும்பங்களில் உப பிரதானியாகவும் இச்சட்டம்பிமார்கள் திகழ்ந்தார்கள். சிங்களத்தில் 'ரஜக' (ரஷ-ரட) என குறிப்பிடப்படும் வண்ணான் எனப்படும் குலத்தைச் சார்ந்ததோராக இவர்கள் வகைப்படுத்தப் பட்டாலும், கண்டிய மன்னின் பரிவாரத்தில் ஒரு கூட்டத்தினராக இவர்கள் மதிக்கப்பட்டார்கள். இது 'ரஜக' கரும பீடம் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. அந்தந்தக் கோரளைகளில் வசித்து வந்த இக்கரும பீத்தினைச் சேர்ந்த ரஜகக்களுக்குப் பொறுப்பாக ஒரு 'விதானேஹேன்' இருந்தார். அவரது ஆணைப் பிரகாரமே 'ரஜக' பணியாளர்கள் சேவையாற்றினர்.

ஹாரசியபத்து, குளுகம்மன் என்னும் ஊரில் உக்ரஸ்ஸ பிடிய என்னும் கிராமம் உள்ளது. அங்கே, சட்டம்பி வீதானைகே கெதர சேகு உசன் என்னும் வம்சாவளிப் பெயருடைய ஒருவர் 1900ம் ஆண்டளவில் வாழ்ந்துள்ளதை கண்ட மாவட்ட நீதிமன்றத்தின் பிரிவில் வழக்கின் ஆதனம் ஒன்று கூறுகிறது.[55] இது இக்கருமபீத்தின் விதானைப் பதவிகளிலும் முஸ்லிம்கள் இருந்திருப்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இதுபோல், 'பயின்டகா' என்னும் பதவிகளையும் பல முஸ்லிம்கள் வசித்துள்ளார்கள்.

குறுன்னான்சே

கண்டிய மன்னனின் அரண்மனை, அரசவை என்பன 'மஹா வாஸல்' என அழைக்கப்பட்டன. இவ்வரண்மனையின் பகுதிகளாக 'மெத வாஸல்', 'பள்ளே வாஹல' என்பன அமைந்திருந்தன. இப்பள்ள வாஹல மாளிகையின் துணிகள் தொடர்பான கருமங்களைக் கவனிக்க 'ஹலுவடன்' நிலமை என்னும் ஒரு பிரதானி நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அவரது வேலைகளுக்குத் துணையாக கருமமாற்ற மாத்தளை, யட்டநுவர, ஹாரிஸ்பத்துவ, ஹேவாஹேற்றை, பாத்ததும்பரை போன்ற பிரதேசங்களில் இருந்து அவ்வப்பகுதிக்குரிய திசாவணிமார்கள் மூலமாக, மாறி மாறி முன்னர் குறிக்கப்பட்ட 'ரஜக' எனப்படும் சலவைத் தொழிலாளர்கள் அனுப்பப்பட்டார்கள். ஆரம்பத்தில் இவர்கள் 20 பேர்கள் இருந்தார்கள்.(பி.கு) அவர்களில் ஒரு தடவைக்கு, ஜவர் வீதம் வந்து ஒருமாத காலம் சேவையாற்றி னார்கள். (இவர்களில் நாலு பேர்கள் இருந்ததாக சில குறிப்புகளில் குறிப்பிடப்படுகின்றன.) அவர்களுக்கு பிரதானி ஒருவர் இருக்கவில்லை. என்றாலும், இவ் ஜவரில் ஒருவர் மன்னன் மாளிகையின் துணிகளைச் சேகரிப்பதற்கு பொறுப்பாக, தியவடனை நிலமையின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் அரண்மனையின் 'அதுல் வாஹல' என்னும் மன்னின் பிரதான படுக்கையைற வரை செல்லும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தார். அவரே சலவைக்கான துணிகளை எடுப்பார். அரசமாளிகையில் 'ஹேனய்யா' (ஐங்கே) என்னும் சலவைத் தொழிலாளியின் பிரதானியாக இருந்த அவருக்கு 'குறுன்னான்சே' நாமம் சூட்டப்பட்டது. (பள்ளே வாஹலவில் ஹேனய்ய என்னும் கரும பீத்தில் 16 பேர்களில் தலவின்னையைச் சேர்ந்த ஒருவரும், குன்னோபானயைச் சேர்ந்த ஒருவரும் அடங்கி இருந்தனர்.) 'குறுன்னான்சே' அவர்கள் தினமும் அதிகாலையில் தியவடனை நிலமையிடம் அல்லது 'ஹலுவடன் நிலமை'யின் மூலமாக துணிமணிகளைப் பெற்றுக் கொள்வார். இவர் சேவையாற்றும் காலத்தில் அவருக்கு அரச களஞ்சியத்திலிருந்து நெல்லும், குயவன் மூலம் மாளிகைக்கு வழங்கப்படும் மட்பாண்டங்களில் இருந்து சிலவும் அவர் தேவைக்கு கிடைத்து வந்தன.[56]

குறுன்னான்சே என்னும் வம்சாவளிப் பெயரைக் கூடைய முஸ்லிம்களில் ஒரு பரம்பரையினர் மிக நீண்ட காலமாக ஹாரிஸ் பத்துவைப் பகுதியில் வாழ்ந்து வருவதை பல குறிப்புகளின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. கண்ட வடக்கு மாவட்ட நீதிமன்றம் செயற்பாட்டில் இருந்த காலப்பகுதியில், இலக்கம் 2328 (18088) என்னும்

பி.கு: 1901ம் ஆண்டு சனக்களிப்படி கண்ட மாவட்டத்தில் வண்ணாளாக தொழில் பார்த்த முஸ்லிம் ஒருவர் மாத்திரமே இருந்துள்ளார்.

வயற்காணியோன்று தொடர்பான வழக்கொன்று ‘அதிகாரி கெதர் ரன்மெனிக்கா’ என்பவரால் 6 பெப்.1844 இல் அந்நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வழக்கின் எதிராளியாக ஹாரிஸ்பத்து புனுகொஹாத்தென்னையில் வசித்த தேசே குறுணங்கோன்சேலா கெதர மீராவெப்பை என்பவர் இருந்தார். இவ்வழக்குப் புத்தகம் இன்றும் கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. இது இவ்வம்சாவளியின் தொன்மைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். நொத்தாரிக அ.லெ.முகம் மது லெப்பை அவாகள் மூலம் தமிழ்மொழியில் எழுதப்பட்ட இலக்கம் 89, (11 மே 1871) எனும் காணி உறுதியோன்று கண்டி காணிப்பதிவாளர் திணைக்களத்தில் பதிவாகியுள்ளது (பாகம் 1:1871 - 1872) அதில் அளவத்துகொடையில் வசித்த ஒருவரது பெயர் தேசே குறுணங்கோசே விட்டு உதாவெப்பை மஃழுவெப்பை எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நொத்தாரிக கந்தப்பா கணபதியின்னை அவர்கள் மூலம் தமிழ்மொழியில் 1900ம் ஆண்டிற்கு முன்னால் எழுதப்பட்ட அவரது தொடர் இலக்கம் 14 எனும் ஆரம்ப காணிப்பதிவொன்றில் எலாகு தேசே குறுணங்கோகே கெதர உமறு வெப்பை ஒலிம் சாகிப் என ஒருவரது பெயர் இடம்பெற்றுள்ளது. இங்கு ‘ஆவிம்’ எனப்படுவது அரபி மொழிப் பதமாகும். அது இஸ்லாமிய மார்க்க அறிஞரைக் குறிப்பதாகும். அத்துடன், கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் காணி தொடர்பான வழக்கிலக்கம் எல். 15093 இல் இணைக்கப்பட்டுள்ள இலக்கம் 3032 எனும் ஒப்பனையின் படி அக்குரானை பள்ளேகம்பறுவியில் எலாகு தேசே குறுணங்கோகே கெதர செய்யது முகம்மது என்பவரது வாரிக்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

இப்பரம்பரையினர் மிகப்பழமையான காலத்தில் இருந்தே இப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வருவதை அவர்களது வம்சாவளிப் பெயர் பாவனையில் இருந்தும், அப்பரம்பரையினர் ஆட்சி செலுத்தி வரும் நிலுபுனிகளில் இருந்தும் அறிய முடிகிறது.

இவ்வம்சாவளியில் தேசே (ஒட்டை) என்னும் சிங்களப்பதமும் சேர்ந்தே பல்வேறுபட்ட ஆதனங்களிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ‘தேசே’ என்னும் பதம் சிங்களத்தில் வெளிநாட்டவரைக் குறிக்கும் பதமாகக் கொள்ளலாம். சிங்களத்தில் ‘தெஸ்’ (ஒட்டை), ‘தேஸ்’ (ஒட்டை) என்பன ‘தேசய’ (ஒட்டை) என்னும் தேசத்தைக் குறிப்பிடும் பதமாகும். கம்பளை ஊடாக பாவா ஆதமலைக்கு போகும் பாதை வழியே ‘அடலொஸ் தேச வாசீன்’ (அலெக்ஷ டெலைபிள்ளை) என்னும் 18 நாட்டவர் பிரயாணம் செய்ததாக ‘புஜாவலிய’ என்ற சிங்கள புராண ஏடு கூறுகிறது. இதில் சோனக, ஜாவக, சீன, சோழ, வங்க என 18 தேசத்தவர்

பற்றிய விபரக் குறிப்பு ‘ஸ்ரீகமங்கள்’ சிங்கள அகராதியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அத்துடன், பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகு தியில் வரையப்பட்ட மாத்தளை எல்கை ஏடுகளின்படி (மூலத் தியில் எல்) யந்தச் சேவனையோன்றில் மாத்தளையில் பங்குபற்றியோர் பற்றிய குறிப்பொன்றில் (ஒட்டை கைவி மூன்று) ‘தேசே’ வெளிநாட்டவர் அங்கிய பகுப்பிரிவோன்றும் கலந்திருந்ததாக வரையப்பட்டுள்ளது.

தேசே என இங்கு வம்சாவளிப் பெயரில் இடம் பெற்றுள்ள ஹாரிஸ்பத்து பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த, இப்பரம்பரைப் பெயருக்குரிய முதாதையரும் சமகாலத்தவர் என கருதவாம். ஏனெனில், சோனகர்கள் ‘வெளிநாட்டார்’ என அக்காலப்பகுதியில் அழைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். H. W. கொந்தின்றவின் ‘இலங்கையின் கருக்க வரலாறு’ என்னும் நாவில் சோனக் - செட்டிகள் பிரநாட்டார் என கருதப்பட்டமையால் ‘ஊழியம்’ செய்ய வேண்டியவராயினர். (தமிழ் மௌரி பெயர்ப்பு - ப.142) எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இதனைப்படையில், இப்பரம்பரைப் பெயரில் தேசே குறுணங்கோசே என வரும் வாசகங்கள் வெளிநாட்டவரான ஒரு குறுணங்கோசேக்குக் கூறப்பட்ட ஒரு சிறுப்பு பெயராக கருத இடமுண்டு. (பி.கு.)

ஆனால், இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தேசே குறுணங்கோசே எனும் பரம்பரையினர் பற்றி பிரதொரு கருத்தும் இவ்வழில் நிலைவுதை அறியக் கூடியதாகவுள்ளது. இச்சிறுப்புப் பெயர் கொண்டு அழைக்கப் பட்டவர், அக்குராணப் பகுதியில் குடியேறிய சோனகர்களின் முன்னோரில் ஒருவர் எனவும், இவர் இஸ்லாமிய சன்மார்க்க அறிஞரான ஓர் ‘ஆவிம்’ எனவும் செவிவழிக் கலத்தொன்று உள்ளது. மூஸ்லிம்கள் சிங்களப் பெண்களை மணமுழுத்துக் கொண்டதாக வரும் மரபு வழிக்கதைகளில், சிங்களப் பெண்ணொருத்தியிடம் ‘கித்துல் மீரா’ எனப்படும் பதநீர் அருந்திய போது, ஏற்பட்ட ஒரு நிகழ்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அவளை கண்டிய மன்னர் ஒருவர் அச்சோனகருக்கே திருமணம் செய்து வைத்ததாக ஒரு வரலாறும் உள்ளது. கண்டிய மன்னன் அவருக்கு சகல விதமான வசதிகளையும் செய்து கொடுத்தான் எனவும், அக்கதை கூறுகிறது. அச்சோனகர் ‘ஓர் ஆவிம்’ எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.[57]

பி.கு: அக்குரான பகுதிகளிலோத்தென் எழும் கிராமத்தில் தேசே குறுணங்கோசே வெளிநாட்டவர் (1872) எனும் ஒருவரும் வசித்துவுள்ளார்.

முஸ்லிம்களில், முற்காலத்தில் வாழ்ந்த ஆலிம்கள் (மார்க்க அறிஞர்கள்) ‘குருகம்’ என சிங்களத்தில் அழைக்கப்படும் மந்திரம், தாயத்து, குனியம் வெட்டுதல், பால்பார்த்தல், இராசி பார்த்தல் போன்ற வைத்திய முறையையும் மதவேற்றுபாடு காட்டாது செய்து வந்தார்கள். மார்க்க ஈடுபாடு மிக்க முஸ்லிம்கள் மீது சிங்கள மக்கள் மிகுதமாக நம்பிக்கையை பழையான காலத்திலேயே கொண்டிருந்தமைக்கு பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. சிங்களவர்கள், இல் லாமிய அவ்வியாக்கள்மார்க்களின் சியாரங்களை தரிசித்து, அதற்கு சங்கை செய்து பிரயோசனங்களையும் அடைந்து வருவதை இன்றும் காணக் கூடியதாக உள்ளது.(பி.கு.) இதனால் இவ்வாறான அறிஞர்களை குருங்னான்சே என அழைக்கப்படும் வழக்கம் இருந்துள்ளது.

வஹன்சே (ஊலீஸே) என்னும் சிங்களப்பதம் கெளரவ அர்த்தத்தை வெளிபடுத்த சிங்களத்தில் உபயோகிக்கப்படுகின்றது. (உ-ம் புதுங்வறுங்சே) அதே வேளை சிங்களவர்களிடையே மதகுருமார்களை மரியாதையாக அழைக்கும் போது உன்னான்சை (உ-ம் சொமன உன்னான்சை தமிழ் ஜோதி தெருங்னான்சை என ஓர் ஒப்பனையில் எழுதப்பட்டுள்ளது) என கூறப்பட்டுள்ளது. உன்னான்சே (ஊலீஸே) என்னும் பதம் உன்வறுங்சே (ஊலீஸென்ஸே) என்னும் பதத்தின் திரிபேயாகும். சொல்லகராதி முறையில் உன்னான்சே என்னும் சொல் அவ்வளவு சிறப்பான ஒரு சொல்லாகாது. இங்கும் குருங்வறுங்சே (ஊலீஸென்ஸே) கெளரவமான கருத்தைத் தாங்கி வரும் பதம் திரிப்படந்து குருங்னான்சே (ஊலீஸென்ஸே) என்னும் சொல்லாகியுள்ளது எனக் கூறலாம்.[58] இல் லாமிய மதப் போதகர்களும் இதனையொத்த கெளரவ நாமங்கள் கொண்டு அழைக்கப்பட்டுள்ளதை வம்சாவளியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் அப்பெயர்களில் இருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பாத்துதும்பறை உடகம்பகை குண்ணாபானையில் அப்குல் காதர் லெப்பை பாதிலி உன்னேஹு (அடிலி உன்னனே) என்பவர் 1910ம் ஆண்டளவில் வசித்துள்ளார்கள். இது முஸ்லிம் மதப் பாதிரி ஒருவரைக் குறிப்பிடுகிறது. இதே பெயர் வம்சாவளிப் பெயராக 1866 இல் பாதிலி (அடிலி) குருங்வறுலாகே கெதர ஆதம் புள்ளே லெப்பை [59] எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இங்கு பெளத்த மதகுருமாரை அழைப்பதைப் போன்றே இப்பெயர்களும் உள்ளன.

அத்துடன், ‘குரு’ என்னும் சொல்லடியாகக் கொண்ட ‘குருக்கள்’ என அழைக்கப்பட்ட ஒரு பிரிவினர் தென்னிந்தியர் பி.கு.: அவ்வியாக்கல் - இறைநேசர்களான ஞானியர். சியாரம் - கள்

குலவகைகளில் அடங்கிப்பிருந்தனர். இவர்கள் சமய சடங்குகளை நடாத்தி வைப்பவர்களாக இருந்தனர். இவர்களின் ஆண்கள் ‘நயினார்’ எனவும் பெண்கள் நாச் சியார் எனவும்(பி.கு.) பொதுவாக அழைக்கப்பட்டனர்.[60] மேலே குறிப்பிடப்பட்ட ‘தேசே குருங்னான்சே’ என்ற வம்சாவளியைக் கொண்டிருந்தவர்களின் பெண்வாரிக்கள் ‘செய்னபு நாச் சியார், ராந்த்நாச் சியார்’ என்னும் பெயர்களைக் கொண்டிருந்தார்கள்.[61] சிங்களவர்கள் மதத்திலிலும் குருகுலத்துடன் தொடர்புட்ட ‘குருகே’, குருகெதர்’ என்ற வாசகங்கள் வழக்கில் உள்ளன. குடுகண்ணாவையில் மாத்தகமுவ என்று இப்பு, ஒரு குருகெதர் அமையப் பெற்றதனால் குருக்குத்தலை எனப் பெயர் பெற்றதாக கூறப்படுகிறது. அதே போல், கண்டி நகருக்குக் கிட்டிய தொலைவில் அமைந்திருக்கும், கொண்டதெனிய கிராமத்தில் 1913ல் வசித்த ஒருவரது தழுக்கே கெதர அண்பாவில்ல குருக்குகே கெதர ஆதம் வெப்பை என்னும் வம்சாவளிப்பெயரில், ‘குருக்குகே’ என்னும் வாசகம் இடம் பெற்றுள்ளது. இவரது மகளின் பெயர் ஹவ்வா நாச்சியார் என்பதாகும். கண்டி மாவட்ட நீதி மன்றத்தில் இலக்கம் 12386 என்னும் பிரிவில் வழக்கில் இப்பெயர்களை காணமுடிகிறது. ஏழைது வயது நிரம்பிய ‘ஹவ்வா நாச்சியார்’ என்னும் முதாட்டியான முஸ்லிம் பெண்மனை இவ்வழக்கில் இந்தீஸின்றத்தில் சாட்சியமளிக்கையில் (1997ல்) சிங்கள மொழியில் தெளிவாகவும் திறமையாகவும் வாக்கு மூலம் வழங்கினார். முஸ்லிம்களது சிங்கள மொழித் தேர்ச்சிக்கு அவர்கள் ‘குருகெதர்’ எனபவற்றுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தமை யையும் ஒரு காரணமாகக் கருதலாம்.

சாலிய அல்லது சலாகம

கையற்காரர்கள், நெசவாளர்களாக வாழும் முஸ்லிம்களின் முதாதையரது ஓர் இனமாக சலாகம் அல்லது சாலிய குலத்தினைக் குறிப்பிடலாம். கண்டிய இராச்சியத்திலும் இவ்வினத்து முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்தார்கள். கண்டிய பிரதானிகளும், ஊர்ப் பிரதானிகளான கம்முலாதானிமார்களும் இடுப்புக்கு அணியும் துப்பட்டி என்னும் துணியை, இவர்கள் நெய்தார்கள். வருடம் தோறும் ஒன்று அல்லது அதிற் பாதித் துப்பட்டியை இக்குலத்தவர் வரியாக செலுத்தி வந்தார்கள். கண்டிய மன்னன் முதலாவது இராஜ்சிங்கனுக்கு (1554-93) அறுபது முஸ்லிம்கள் வருடம் தோறும் துப்பட்டி வரி செலுத்தி வந்தார்கள்.

பி.கு.II: ‘நாச்சியார்’ என்பது பற்றிய பிற்தொரு விளக்கம் பின்னால் கூறுப்பட்டுள்ளது. (ஆ-ஷாஹிரிஸ்பத்து உடக்க்குறு விளக்க என்றும் இத்தில் பிற்பு கெதர அண் முனை (1890) வாழ்ந்தார். அவரது மன்னையின் பெயர் மத்துவாச நாச்சியார் அமையாற்றும் (முஸ்லிம்களில் ‘நயினார்’ என்ற பெயர் கொண்டவர்கள் அவேசர் உள்ளன)

மாத்தளையில் முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழும் கிராமமான கொங்காவலையில் ‘குப்பட்டி குருன்னேஷே’ என்னும் ஒருவர் வசித்ததூடிம் பற்றி 1870ம் ஆண்டு காணி உறுதியொன்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1901 ம் ஆண்டின் சனத்தொகை மதிப்பீட்டில் தொழில் அடிப்படையில், மாத்தளை மாவட்டத்தில் 35 பேரும், கண்டி மாவட்டத்தில் 172 பேரும் முஸ்லிம்களில் தையற்காரர்களாக இருந்துள்ளார்கள். (தொகு.III இன்படி)

கோபாலச் சோனகர்

முஸ்லிம்களில் மாத்திரம் காணப்பட்ட வர்க்கத்தாரில் கோபால சோனகர்கள் பிரபல்யமானவர்களாக இருந்தார்கள். கண்டிய இராச்சியத்தில் சகல பிரதேசங்களிலும் வாழ்ந்த இவர்கள் கோபால என்னும் நாமத்தைத் தமது பரம்பரைப் பெயர்களுடன் குடிடிக்கொண்டார்கள். இவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களினின்றும் இடம் பெயர்ந்து போனாலும் வசித்தமைக்குத் தடயமாக, இவர்களது வம்சப்பெயர் அங்கே காணப்படன. எடுத்துக்காட்டாக, பாத்தும்பரை குண்ணேபான என்ற கிராமத்தில் கோபால கொடுவே வத்தே என்ற ஒரு தோட்டம் காணப்படுகிறது. இவர்கள் வாழ்ந்த வீடுகள் ‘கோபால கெதர, கோபால வளவ்வ எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. இவர்கள் பற்றி விரிவான விவரங்கள் ஏற்கனவே இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பட்டாணி

இக்கோபாலச் சோனகர்கள் பட்டாணி எனும் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றார்கள். அதேவேளை பட்டாணி என்ற வம்சாவளிப்பெயரைக் கொண்டு கண்டிப் பிரதேசத்தில் முஸ்லிம் குடும் பங்கள் பல வாழ்ந்து வந்தமைக் கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. பாத்தஹேவாறூற்றை உடதெனிய என்ற கிராமத்தில் பட்டாணி கெதர வத்த என்ற இடத்தில் பட்டாணி சா முஹம்மது யீரா சாகிபு என்பவர் வாழ்ந்தமை பற்றிய குறிப்பொன்று 1886 இல் எழுதப்பட்ட காணி உறுதியொன்றில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.[62]

உக்குரஸ்பிட்டிய என்ற கிராமத்தில் மிக நீண்ட காலங்களுக்கு முன்னர் பட்டாணி விதானலாகே கெதர அடிபக்கர் என்பவர் வசித்துள்ளார். இவர் பெயரில் வரும் பட்டாணி என்பது இவரது குலப்பெயரையும், இவர் பரம்பரையில் ஒருவர் விதானையாக பதவி வகித்துள்ளதையும் இது காட்டுகிறது. அத்துடன், இவர் வாழ்ந்த இடத்தின் பெயர் முத்துகண்டு விதானகே வத்தே எனக் குறிப்பிடப்

பட்டுள்ளது. இது அந்த விதானையின் பெயராகும். இவ்விவரங்கள் கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல். P 13258 இல் காணப்படுகின்றன.

கண்டி மாவட்டத்தில் மெதசியப்பத்துவில் குருந்துகொல்ல என்பது முஸ்லிம்கள் வாழும் ஒரு கிராமமாகும். (பி.கு) இது முஸ்லிம்களின் ஆரம்ப குடியேற்றம் அமைந்த கிராமங்களில் ஒன்றாகும். இக்கிராம பெயரைக் கொண்ட குருந்து கொல்லே முஹந்திரம்லாகே கெதர என்னும் வம்சாவளிப் பெயர், அக்குரணைப் பிரதேசத்தில் பிரசித்தமானதாகும்.[63] இது இவ்வூரில் ஒரு முஸ்லிம் முஹந்திரம் வாழ்ந்துள்ளமைக்கு சான்றாகிறது.

கடந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இவ்வூர் முஸ்லிம் ஆராச்சி வசமாக இருந்ததாக ஏ.சி லோரி என்னும் வரலாற்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வூரில் ஸ்ரீ தலதா மாளிகைக்கு பூஜை செய்யப்பட காணிகள் முஸ்லிம்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தன. அதற்காக அவர்கள் மாளிகை திருத்த வேலை நடைபெறும்போது சமுகமளிக்கக் கடமை பட்டிருந்தார்கள். பட்டாடி கெதர பாவா சாகிபு அப்துல் ரஹ்மான் என் பவரின் பெயரும் 1872ம் அண்டு ஜாபிதாவில் இடம் பெற்றுள்ளது[64] ‘பட்டாணி’ என்பது இங்கு ‘பட்டாடி’ எனத் திரிபடைந்துள்ளது எனலாம்.

வம்சாவளிப்பெயர்கள் அடிப்படையில் முஸ்லிம்களை மேற்கூர் பல பிரிவினராக வகைப்படுத்தலாம். அதே போன்று கண்டிய குலசெயலைப்பில் பரம்பரைப் பெயர்களில் குலவழிப் பெயர்களைச் சேர்ந்துக் கொள்ளாமலும் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்திருக்க வாய்ப்புள்ளது.

குலமும் குடியும்

கண்டிய இராச்சியத்தில் பிந்திய காலப்பகுதியில் வம்சத்தின் வேறுபாடுகள் வசிப்பிடங்களை வைத்தும் தீர்மானிக்கப்பட்டன. ரதலைமார்கள் வாழ்ந்த வீடுகள் ‘வளவ்வ அல்லது வளவ்வ’ என வழங்கப்பட்டன. இது தமிழில் இருந்து மருவி வந்த ஒரு சொல்லாகும். ‘வளவ்வ’ என்னும் வாசக்கத்தை தமது வம்சாவளியுடனும் சிங்களவர்கள் இணைத்துக் கொள்ளலானார்கள். இது வீட்டுப் பெயராக உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தது. ஒரு சில முஸ்லிம் களிடையேயும் இந்நடைமுறை இருந்துள்ளதை இங்கே அவதானிக்கலாம்.

பி.கு.: 1901ம் ஆண்டு சனங்களின்படி இங்கு மொத்த சனத்தொகை 198 பேர் அதில் 197 ஹெ முஸ்லிம்களாவர்.

உட்டுநுவரை வெலம்பொட்டையில் வசித்த ஒருவரின் பெயர் பேத்கே ‘வளவ்வெ’ சேகு அபூபக்கர் உடையார் (1905) என்பதாகும்.[65] ‘வைத்தியனார் வீட்டு வளவ்வெ’ என இதனைத் தமிழில் குறிப்பிடலாம். மாத்தளை உட்டசியபத்துவையில் மருதிலவ ‘வளவெ’ சுவரகன் மருது மரைக்கார் (1876) என்னுமொருவர் தமது வளவ்வின் பெயரை வம்சாவளியுடன் இணைத்துள்ளதை காணலாம்.[66] தெல்தொட்டை என்னும் கிராமத்தில் வழக்கில் உள்ள தென்னே வழவ்வே கெதர என்ற வம்சாவளிப்பெயரில் ‘வளவ்வெ’ என்ற பதப்பிரயோகம் காணப்படுகின்றது.

இரண்டின் பெரிய வீடுகளும், ஓரடுக்குள்ள வீடுகளும் ‘பங்களா’ என ஆழங்கிலேயர் ஆட்சிகாலத்தில் அழைக்கப்பட்டன. வீட்டுப் பெயர் குட்டிக் கொண்டவர்கள் இப்பெயரையும் தமது வம்சாவளிப் பெயராக்கிக் கொண்டுள்ளார்கள்.

பாத்தும்பரை மடவளை மடிகேயில் பங்களாவே கெதர நெநாவூத (அல்லது) குருஞ்னேஹலாகே கெதர எனும் வம்சாவளிப் பெயர் கொண்டோரின் பரம்பரையினர் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.[67] இதில் ஆரம்பத்தில் ‘குருஞ்னேஹலாகே கெதர’ என்ற பெயர் உள்ளவரே ‘பங்களாவே கெதர’ என்ற பெயரைத் தமது பெயருடன் சேர்த்துக் கொண்டுள்ளார் என்பது இங்கு புலனாகின்றது.

இவ்வாறு குலப்பெயருடன் ‘வளவ்வெ’ போலான குடிப்பெயர் களை இணைக்கும் பழக்கம் முற்காலத்தில் காணப்படவில்லை.

- 1) ரா வி.கா 9எண்11 தீவு (கி.கல சுமாச ச.வி஦ையை - 1815). மகாவூர் ஜூயை - ஏல்ரைச் அனுவ)
- 2) கேலேஸ் கீ.கி.கா 10, 11 மற்றும் 14)
- 3) சுமுகாந்தர் விள்ள கேஷய - வெரிசி கர்ணார்ஜன (7598)(1956)
- 4) தென் னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும் - தொகுதி ஒன்று ஆங் கிலம் மூலம்-எட்கர் தரஸ்டன். தமிழில். முனைவர். க. இரத்தினம் (தஞ்சாவூர்)
- 5) மது கூடின கீ.கல கலா - அகந்த் கே. குமாரசுப்பி. பரிவர். கி.கல. சு.கே.முருகன் - 1962 - 208
- 6) மகாவூர் மகா கூடில் III கூங்கிய-275பி
- 7) கலேபால ஜூயை - கலைபிரீசே பீராந்தி கிதி - 122 பி.
- 8) தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும் - தொகுதி ஒன்று பக.189
- 9) மது கூடின கீ.கல கலா - 208
- 10) மகாவூர் மகா கூடில் III கூங்கிய- (272 கூ 395 ச)
- 11) நொ/A.L.M. இல் மாயில் லெப்பை மரிக்கார். காணி உறுதி இல. 360(தமிழ்) - 15-10-1862.
- 12) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கிலக்கம் P 8665 காணி உறுதி இல. 983 (30-12-1878)

- 13) SL/N.A SERVICE TENURES REGISTOR KEGALLA (1872) P.229
- 14) N. A. 18/4 1833 & 1840 - 42 Diary of the Kandy Kachchri G. A. No. 94
- 15) நொ/A. L. M. முறை மது லெப்பை மரிக்கார் (தொகுதி-2) காணி உறுதி இலக்கம் 408 (19-01-1863)
- 15A) நொ-கந்ததயா முருகேசுபிள் காணி உறுதி (VOL-3) இல.1105(25-12-1878)
- 15B) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல.P.2934 காணி உறுதி இல. 4277, 12-9-1936(தமிழ்கள் நெநாதாரிக்) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P. 6271 (1962.7.23)
- 15C) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற வழக்கு இல. 11581 (29.5.1897)
- 16) நொ/A. L. முறை மது லெப்பை (தொகுதி 2) காணி உறுதி இலக்கம் 333, 13-06-1872 ; க.மா.ந் பிரிவிடல் வழக்கு P. 9652
- 16A) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P. 9944 காணி உறுதி இல. 9498 (7-3-1964)
- 16B) நொ/A.L முறை மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 429 (13-1-1873)
- 17) ஜனக்கணியப் பதாகுதி 1-1901 பக்கம் 191(16)
- 18) கலைக்கலை (1815-1900) அல்லர் குத்தகைகளை கர்ணார்ஜ்.88
- 19) நம் முன் சோர் - முறை மது ஸமீர் பின் ஹாக், இல் மாயில் எபெண்டி(1979) பக்கம்.02
- 20) கி.கல அலை ச.வி஦ையை - மகாவூர் ஜூயை - 048
- 21) இலங்கைச் சோனகர் பற்றி கடந்தகால நிலைவுகள்(1981) பக்கம் 231
- 22) A GAZETTEER - CEBTRAL PROVINCE OF CEYLON VOL - 11 A. C. LAWRIE(DJ - KANDY) - 1898 P-513,530
- 23) SL/N.A SERVICE TENURES REGISTOR KEGALLA (1872)-P 889
- 24) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 9652
- 25) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR KANDY (1872) P - 533
- 26) நொ/கந்தப்பா - கண்டீபிள்ளைகள் காணி உறுதி இல.06.மும் கண்டி மாவட்ட நீதி மன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 3718 (1867 காணி உறுதி)
- 27) கலைக்கலை கலைக்கலை - அல்லர் கிடைக்கிற கிடைக்கிற - 388.
- 28) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR KANDY (1872) P - 154,163
- 29) கி.கல அலை ச.வி஦ையை - மகாவூர் ஜூயை - ஏல்ரைச் :1964 - 1888
- 30) கி.கல அலை ச.வி஦ையை - மகாவூர் ஜூயை - ஏல்ரைச் :1964 - 1928
- 31) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR KANDY (1872) P - 169
- 32) கி.கல அலை குலை கிடைக்கிற ஜூயை - கர் ஸ்ரீ லோகின் (பரிவர்களை) (1966)
- 33) அசே ரா கலா
- 34) கி.கல அலை ச.வி஦ையை - மகாவூர் ஜூயை - 1928.
- 35) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR KANDY (1872) P - 540
- 36) நொ/A.L. முறை மது லெப்பை (தமிழ்) காணி உறுதி இல. 306 (23-4-1872)
- 37) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR KEGALLA (1872) P - 353
- 38) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR KANDY (1872) P - 788
- 39) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR KANDY (1872) P - 363
- 40) கண்டி மாவட்ட நீதி மன்ற வழக்கிலக்கம் P. 13200 காணி உறுதி இலக்கம் 9333 (6-07-1916) நொ/J.W. இலங்கைக்க.

- 41-42) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR KEGALLA (1872)
P - 202/203
- 43) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR KANDY (1872) P - 533
- 44) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றம் P. 11208 வழக்கில்
- 45) N.A.G.18/6 - 3-10-1845 (C.R. BULLES - G.A)
- 46) SERVICE TENURES REGISTOR KANDY (1872) P - 540
- 47) நம் முன் னோர் - முறைம் மது ஸீர் பின் ஹாகி இஸ் மாயில் எபெண்டி (1979) பக்கம். 24
- 48) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றம் காணி வழக்கிலக்கம் 18540
- 49) சிலை உலக அ.வீ.நா.க - மஹாவிர ஷ்டய - 6 ஹ 1868
- 50) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றம் வழக்கிலக்கம் P. 2253 காணி உறுதி இல.7525 (6.1.1936)
- 51) SERVICE TENURES REGISTOR KANDY P643,645,641
- 52) காணி உறுதி நோ/A.L முறைம் மது லெப் பை இல.64 (21-11-1871) மற்றும் இல. 125, 376 (தமிழ் உறுதி)
- 53) சிலை உலக அ.வீ.நா.க - மஹாவிர ஷ்டய - ஏட்டி திரஜ (1964)
- 54) நோ/A.L முறைம் மது லெப் பை தமிழ் காணி உறுதி இல.175 (21-11-1871)
- 55) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றம் பிரிவிடல் வழக்கு இல. P.8476 (காணி உறுதி இல 18329 -29-9-1953)
- 56) சிலை உலக அ.வீ.நா.க - மஹாவிர ஷ்டய - 1958 ஹ சிலை அ.வீ.நா.க ஒலை பிலை 1568
- 57) இலங்கைச் சோனகர் பற் றிய கடந் தகால நினைவுகள் பக் கம் (221- 222) (S.E.N. நிக்கலஸ்-த் ஸம்பள் ஓப்ஸிலோன்- 1951 ஓப்ஸர்வர்)
- 58) நோ/A.L.M காசிம் (தமிழ்-காணி-உறுதி) 17ஆடி 1877 இல.173 இதில் 'சொமன உண்ணன்சே' தம்ம ஜோதி தெருண்ணான்சை' என பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அத்துடன் உலையானதற்கு விலைக்கூடு - 833 பீ
- 59) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 6032 (2280 27-10-1866) காணி உறுதி
- 60) தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும் தொகுதி - ஒன்று பக்கம் 402
- 61) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற வழக்கு இலக்கம்(காணி) L 15093
- 62) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற வழக்கு இலக்கம்(காணி) P 6583 காணி உறுதி இல. 5705 (1886 மார்ச்)
- 63) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற வழக்கு இலக்கம் P 8326
- 64) SL/N.A. SERIVCE TENURES REGISTOR KANDY - P. 647
- 65) நோ/M கொதலாவல் இல.5504(19-12-1905) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற வழக்கு இல. P. 7261
- 66) நோ-கந்தையா முருகேகூபிள்ளை காணி உறுதி இ-465(17-3-1876)
- 67) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P. 3114 காணி உறுதி இல. 35529(10-6-1942)

அத்தியாயம் VI

சமூக வாழ்க்கையில் முஸ்லிம்களாது சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்கள்

முஸ்லிம்களின் சமூகச் சூழல்

கம (கே) என்னும் சிங்களப் பதம் ‘கிராமம்’ என்னும் அங்கத்ததைக் குறிப்பிடுவதாக உள்ளது. கண்டி பிரதேசத்தில் தனியான ஒரு காணிக்கு அல்லது வயலொன்றுக்குக் கூட இப்பதத்தைப் பரவலாக பிரயோகிப்பது வழக்கமாக இருந்தது. வயல்களின் பெயரைக் கொண்டு கிராமங்களின் பெயர்களும் இருப்பதை காணலாம். எடுத்துக் காட்டாக பல்கும்புர, கொட்டியாகும்புர என்ற சில கிராமங்களைக் குறிப்பிடலாம். ஆகையால், கண்டிய கிராமங்கள் வயலையும், வயலைச் சார்ந்த மேட்டுநிலமான தோட்டத்தையும் கொண்டவையாக காணப்பட்டன. அதனால், விவசாயம் என்பது கண்டிய பிரதேசத்தில் உயர்வானதும், புனிதத்தன்மை மிக்கதுமான ஒரு தொழிலாக மதிக்கப்பட்டது. சமுதாயத்தின் சகல வகுப்பினரும் விவசாயத்தில் ஈடுபாடு காட்டினார்கள். உயர்வான சமூகத் தகைமையைக் கொண்டிருந்த ஒரு சிலரைத் தவிர, ஏனையோர் வயற் சூழலில் விவசாயத்தின் மூலம் ஒன்றியணைந்தார்கள். அவர்கள் கிட்டிய உறவு பூண்டு செயற்பட்டார்கள். இது அக்கால கண்டிய சமூக அமைப்பின் ஒரு பிரதான இலட்சணமாகும்.

கண்டிய முஸ்லிம்களினதும் பிரதான தொழிலாக, விவசாயம் இருந்தது. மிகப் பழையையான காலத்திலே, இங்கு குடியேறிய பூர்வீக முஸ்லிம்கள் காணி நிலங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட வழிமுறைகளை நோக்கும் போது இது தெளிவாகின்றது. முற்காலத்தில் முஸ்லிம்கள் ‘நிரந்தர வதிவு’ அல்லது ‘இல்லிடம் இல்லாதவர்’ என்னும் பொருள் பட ‘சுலங் பத்த மட்சே’ வாசிகள் என அழைக்கப்படலாயினர். அவர்களுக்குச் சேவைக்காணிகள் இருக்கவில்லை. மற்றவர்களுக்கு உரித்தான சிறிய வயற் காணிகளில் விளைச்சல் செய்வோராகவே

அவர்கள் இருந்தார்கள். ஆனால், கண்டிய மன்னின் கருமங்களை இவர்கள் ஆற்ற கடமைப்பட்டிருந்தார்கள். இதற்காக, இப்பிரதேசத்தில் வசிப்பிடங்களை அமைத்துக் கொள்ள, மன்னால் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. இதனை இவர்கள் பெறுமதியிக்க நன்கொடையாகக் கருதினார்கள். பின்னர் மூஸ்லிம்கள் அரசனுக்காக விவசாயம் செய்யும் ‘கெதக்’ என்னும் வயல் நிலங்களிலும், ஏனைய வயல்களிலும் முத்தெட்டு பங்குகளைப் பெற்று நெல் விளைச்சலில் ஈடுபடத்தொடங்கினார்கள்.

நாலு கோரளை திசாவணியில் மடிகே கருமபீடத்திற்காக 12 ஊர்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. மடிகே கருமங்களை மூஸ்லிம்களே ஆற்றி வந்தனர். கண்டிய மன்னன் மூலமாக நியமிக்கப்பட்ட அதிபதியின் கீழ், இந் நிலங்களில் விவசாயம் செய்யப்பட்டன. ஒரு அமுனம் நிலத்தில் விளைச்சலை மேற்கொள்ளும் ஒருவர், பொருட்களை ஏற்றிச் செல்வதற்காக மாடோன்றை வழங்கியாக வேண்டும். அரசனுக்கு உரித்தான் ஊர்களில் இருந்து, நெல்லை எடுத்துச் செல்வது மடிகே மூஸ்லிம்களின் கடமையாக இருந்தது. இதற்காக அவர்களுக்கு மாடோன்றிற்காக ஒரு லாட்சம் நெல்லு கிடைத்தது.

அத்தோடு, கண்டிய ராச்சியத்தில் விகாரகம், தேவாலயகம் காணிகளில் நெல் விளைச்சல் தரும் அனேக நிலங்களில், மூஸ்லிம்கள், விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு வந்தார்கள். நெல்லையும், தானியங்களையும் விகாரைகளுக்கும், தேவாலயங்களுக்கும் எடுத்துச் செல்வது போன்ற பணிகளையும் இவர்கள் ஆற்றி வந்தார்கள்.

இவை அனைத்தும், கண்டிய மூஸ்லிம்களின் ஆரம்ப குடியேற்றங்கள் விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே உதயமாகியுள்ளதை எடுத்துக் காட்டுபவையாக உள்ளன. அத்துடன் இவர்கள் சிங்களச் சமூகத்துடன் சேர்ந்தே உழவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டார்கள். சிங்களவர்களிடையே காணப்பட்ட வயற் சடங்கு கலாச்சாரங்கள் மூஸ்லிம் விவசாயிகளிடமும் ஊடுருவி இருந்தன. ஆயினும், மூஸ்லிம்களது மத அனுட்டான முறைகளுடன் அவை தொடர்பு பட்டவையாக காணப்பட்டன. கண்டிய இராசதானியில் நடைபெற்று வந்த வருடாந்த ‘அலுத்சஹல் மங்களை’ எனப்படும் புது அறுவடை வைபவத்தில், இன்றைய கண்டிய மூஸ்லிம்களின் முதாதையர் தாழும் கலந்து சிறப்பிப்பதை வழக்கமாகவும், கடமையாகவும் கொண்டிருந்தார்கள்.

கந்த உடரட்ட மன்னர் ஆட்சிகாலத்தில், அரசர்களினால் மூஸ்லிம்களுக்கு ஊர்களும், நிலங்களும் அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்டன.

மூஸ் லிம் கள் ஆற்றிவந்த பல்வகை ஊழியங்களுக்குச் சேவைப்பங்காகவும் காணிகள் கிடைத்தன.

அக்கால கண்டிய இராச்சியத்தில் செல்வம் படைத்த சிங்களவர்கள் சொற்பமானவர்களே காணப்பட்டனர். அவர்கள் வியாபாரத்தில் ஆர்வம் காட்டவில்லை, வியாபாரத்தை வெறுப்போடு நோக்கினார்கள் எனலாம். அதனால் கண்டிய நாட்டின் வர்த்தகம் மூஸ்லிம்களினதும், மலபார் வாசிகளினதும் வசமாகியது. ஏனெனில், இவர்களே அதிகம் செல்வம் படைத்தவர்களாக இருந்தார்கள். கம்பளையில், கண்டிய நாட்டின் தலை நகர் இருந்த காலத்தில், மூஸ்லிம்களது கையே வியாபாரத்தில் ஓங்கி இருந்தது.

அத்துடன் மூஸ்லிம்களில் பொருள் படைத்தவர்கள் சிங்கள மக்களுக்குக் கடனாக வெள்ளி நாணயங்களைக் கொடுத்து, நெல்லையும், தானியங்களையும் பெற்றதுடன், சில சந்தர்ப்பங்களில் நிலபுலன்களையும் அடையப் பெற்றார்கள். முற்கால கண்டிய வழக்கப்படி ஒருவர் ஒரு நிலத்தை விற்றால், அதனை அவரது சீவிய காலத்துக்குள் தாம் பெற்ற தொகையையும், அதன் முன்னேற்றத்திற்காக செலவான தொகையையும் செலுத்தி, மீட்டிக் கொள்ளலாம். அதனால் நிலத்தை விலை கொடுத்து வாங்கும் வழக்கம் அரிதாகவே காணப்பட்டது.

மூஸ்லிம்கள் தனித்து வாழாது, கூட்டாக குடும்பங்களாகச் சேர்ந்து வாழும் சமூக அமைப்பைக் கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் பல குடும்பங்கள் ஒன்றிணைந்த கிராமங்கள், கண்டிய இராச்சியத்திலும் தோன்றின. நதிக்கரையோரங்களிலும், அதனை அண்மித்த கணவாய் பகுதிகளிலும் அதிகமாக அவர்கள் குடியேறினார்கள். அவர்களது குடியேற்றங்கள் அமைந்த கிராமச் சூழலில் அனேகமாக விட்டை அண்மித்து வயலும், வீட்டுத் தோட்டமும் காணப்பட்டன. மூஸ்லிம்கள் கால் நடை வளர்ப்பில் மிகுந்த ஆர்வம் செலுத்தியதால், பட்டித் தொட்டிகளும் காணப்பட்டன.

அத்துடன், மூஸ்லிம்கள் விவசாயத்திலும், கொடுக்கல் வாங்கல்களிலும், ஏனைய தொழில் துறைகளிலும் சிங்களவர்களுடன் நெருங்கிய உறவு வைத்திருந்தார்கள். ஊரின் முன்னேற்றத்திற்காக இவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து உழைத்தார்கள். இந்த கலாச்சார சமூக சூழலானது, சிங்களவர்களைப் போன்று மூஸ்லிம்களும் தமது பெயரை வைத்துக் கொள்ளும் அளவு பிணைப்பை ஏற்படுத்தியது.

ஊரும் பேரும்

புராதன கண்டிய குடும்பங்கள் தமது பேர் மீதும், ஊர்மீதும் மிகவும் அன்பு கொண்டோராய் இருந்தனர். பேரையும், ஊரையும் பாதுகாப்பதனை உயர்வானதொன்றாகக் கருதினார்கள். உயர்

தராதரத்தில் இருந்தவர்கள் அறிமுகப்படுத்தப்படும் போது, பொதுவாக அவரது பழமையான அல்லது முக்கியமாக நிலபுலன்கள் அமைந்த ஊர் பெயர் கொண்டே குறிப்பிடப்படுவது வழமையாக இருந்தது. இந்த வழமை சிங்களவர்களைப் போன்றே முஸ்லிம்களிடமும் காணப்பட்டது.

முஸ்லிம்கள், கண்டிய இராச்சியத்தில் விவசாயத்திற்கு உகந்த சுவாத்தியமான பகுதிகளையே, தாம் குடியேறி வாழ்வதற்காக தேர்ந்தெடுத்துள்ளதை, அவர்களது குடிப்பரம்பலைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கையில் தெளிவாகிறது. அத்துடன், விவசாயத்தில் அவர்கள் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டையும் அவை எடுத்துக் காட்டுபவையாக அமைந்துள்ளன.

'தெனிய' எனப்படும் கிராமங்கள்.

கண்டிய பிரதேசத்தில் 'தெனிய' எனப் பெயர் கொண்ட பல கிராமங்களைக் காணமுடிகிறது. இவற்றில் அனேகமானவை முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழும் கிராமங்களாகும். தெனிய எனப்படுவது இரு மலைகளுக்கிடையே காணப்படும் நிலப்பரப்பாக கருதப்படுகிறது. இது வயல் நிலம் அல்லாவிட்டனும், பொதுவாக நெல் விளைச்சலுக்கு உகந்த பூமி அமைப்பைக் கொண்ட பகுதியாகும். இப்பூமி ஈரவிப்புத்தன்மை கொண்டதாக இருக்கும்.

கண்டிய இராச்சியத்தில் முழுமையாக முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த கிராமங்களில் 'தெனிய' எனப் பெயர்பெரும் கிராமங்களே அதிகமானவையாகும்.

1901ம் ஆண்டு குடிசன மதிப்பீட்டு அறிக்கையின்படி முஸ்லிம்கள் அதிகமாக வாழும் 'தெனிய' கிராமங்கள் (VOL - I)

மாவட்டங்கள்/கிராமங்கள்	மொத்த சனத்தொகை	முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கை
கண்டி மாவட்டம்:		
எல்மல் தெனிய	116	114
வட்ட தெனிய	170	168
ஊரா தெனிய	116	113
பிழில்ல தெனிய	98	90
தெஹி தெனிய மட்கே	189	142
கோவை மாவட்டம்:		
திபுலா தெனிய	64	63

மாவட்டங்கள்/கிராமங்கள்	மொத்த சனத்தொகை	முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கை
கிரிந்த தெனிய	389	320
குருநாகலை மாவட்டம்:		
ரன் தெனி கம	83	52

'தெனிய' என முடியும் பல ஊர்களிலும் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் தமது பெயருடன் அவ்வூர்ப் பெயரையும் வம்சாவளியாகப் பயன் படுத்தியுள்ளார்கள். இவர்கள் தாம் பெயர்கொண்ட ஊரை விட்டு, வேறு இடங்களில் வசித்தமையை பெரும்பாலும் அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. திருமணம் முதலான தொடர்புகள் மூலம் இவர்கள் தமது பூர்வீக ஊரைவிட்டு இடம் பெயர்ந்திருக்கலாம்.

பாத்ததும்பர மடவலை நாபான என்ற கிராமத்தில் வாழ்ந்த ஒருவர்; பீஹில் தெனியே கொட்டுவே கெதர ஹபிப் லெப்பை எனப் பெயர் பெற்றிருந்தார். [1] அக்குரணையில் வாழ்ந்த பரகாதெனிய கெதர அகமது லெப்பை என்பவரது பரம்பரையினர், அப்பரம்பரைப் பெயரை இன்றும் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.[2] தெஹியங்கை முருத்தலாவை கிராமத்தில் அலகொல தெனிய கெதர என்னும் வம்சப் பெயர் முஸ்லிம்களிடையே வழக்கில் உள்ளது [3] அலதெனிய கிராமத்து முஸ்லிம்கள் மத்தியில் 'தாகஹ தெனிய' என்ற பெயர் கொண்டவர்கள் பலர் வாழ்ந்து வந்துள்ளார்கள்.[4] பிரசித்திபெற்ற அம்பெக்க தேவாலயத்தில் முக்கிய பொறுப்புக்களை ஏற்றிருந்த, அகமது லெப்பை அவர்கள் தொடந்தெனியே அகமது லெப்பை என்ற பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டார்கள்.[5] ஸ் தலதா மாளிகைக்குச் சேவை செய்த முன்வத்துகொடையில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் ஒருவர் மீவல தெனியே குருநேனேலே கில்லாயில் லெப்பை என்னும் பெயரைக் கொண்டிருந்தார்.[6] இதே போன்று வட்ட தெனியே குருநேனேஹாகோ கெதர என்ற பரம்பரை நாமமும் முஸ்லிம்களிடம் காணப்பட்டது.[7] அக்குரணையில் 1871 இல் வசித்த முதுகொகோ தெனிய வீட்டு சேகு லெப்பை அலியுதூயாப்பிள்ளை என்பவரது பரம்பரையினர் தலைமுறை தலைமுறையாக இவ்வம் சாவளிப் பெயரைப் பயன் படுத்தி வருகின்றார்கள்.[8]

மேலே காணப்படும் வீட்டுப் பெயர்கள் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த இடச் சூழலை தெளிவாகக் குறிப்பிடுபவையாக உள்ளன. அவர்கள் 'தெனிய' என அழைக்கப்பட்ட, சுவாத்தியத்தைக் கொண்ட, கிராமச் சுற்றாடல்களில் அதிகமாக வாழ்ந்துள்ளதையும் இவ்வம் சாவளி நாமங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அத்துடன் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த

கிராமங்களில் தென்னேய குழர (வைல்) எனவும் தென்னேய தோட்டம் எனவும் பெயர்கள் குறிப்பிடப்படுவதை அவதாரிக்கலாம்.[9]

'தென்னே', 'பிட்டிய' கிராமங்கள்

கீழே தரப்பட்டுள்ள புள்ளி விபரங்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்ககையில் "தென்னே", "பிட்டிய" என்று முடியும் கிராமங்களிலும் முஸ்லிம்களின் குடியேற்றங்கள் அதிகமாக இருந்தது எனலாம். கண்டிய இராச்சியத்தில் தோட்டங்களை அமைப்பதற்கு உகந்த பிரதேசமாக இவை காணப்பட்டன. இக்கிராமப் பெயர்களில் அனேகமானவை, அங்கு காணப்பட்ட மரங்களின் பெயரைக் கொண்டு ஆரம்பிப்பவையாக உள்ளன. அம்பகல் (மாமரம்), என்டறு (ஆமணக் கம்), உக்ரஸ் (கருக் காய்), கொட்டம் பா (கொட்டங்காய்), தல்கஸ் (பனைமரம்), கரகஸ் (முற்களை கொண்ட ஒரு வகை மரம்) என சிங்கள மொழியில் மரங்களைக் குறிப்பிடும் பதங்களே இக்கிராமப் பெயர்களாக ஆகியுள்ளன. இப்பிரதேசங்களில் முஸ்லிம்கள் அதிகமாக வாழ்ந்து வந்துள்ளார்கள்.

1901ம் ஆண்டு குடிசன மதிப்பிட்டு அறிக்கையின்பொடி முஸ்லிம்கள் அதிகமாக வாழும் தென்னே - பிட்டிய கிராமங்கள் (VOL - 1)

மாவட்டங்கள்/கிராமங்கள்	மொத்த சனத்தொகை	முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கை
தென்னே:		
கண்டிய மாவட்டம்:		
புஞ்சொஹு தென்னே	285	285
அம்பகல் தென்னே	152	150
யறூல தென்னே	146	145
தெவதகஹு மூல தென்னே	135	132
தெம்பட்டகஸ் தென்னே	115	115
குருநாகலை மாவட்டம்:		
கரகஸ் தென்னே	75	75
கோகாலை மாவட்டம்:		
கலபொட கோரளை	192	131
கணேதென்னே	173	171

மாவட்டங்கள்/கிராமங்கள்	மொத்த சனத்தொகை	முஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கை
பிட்டிய:		
கண்டி மாவட்டம்:		
உக்ரஸ் பிட்டிய	389	388
பிட்டியகம உடகம	404	267
பிட்டியகம பள்ளோகம	491	414
கஹட்டப் பிட்டிய	1002	443
எல்ப்பிட்டிய	209	100
குருநாகலை மாவட்டம்:		
மிரிஹும் பிட்டிய	200	65
கொட்டம்பா பிட்டிய	53	53
தல்கஸ் பிட்டிய	31	30
கோகாலை மாவட்டம்:		
தல்கஸ் பிட்டிய (சிங்களகம)	366	187

இவ்வாறான ஊர்களில் பூர்வகுடிகளாக வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள் அவ்வூர் பெயர்களைச் சிங்களவர்கள் பயன்படுத்தியதைப் போன்றே தாழும் வம்சாவளியாகப் பயன்படுத்தி வந்தார்கள். ஹாரசியப்பத்து அக்குராணையில் இவ்வாறான வம்சாவளி நாமங்கள் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

'என்டறு தென்னே கெதர' என்ற வம்சாவளி இங்கு வாழும் முஸ்லிம்களிடையே பிரசித்தமானதாகும்.[10] இங்கு கசாவத்தை என்னும் கிராமத்தில், 1873இல் விலான கொடத் தன்னே உதுமாப் பிள்ளை என்பவரது குடும்பத்தினர் வாழ்ந்துள்ளார்கள். விலான கொடத் தன்னை என்பதும் ஒரு கிராமப் பெயராகும்.[11] அக்குராணையில், 1904ம் ஆண்டு பதியப்பட்ட காணி உறுதியொன்றின்படி மலை தன்னே வைத்தியநார் மகுழுது லெப்பை என்னும் ஒருவர் வாழ்ந்துள்ளார்.[12] பாத்ததும்பற உடகம்பலேறு குண்ணேபான கிராமத்தில் ஹுபகல்ஸ்தென்னே முஹந்திரமலாகே கெதர என்னும் வம்சாவளிப் பெயர் கொண்ட குடும்பமொன்று இருந்துள்ளது.[13] வட்டதெனியாவில், யறைலேதென்ன நயிதேலே கெதர என்னும் வம்சாவளிப் பெயர் கொண்டவரின் பரம் பரையினர் தலதா மாளிகைக் காக ஊழியமாற் றி வந்துள்ளார்கள்.[14] இதே போன்று, 1871ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் யகளேதென்ன தாவுது பிள்ளை முகம்மது லெப்பை என்னும் ஒருவர் அக்குராணையில் வாழ்ந்துள்ளார்.[15] இவ்வூர் பெயர் காணப்படுவோரில் பலர் உயர் தராதரப் பதவிகளை வகித்துள்ளதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

பிட்டிய என்னும் பெயரையும் முஸ்லிம்கள் பிக்பூழமையான காலத்திலிருந்தே பயன்படுத்தி வரலாளர்கள். தல்கண்பிட்டிய என்னும் ஊர் பெயரில் குருநாகலை ஹேவா விசே கோரளையில் தல்கண் பிட்டியே குருனேனிஹேவே சாய்பு கண்டு குருன்னேஹே என்பவரது பரம்பரையினர் கண்டி மகாதேவாலயக் காணிகளைப் பெற்றுள்ளார்கள். [16] கம் பளை கலூட்டப்பிட்டிய என்பது முஸ்லிம் களைப் பொறுத்தவரையில் சரித்திரு முக்கியத்துவம் பெற்ற ஓர் இடமாகும். இங்கு வாழ்ந்தவர்களின் முதாதையாக கலூட்டப் பிட்டியே கெதர என்னும் வம்சாவளியைப் பயன் படுத்தியுள்ளனர். இப்பரம்பரைப் பெயருடைய வர்கள் அக்குரணை குருந்துகொல்லையிலும், கலகெதர மடிகே போன்ற ஊர்களில் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வம்சாவளிப் பெயர் கலூட்டப் பிட்டியே மாநந்த ஹிம் [17] என்பதாக ஒரு பொத்த மதப் பிக்குவான், வரலாற்று நூலாசிரியரின் பெயரிலும் காணப்படுகின்றது. இதே போன்று, இப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த எப்பிட்டிய என்னும் கிராமப்பெயரில் எப்பிட்டிய முறைந்திரமளைகே தும்பன்னா கொட கெதர என்னும் வம்சாவளிப் பெயர்த்தொடர் முஸ்லிம்களிடம் காணப்படுகின்றது.[18] ஹாரிஸ்பத்துவ உடகம்பறு விலானை என்ற இடத்தில் பிட்டியே கெதர வாய்ப் நயினா என்பவர் பரவனி காணி உரிமை பெற்று 1890ம் ஆண்டிற்கு முன்னர் வாழ்ந்துள்ளார். அதுபோன்று, அக்குரணை வாசியோருவது பரம்பரைப் பெயர் தெங்பட்கள் பிட்டியே உமரு வெப்பை என்பதாக 1878இல் எழுதப்பட்ட காணி உறுதி, யொன்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.[19] உட்ருவரை மெதுப்பளத்தையில் பூஜியலை பிட்டியே குருன்னேஹேவாகே கெதர என்ற தலைமுறைப் பெயருடைய முஸ்லிம் குடும் பங் கள் வாழ்கின்றன. [20] இப்பிரதேசத்தில், குருந்துகொல்ல என்னும் கிராமத்தில் ஹிரிப்பிட்டியே கெதர ஈசு வெப்பை சென்றா வெப்பை வெல் முனாதானியா என்னும் ஒருவர் 1867இல் வாழ்ந்துள்ளார். [20A]

இது போன்ற பெயர் வழக்குகள் கண்டிய முஸ்லிம்களிடையே பரவலாக காணக் கூடியதாக உள்ளன. முஸ்லிம்கள் தமது வாசஸ் தானங்களை அமைத்துக்கொள்ள இவ்விடங்களையே பெரும்பாலும் தேர்தெடுத்துக் கொண்டார்கள். இவர்கள் விவசாயம், கால் நடை வளர்ப்பு, வியாபாரம் மற்றும் உற்பத்தி துறைகளில் ஈடுபாடு காட்டியுள்ளதை அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

கொட்டுவையும், வத்தையும்

கொட்டுவை என்பது விட்டைச் சுற்றி அல்லது வயலருகில் காணப்படும் சிறு பயிர்செய் தோட்டங்களுக்கு வழங்கப்படும் பெயராகும். கொட்டுவை என்னும் பெயர்களும் பெரும்பாலும் மரங்களின் பெயர்களை முதன்மையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

ஒரு குறிப்பிட்ட மரம் காணப்படும் இடத்தில் உள்ள கொட்டுவையை, அந்த மரத்தின் பெயரால் அழைக்கப்படும் மரபே பொதுவாக நடை முறையிலுள்ளது. இங்கு அனேகமாக ஊர் பெயர் குறிப்பிடப்படாமல், இடப் பெயரைக் கொண்டு வம்சாவளிப் பெயர்கள் குட்டப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

பொத்தர்கள் அரச மரத்தைக் கண்ணியமிக்க ஒரு மரமாகப் போற்றி வருகின்றனர். அதனால், அம்மரத்தின் பெயரை தமது பெயருடன் சேர்த்துக் கொள்வதை அவர்கள் கண்ணியமாகக் கருதுகின்றனர். அரசமரம் ‘போகஹு’ எனச் சிங்கள மொழியில் அழைக்கப்படும். முஸ்லிம்களின் வம்சாவளிப் பெயர்களிலும் ‘போகஹு’ என்னும் பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படும் நாமங்கள் உள்ளன. அக்குறணையில், போகஹு கொட்டுவே கெதர தாவுதுப் பிள்ளை முகம்மது வெப்பை என்பருக்கு இப்பெயர்வழி இருந்தது. இவர் 1878ல் இங்கு வசித்தார்.[21] இவ்வுரில், கப்புக் கொட்டுவே கெதர என்ற வம்சாவளி அனேக குடும்பங்களிடையே வழக்கில் இருந்துள்ளது. [22] மடவளை மடிகே வாசி முஸ்லிம்களிடையே மயிலகஹு கொட்டுவே கெதர எனவும் தெஹ்ரகஹு கொட்டுவே கெதர எனவும் பரம்பரைப் பெயர்கள் தற்போதும் நடைமுறையில் இருப்பதை அவதானிக்கலாம். [23] மாத்தளை தெற்கில் உள்ள வெவிகல உக்குவளை என்னும் கிராமத்தில் தல கொட்டுவ ஆலி சாகிப் என்னும் இல்லாமிய கல்விமான் ஒருவர் 1918 ம் ஆண்டாளவில் வாழ்ந்துள்ளார். இதே இடத்தில் நித்துல்கஹு கொட்டுவே கெதர என்ற பெயரையும் முஸ்லிம்கள் பயன்படுத்தினர். [24]

பாத்ததும்பறை மீகம்மன என்ற இடத்தில் ஒரு சிங்களப் பெண்மனியின் பெயர் கல்லேன கொட்டுவ சோமாவதி என்பதாகும். இதே பெயரில், அதே இடத்தில் கல்லேன கொட்டுவ சம்கதீன என்ற முஸ்லிமும் வாழ்ந்துள்ளதை ஒரு காணி வரைப்படக் குறிப்பு எடுத்துக்காட்டுகிறது. [25] ஒரே இடத்தில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களும், சிங்களவர்களும் அந்த இடப் பெயரை தமது பெயரிலும் பேதமில் ஸெர்த்துக் கொள்ளும் மரபிற்கு, இது ஓர் உதாரணமாகும்.

இங்கு வம்சாவளிப் பெயராகக் குறிப்பிடப்படும் ‘கொட்டுவே கெதர’ என்ற பெயரில் சில கிராமங்களும் கண்டிய பிரதான ஊர்பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன. மடவளை மடிகே, மாத்தளை போன்ற ஊர்களிலும் இப் பெயரால் கிராமப் பிரிவுகள் உள்ளன. மடவளையில், கொட்டுவே கெதர ஒதும்வெப்பை என்ற வம்சாவளி கொண்டவரது முதாதையாக அவ்விடத்தில் வாழ்ந்ததை இது

காட்டுகிறது. [26] இதேபோல், கும்பரயே கொட்டுவே கெதர செல்மா வெப்பை என்பவர், தெஹியங்கை என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தார்.[27] மடவலை மடிகே என்பது ‘தூம்பறை மடவலை’ எனவும் பேச்சு வழக்கில் குறிப்பிடப்படுவது வழக்கமாகும். மேற்கொண்ன வம்சாவளியில், ‘மடவலையில் உள்ள கொடுவேகெதர’ என்னும் தொனிப் பொருள் பொதிந்திருப்பதையும் அவதானிக்க கூடியதாக உள்ளது. தஸ்கரர் என்னும் கிராமத்தில் கேம்பொல் கொட்டுவேகெதர என்ற வம்ச பரம்பரையினர் வாழ்ந்துள்ளனர். [28] ‘கம்பொல்’ என்பது திரிபடைந்து இப் பெயர் உருவாகி இருக்கலாம்.

தோட்டம் என்பதைக் குறிக்கும் சிங்களச் சொல்லே ‘வத்தை’ என்பதாகும். பிற்காலத்தில் கண்டிய மூஸ்லிம்கள் பொருளாதாரத்தில் சிறப்புற்றமைக்குப் பெருந் தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையில் அவர்கள் காட்டிய ஈடுபாடு பிரதான காரணமாகியது. ‘வத்தை’ என வழங்கப்படும் மூஸ்லிம்களது வம்சாவளிப் பெயர்களில், மிகப் பிரசித்தம் பெற்ற பரம்பரைப் பெயர்களாக விளங்குபவை, பொல்வத்தை முஹந்திரம்லே கெதர என்பதும் பொல் வத்தை முதியன்கேலே கெதர என்பதும் ஆகும். இப்பரம்பரையினர் மன்னர் மாளிகையில் பணியாற்றியவர்களாவர்.[29] அத்துடன் இது மிகப்புராதன காலத்துக்குரிய குலவழிப் பெயருமாகும். ‘பொல்வத்தை’ என அழைக்கப்படும் கிராமங்கள் கண்டி, குருநாகலை (பி.கு) என பல மாவட்டங்களிலும் உள்ளன. பொலவத்தை என்பது தமிழில் ‘தென்னந் தோட்டம்’ என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஹாறியிப்பத்து உடகம்பறவில் 1872ல் வாழ்ந்த ஒருவர் ‘தென்னம் தோட்டத்து உதுமாங் கண்டு பள்ளை’ என தமிழிலேயே உச்சித்து, தமது பரம்பரைப் பெயரை காணி உறுதியொன்றுக்கு சமர்ப்பித் துள்ளார்.[30] கந்து பலாத்தை யட்டிநுவரையில் வல்கம்பாயவில் ஒரு மூஸ்லிம், பொத்வத்தே முஹந்திரம்கே கெதர என்னும் வம்சாவளியை உடையவராக இருந்தார்.[31] கங்க பலாத்தை உட்டுவரை தெஹிபாகொடையில், ‘கொளறாலான வத்தே கெதர’ என்ற வம்சாவளி பெயர் கொண்ட மூஸ்லிம்கள் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.[32] உட்டுவரை எலதெக்கே பகுதியில் மூஸ்லிம்கள் அம் பர பொல வத்தே கெதர என்ற பரம்பரை நாமத்தை பயன்படுத்தியுள்ளார்கள்.[33] கொல் வத்த மூராச்சீயர் வீட்டு உதுமான் பிள்ளை மூராச்சீயர் என்பவர் குண்ணாப்பானை என்ற கிராமத்தில், 1890ம் ஆண்டிற்கு முன்னர் வாழ்ந்தார்.[34] குருநாகலை தல்கஸ் பிட்டியவில் வாழ்ந்த மூஸ்லிமொருவர் பட்டியே வத்த அசன்கண்டு (1872) என்ற பெயர்வழியைக் கொண்டிருந்தார்.[35] கஹவத்தே ராலலே கெதர ஒதும் புள்ளே (1872) என்னும் பெயர் பரகாதெனியவில் வழக்கில் உள்ளது.[35A]

பி.கு.: 1901ம் ஆண்டு சனக்கணிப்பின் படி குருநாகலை ‘பொல்வத்தை’ கிராமத்தில் மொத்த சுதந்தூகை 18 பேர் மாதநிருமே. அதில் 17 பேர் மூஸ்லிம்களாவர்.

வத்தை (தோட்டம்) என்பது, சிங்கள கிராமத்தில் ஒரு பகுதியாக கருதப்பட்டது. இதில் ‘வதிவிடம் அமைந்த தோட்டம்’ அல்லது ‘வீட்டுத் தோட்டம்’ ‘அரம்ப’ என பல வகைகள் காணப்பட்டன. அரம்ப (அல்) என அழைக்கப்படுவது, பாக்கு மரங்கள் வளர்ந்துள்ள சிறிய தோட்டப் பகுதிகளாகும். கண்டிய இராச்சியத்தில், பாக்கு பெரும்பாலும், வீட்டுத் தோட்டங்களிலேயே விளைந்தது. அக்கால மூஸ்லிம்களின் பிரதான வர்த்தகப் பொருளாக இது விளங்கியது. தீவார்கள் கண்டிய பிரதேசத்தில் சேகரித்த பாக்குகளை மடிகே கருமபீடத்தின் தவளம் மாடுகள் மூலம், கரரயோர துறைமுகங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதற்காகக் கொண்டு சென்றார்கள். அக்கால இந்திய இலங்கை வர்த்தகத்தில், மிகுந்த பொருளீட்டித்தரும் ஒரு பண்டமாக பாக்கு விளங்கியது. கண்டி பிரதேசத்தில் தெஹிதெனிய மடிகே, மூஸ்லிம்களின் பிரதான ஒரு மடிகே கிராமமாகும். இது ஹதரலியந்தை என்னும் இடத்தில் அமைந்துள்ளது. இங்கே மஹ (மக அரவீ) அரம்பே விதானேளா கெதர மொஹமட் ரபீக் என ஒருவரது வம்சாவளிப் பெயர் அமைந்துள்ளது.[35B] இது இவரது முதாதையர் விசாலமான விஸ்தீரணமுள்ள அல்லது மன்னனுக்குச் சொந்தமான ஒரு பாக்கு தோட்டத்து விதானையாக பதவியாற்றியுள்ளதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

உட்டுவரை தஸ்கரர் தெல்மட என்னும் கிராமத்தில், அரம்பே (அரவீ) கெதர என்னும் வம்சாவளிப்பெயர் கொண்ட மூஸ்லிம்கள் வாழ்கின்றனர்.[35C] தவுலகல என்னும் கிராமத்தில், அரம்ப கெதர முகம்மது வெப்பை என்னும் வம்சாவளிப் பெயரில் ஒருவர் இருந்துள்ளார். (1909).[35D] இது போன்று, மூஸ்லிம்களுக்கு உரித்தான இடங்களும் இப்பெயரில் இருந்தன. பாத்ததும்பற பறணகமையில் உடஅறம்ப சேனை என்பது, ஒரு காணியின் பெயராகும். மற்காலத்தில், தோட்டங்களில் விளையும் காய்களிலும், தானியங்களிலும் வரி அறவிடப்பட்டன. தேங்காய், பனை என்பன புதிதாக நடப்பட்டுள்ள தோட்டங்களில், 10 காய்களுக்கு ஒரு காய் வீதம் வரி சேகரிக்கப்பட்டது. இது போன்று, வெற்றிலைக் கொடி, தோடம், வாழை போன்ற உபயோகமளிக்கக் கூடிய மரங்களைக் கொண்ட தோட்டங்களில் இருந்தும், வருத்திற்கு அவற்றில் ஒருபகுதியை வரியாக செலுத்த வேண்டும். விகாரைகம காணிகளில், ஏராளமான தோட்டங்களை, மூஸ்லிம்கள் பரிபாலித்து வந்தார்கள். இவை ‘உயன்’ என அழைக்கப்பட்டன.

இயற்கைத் தடயங்களும் சீல காரணப் பெயர்களும்.

பரம்பரைப் பெயருக்குள், தாம் வசித்த குழலின் இயற்கைத் தடயங்களையும் கண்டிய மூஸ்லிம்களும், சிங்களவர்களும் பயன்படுத்தினார்கள். நீரோடைகள், கல்லு, மரங்களின் பெயர்கள்,

வழிப்பாட்டுத்தலங்கள் என்பவற்றை, இவ்வாறு தாம் வாழும் இடத்தை குறிப்பிட உபயோகித்தனர். இவை மாற்றமடையாமல் நிரந்தர சுவடுகளாக இருந்ததே அதற்குக் காரணமாகும். இதனைத் தவிர இப்பெயர்களில் எந்த குறிப்பிடத்தக்க விஷேட தன்மையும் காணப்படவில்லை. பீல்க்கரை ஆகும் பின்னை மகன் கிச்மா லெப்பை என்ற பெயரையுடைய ஒருவர் 1871ம் ஆண்டளவில் அக்குறணையில் வாழ்ந்தார்.[36] இவர் ‘பீல்’ எனப்படும் நீர்நிலைக்கு அருகாமையில் வாழ்ந்த காரணத்தினால் இப் பெயர் தோன்றியுள்ளது எனக் கூறலாம். இவ்வூர்ப் பகுதியில் புஞ்சோதென்னை கிராமத்தில் பீல்மாடி வீட்டு மீரா நெங்னாப்பிள்ளை உழை லெப்பை என்னும் ஒருவர் 1887ம் ஆண்டுக் காலப் பகுதியில் வாழ்ந்தார்.[37] இக்குறிப்பின்படியும் அவரது முதாதையர் பீலிக் கருகாமையில் வசித்ததால் இப்பெயர் உண்டாகியுள்ளதைக் கருதலாம். நதி மரத்தடி வீட்டு உதுமா லெப்பை என ஒருவரது வம்சாவளி பெயர் குறிப்பு அக்குறணையில் 1873ம் ஆண்டு காணிப் பதிவு ஒன்றில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.[38] இதே கருத்துப்பட சீத்தோடை மீராலெப்பை என ஒரு காரண வம்சாவளிப் பெயரும் அக்குறணையில் உள்ளது.[39]

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட வம்சாவளிப் பெயர்கள், தமிழ் மொழியில் எழுதப்பட்ட ஆதனங்களிலே பெரும் பாலும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு தமிழ்ப் பதிவுகளில் ‘கெதர்’ என்னும், ‘சிங்களப் பதம் ‘வீட்டு’ எனவும், ‘வத்தை’ என்பது ‘தோட்டம்’ எனவும் குறிப்பிடப்படுவது போன்று, ஏனைய முஸ்லிம்களின் வம்சப் பெயர்களும் மொழி மாற்றம் பெறுகின்றன. இவற்றை எழுதிய நொத்தாரிசுமார்கள் முஸ்லிம் களாகவும், தமிழர்களாகவும் இருந்தார்கள். அத்துடன் இவ்வம்சாவளிப் பெயர்களில் இல்லாமிய மரபு முறைகளும் பேணப்பட்டுள்ளன. அதாவது, ஒருவரது பெயர், அவரது தகப்பன் வழிப் பெயர் குறிப்பிடப்பட்ட பின்னர், குறிப்பிடப்படுவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இந்த வரிசையில், 1873ல் பாத்ததும்பறை உடகம்பகை குண்ணாபானையில் கலகாவா (லலை) விதானேலே கெதர முஹம்மது அப்துல் காதர் லெப்பை என்னும் அங்கு வசித்த ஒருவரது பெயர் குறிப்பிடப்படுகின்றது.[40] இப்பகுதியில் இந்த வம்சாவளிப் பெயர் மிகப் பிரசித்தமானதாகும். ஏனெனில், இக்கிராமத்தோடு இணைந்த மடவலை மடிகே என்னும் கிராமத்தில் கலகாவா முஹந்திரமலே கெதர என்னும் பரம்பரைப் பெயரை உடைய குடும்பங்கள் பல உள்ளன.[41] இந்த வம்சாவளிப் பெயர் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டு மேற்கூறியவற்று பெயருடன் கீழ்வருமாறு ஒரு விவாக அத்தாட்சிப்

பத்திரத்தில் எழுதப்படுகிறது. அப்கல்லிதன்னை கல்வடி விதானை வீட்டு முகம்மது அப்துல் காதர் லெப்பை எனத் தொடர்கிறது.[42] இதேபோன்று, கல்லெபாதைக் (அல்லைதை) கெதர சேகு அப்துல் காதர் என்ற பரம்பரைப் பெயருள்ளவரது பரம்பரையினர் பாத்தஹேவாஹூட்ட ஹேவாவில்ஸ கோரளை, பட்டியகம் உடகமயில் வாழ்ந்தார்.[43] பாத்ததும்பறை உடதலவின்னை கிராமத்தில் கொண்கால கெதர என்னும் வம்சப் பெயர் உள்ளது. இப்பெயர் கொண்ட காசி முஹம்மது ஹனிபா என்பவரது மரண சொத்து தொடர்பான T 2202 இலக்க புதல் வழக்கொன்று கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் காணப்படுகிறது.

இவ்வாறான பெயர்வழிகள், தாம் ஆட்சி செலுத்தி வரும் நிலபுலன்களின் சொத்துரிமை தொடர்பான வம்சாவளியை (தோம்பு) உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. காணி எல்லைகளில் பெளதீக ரதியான தகவல்களை இவற்றிலிருந்து பெற முடிகிறது. இதனால், இடத்தில் அமைந்துள்ள பிரதான மரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும் வம்சாவளிகள் அமைக்கப்படுகின்றன. அக்குறணைப் பகுதியில் வீலந்திமரத்தடி வீட்டு முகம்மது லெப்பை என்ற பெயருடன் 1857ம் ஆண்டில் வாழ்ந்தவர் பற்றிய தமிழ்க் குறிப்பொன்று காணப்படுகிறது. இதே வம்சாவளிப் பெயர் சிங்களத்தில் பிலஜகஹூமன கெதர (விலங்குமூல) என எழுதப்படுகிறது.[44] இங்கு, நீரல்லை கிராமத்தில் அத்தியடி (அத்திமரத்தடி) என்ற மிகப் பழமையான பெயர்வழியும் காணப்படுகிறது. பாத்ததும்பறை பள்ளேகம்பறை பறனகம் என்ற கிராமத்தில் பிராசுமரத்தடி வீட்டு முகம்மது லெப்பை (1901) என்பவரது பரம்பரையினர் வாழ்ந்துள்ளனர்.[44A] பட்டியகம் உடகம் கோணா கொடையில் கொரொக்கஹூ கெடே (கேரளாக்கநை ஜலே) கெதர சேகு அப்துல் காதர் என்னுமொரு பரம்பரைப் பெயரும் உள்ளது.[45] இவை இவர்களது வசிப்பிடம் அமைந்த இடங்களை தெளிவாக அறியும் சான்றுகளாகவும் அமைந்துள்ளன.

தும்பனே உடபலாத்தை கலகெதர மடிகே என்னும் ஊரில், ‘பள்ளி அடியன்’ என்று வரும் பரம்பரைப் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. பள்ளிவாசலின் அருகில் வசித்ததினால் இப்பெயர் ஏற்பட்டுள்ளது. கலூகல்ல வெதரால்லாகே கெதர பள்ளி அடியன் லெப்பே (1899) என பல வம்ச குறிப்புகளுள் அப்பெயர் காணப்படுகிறது.[46] குருநாகலை பிரதேசத்து வேவுட கோரளை பரகஹூதெனிய என்னும் ஊரிலும், பள்ளி அடியன் மரியன் பீ (1872) என இவ்வம்சாவளிப் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது.[47] மாத்தனை கொங்காவளை கிராமத்தில், ஊர் பள்ளிவாசல் அருகில் வாழ்ந்த ஒருவர் பள்ளிக்காவா கெதர பக்கீர்த்தம் (1899) என அழைக்கப்பட்டுள்ளார்.[48] கல்பஹூல்காவா கெதர

என்னும் குடும்பப் பெயர் கொண்ட முஸ்லிம்கள், உடூநுவரை மெதபலாத்தை அபகஸ்தென்ன (கம்பளை) என்னும் கிராமத்தில் உள்ளனர்.[49] இது போன்று பல வடிவங்களில் வம்சாவளி கொண்ட முஸ்லிம்கள், கண்டிய பிரதேசத்து ஊர்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

கண்டிய முஸ்லிம்களின் “அஸ்வெத்தும்காரயோக்கள்”

கண்டிய முஸ்லிம்கள் விவசாயத்தில் காட்டிய ஈடுபாட்டை எடுத்துக் காட்டும், பல சிங்கள மொழிப் பதப் பிரயோகத்தினாலான வம்சாவளிப் பெயர்கள் உள்ளன. அவற்றுள் பிரதானமானது அஸ்வெத்தும் (ஆக்வெட்டும்) என்னும் பரம்பரை பெயராகும். சிங்கள சமூகத்தில் அனேகரிடம் இவ்வாசகம் காணப்படுகிறது.

ஆரம்பம் முதல் காணக்கூடியதான் வயல் நிலங்களுக்குப் பிறகு, நெல் விதைப்பதற்காக புதிதாக உருவாக்கப்படும் நிலம் ‘அஸ்வெத்தும்’ என அழைக்கப்படும். அநேகமாக தனியொருவினால் விவசாயத்திற்காக தயார் செய்யப்படும் அஸ்வெத்தும் நிலங்கள் மிக அரிதாகவே காணக்கூடியவையாக உள்ளன. இவ்வாறு, முதன் முறையாக நெல் விளைச் சலற்ற நிலத்தை சில கட்டுப்பாடுகளுக்கு அழைய, விவசாயத்திற்கு உதந்த வயலாக ஆக்கியவர்களைச் சிங்களத்தில் அஸ்வெத்தும் காரயோ (ஆக்வெட்டும் காரயோ) என அழைப்பார். கண்டிய முஸ்லிம்களிலும், இவ்வுயர் பணியைப் புரிந்த அஸ்வெத்தும் காரயோக்கள் இருந்துள்ளதை அவர்கள் கொண்டிருந்த வம்சாவளிப் பெயர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

யட்டிநுவர மெதபலாத்தை தெஹியங்கை என்னும், முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழும் கிராமத்தில், அஸ்வெத்துவே கெதர உமரு வெப்பை (1895 க்கு முன்னர்) என்னும் ஒருவரின் வீட்டுப் பெயரிலிருந்து, அவரது முதாதையரில் அஸ்வெத்தும்காரர் இருந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.[50] குருகம் என்னும் ஊரில் இந்த அஸ்வெத்தும் வயல் உள்ளது.

இவ்வாறான அஸ்வெத்தும் வயல்களுக்கு அஸ்வெத்துவக் காரர் மூலமாகப் பணம் செலுத்தி, அதனை கண்டிய இராச்சியத்தில் ஒரு கருமபீத்திற்குரிய சேவைப் பங்காக பதிவு செய்து கொள்ளும் வழைமையும் காணப்பட்டது. அக்காணிகள் நிந்தகம உரிமையாளரின் பரிபாலனத்திலிருந்தும் விலக்களிக்கப்பட்டிருந்தன. இதனால் அஸ்வெத்தும் காரயோக்களின் பெரும்பாலானவர்கள், கண்டிய அரசு

சேவையுடன் தொடர்புள்ளவர்களாக இருந்து, அக்காணிகளை அடையப் பெற்றார்கள். கோத்தாவல என்னும் கிராமத்தில், மெதமலுவே விகாரைக்குச் சொந்தமான வயலில், பரவனி பங்குதாரர்களாக அஸ்வெத்துவே விதானேவை கெதர அக்மது வெப்பை என்பவரும், அதே வம்சாவளியிடைய சாயுப் பெப்பை என்பவரும் உரிமை பெற்றிருந்தார்கள். இவர்களது முதாதையர் விதானைமார் களாக இருந்துள்ளதை அவ்வம்சாவளிப் பெயர் காட்டுகிறது. இவர்கள் விகாரைக்கு, அவ்வயல் நிலத்திலிருந்து ஒத்து (இது) எனப்படும் விளைச்சலில் முன்றிலொரு பங்கைச் செலுத்தினார்கள்.[51] இவ்வாறே, தெல்தெனிய கும்புகதற என்னும் கிராமத்தில், அஸ்வெத்துவே கம்மெஹலூகே கெதர என்னும் பரம்பரைப் பெயர், முஸ்லிம் குடும்பங்களிடையே காணக்கூடியதாக உள்ளது.[52] இப்பரம்பரையினரின் முதாதையர் கம்மெஹலூவாக இருந்து இவ்வயற் பங்கைப் பெற்றுள்ளமை இதிலிருந்து தெளிவாகின்றது. இதே ஊரில் அஸ்வெத்துவே விதானைவை கெதர என்ற வம்சாவளியும் உள்ளது.[52A]

குருநாகலை மாதுரே கோரளையில் அஸ்வெத்தும் என்னும் ஒரு கிராமம் உள்ளது. இங்கு அதிகமான முஸ்லிம்கள் வாழ்கின்றனர். (பி.கு.) இக்கிராமத்தில் வசித்த ஒரு முஸ்லிம் பெண்ணுக்குப் பிறந்த புதல்வனே, ‘வத்மிஹி பண்டார்’ என்னும் முஸ்லிம் மன்னன் எனக் கூறப்படுகிறது. இக்கிராமத்தில் வில்பாவே பத்தினி தேவாலயத்திற்கு உரித்தான வயலின், ‘அஸ்வெத்துவே பங்கு’களை வாட்புதுமிபி, அசனா வெப்பை, இஸ்மா வெப்பை, குப்பதமிபி ஆகிய நான்கு பேருக்கு வழங்கப்பட்டன.(1872) இவர்களது வம்சாவளிப் பெயர்களில் விதானேலே (விதானேலே வாப்புதமிபி) எனும் பதவி வழிப் பெயர் காணப்படுகிறது.[53] இவர்களது முதாதையரான விதானை மூலம், இது ‘அஸ்வெத்துவ’ செய்யப்பட்டு பரம்பரை பரம்பரையாக பரவனி ஆட்சி பெற்று வரும் வயல் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இப்பரம்பரைப் பெயரைப் போன்றே பேலவ (ஆலை) விதானைவைகே கெதர என்னும் வம்சபெயர், பாத்ததும்பர உடகம்பறு குண்ணேபான என்னும் கிராமத்தில் முஸ்லிம்களிடம் காணப்படுகிறது.[54] பள்ளுக்குற என்ற விவசாய கிராமம், முழுக்க முழுக்க முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த ஒரு பகுதியாகும். 1901ம் ஆண்டு குடிசனக்கணக்கெடுப்பின் படி

பி.கு: 1901ம் ஆண்டு சனக்கணிப்பின் படி அஸ்வெத்துவே கிராமத்தில் மொத்த சனத்தொகை 129. அதில் 63 பேர் முஸ்லிம்களாவர். இதன் அருகே பொல்லத்து என்ற முஸ்லிம் கிராமம் உள்ளது. இங்கு சனத்தொகை (18க்கு 17 பேர் முஸ்லிம்கள்)

இங்கு வாழ்ந்த மொத்த சனத்தொகையான 62 பேரில் அனைவருமே முஸ்லிம்களாவர். இவ்வூர் பெயர் கொண்டு மன்றும்பறே முஹாம்தீர் மீரா நெய்னாப்பிள்ளை முஹம்மது வெப்பை [55] என்பவர் 1871ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் முகந்திரமாக இருந்திருப்பதை, அவரது பெயரில் இருந்து அறியமுடிகிறது.

உப்பட பிரதேச பெயர்களில் சீல வாங்சாவளிகள்

கண்டிய அரசர்கள், நாட்டை அரசாட்சி செய்ய இரண்டு பிரதான அதிகாரம்மார்களை நியமித்திருந்தார்கள். அவ்விருவரும் பள்ளோகம்பறை, உடக்கம்பறை என அழைக்கப்பட்டார்கள். இவ்வழிகாரம் களின் மூலம் முழு கண்டிய இராச்சியமும் பொதுவாக பரிபாலனம் செய்யப்பட்டது. ஆனால், இராச்சியம் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, இவர்களின் ஆதிபத் தியத் திற்கு உட்பட்ட பிரதேசங்கள் வேறுபடுத்தப்பட்டிருந்தன.

முதலாவது அதிகாரத்தின் கீழ் ஏழு கோரளை, மாத்தகை, ஹாரிஸ்கத்துவை, தும்பரை முதலான பிரதேசங்கள் காணப்பட்டன. சத் கோரளை என சிங்களத்தில் அழைக்கப்பட்ட பிரதேசமே ஏழு கோரளையாகும். மாத்தகை அஸ்கிரி கோரளையில், நிக்கோல்லை என்னும் முஸ்லிம் கிராமத்தில் சத் கோரளை வீதாணோகை கெதர் ஹபி வெப்பை என்னும் ஒருவர் வாழ்ந்துள்ளார்.[56] ‘சத்கோரளை’ என்ற வம்சாவளிப் பெயரை உடைய முஸ்லிம்கள் குருநாகலையில் சில கிராமங்களிலும் வாழ்கின்றனர். முங்காலத்தில் புத்தளம் திசாவளி என பிரசித்தம் பெற்றிருந்த பகுதி ‘ஏழு பத்துவைரட’ என அழைக்கப்பட்டது. இது ஏழு கோரளையுடன் தொடர்பு பட்டு, கண்டிய இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாகவே காணப்பட்டது. அக்குரனையில் ஒரு கிராமத்து முஸ்லிம்களிடம் புத்தளம் வீதாணோகை கெதர் என்ற வம்சாவளிப்பெயர் காணப்படுகிறது. அதே போன்று இங்கு 1873 ம் ஆண்டில் பரவனியாக ஒரு காணியை ஆட்சி செய்து வந்த ஒருவரது பெயர் புத்தளத்து மாரக்கார் அகமதுவில்லை மாரக்கார் என தமிழ் காணி உருதியொன்றில் இடம் பெற்றுள்ளது.[57] மாத்தகை மகா திசாவளி யின் பெயரைக்கொண்டு, மாத்தகை வீதாணோகை கெதர் செய்து மொழுங்கலை என்னும் வம்சாவளியைக் கொண்டவர் பாத்ததும்பறை மடவளையில் வாழ்ந்தார்.[58] இப்பகுதியில் சிங்களச் சமூகத்தினரிடமும் இவ்வாசகம் இருப்பதைக் காணலாம். கண்டி இராசதானியைச் சூழ உள்ள ‘ரட’ என பெயர் பெற்ற ஹாரிஸ் பத்துவை, தும்பரை போன்ற பிரதேச பெயரை தமது பெயரில் சோத்துக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம்களும் வாழ்ந்துள்ளனர்.

முன்வத்துகொடையில் வசித்த ஹாரிஸ்பத்துவை குருனேஷேலே கெதர் அகமது வெப்பை என்பவர் பிரசித்தம் பெற்றவர்களில் ஒருவராவர்.[59] தெஹியங்கை என்னும் கிராமத்தில் தும்பறயே கொடுவே கெதர் என்ற பெயர்வழி, முஸ்லிம்கள் மத்தியில் உள்ளது.[60]

இரண்டாவது அதிகாரம் மின் பரிபாலனத் திற் குரிய சதரகோரளை உடபலாத்தை, கொத்தமலை போன்ற பிரிவுகளில் காணப்படும் பிரதேச பெயர்களையும், தமது வம்சாவளியாக முஸ்லிம்கள் கொண்டிருந்தார்கள். சதர கோரளை என்பது கண்டிய இராச்சியத்தில் ஒரு திசாவளியாகும். இது கல்பொடை, பரணகூறு கிண்திகொட, பெளிகல் என நான்கு கோரளைகளைக் கொண்டதால் இப் பெயர் ஏற்பட்டது. இதில் பரணகூறு கோரளையில், பள்ளி போருவே என்ற ஒரு இடம் உள்ளது. தும்பனே பள்ளே பலாத்தையில், ஹதரவியந்த மடிகேயில் தெஹிதெனிய வாசி ஒருவர் பள்ளி போருவே கோரலே கெதர் கிப்ராஹும் வெப்பை என்ற வம்சப்பெயரைக் கொண்டிருந்தார்.[61] கேகாலை மாவட்டத்திலும் பள்ளிபோருவ (மரக்கலகம்) என ஒரு கிராமம் உள்ளது. இங்கு 1901ம் ஆண்டின் சனக்கணிப்பின்படி இங்கு மொத்த சனத்தொகை 121. அதில் 117 பேர் முஸ்லிம் களாவர். தெஹியங்கையில் ஹதரகோரலே குஞ்சனேஷேலே கெதர் என்னும் வம்சாவளிப்பெயர் கொண்ட முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்து வந்தனர்.[62] உடபலாத்தை திசாவளியின் ஒரு பிரதான ஹாரான கம்பளை, கண்டி ராச்சியத்தின் ஒரு பூராதன தலை நகரமாகும். இவ்வூர் பெயரில் கம்பளை முஹந்திரமலைகே கெதர் என்னும் வம்சாவளி நாமம் உடைய முஸ்லிம்கள் அரச்வாவெல என்ற கிராமத்தில் இருந்தனர்.[63] கேகாலை கெக்கிரி கொடை கிராமத்தில், ‘கொத்தமலே நயிதேலே’ எனும் பரம்பரைப்பெயரில், முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.[64] இக் கொத்தமலை ஊர் கந்தகட்டரா என்று அழைக்கப்பட்ட பிரதேசத்துக்குரிய ஒரு பகுதியாகும். இத்தோடு நுவர கெதர் என்ற வம்சாவளிப்பெயர் பரணகமயில் ஹபிபு மொஹமத் ஆலிம் சாகிப் (1929) என்பவருக்கு இருந்தது.[65] இது கண்டிய தலை நகரைக் குறிப்பிடும் ஒரு பெயராகும்.

நோசியப்பத்து முஸ்லிம்களின் வம்சாவளிப் பெயர்கள்

கண்டிய இராச்சியத்தில் இன்றும், முஸ்லிம்களிடையே சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்கள் பல இடங்களில் வழக்கில் இருந்து வருகின்றன. கேகாலை, குருநாகலை மாவட்டத்தில், ஒரு சில ஊர்களில் முஸ்லிம்கள், தமது முதாதையரது மரபுவழி நாமங்களை தமது பெயர்களுடன் சோத்துப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். தொழில் வழி

பெயர்களைத் தவிர, சமூக அமைப்பில் பயன்படுத்திவரும் பெயர்வழிகளைப் பல்வேறு அமைப்புகளிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளன. அவை அந்தந்த பிரதேசங்களுக்குள் எனதே மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்வான பரம்பரை நாமங்கள் மேற்கூறிய பிரதேசங்களில் மூஸ்லிம்கள் வாழும் பல கிராமங்களில் வழக்கில் உள்ளன. கண்டிய நாட்டின், முன்னைய இராஜதானியாக திகழ்ந்த கம்பளை பகுதியில், இவ்வாறான பெயர் வழக்கு தற்போது அரிதாகிவிட்டது. அதே போன்று, மாத்தளைப் போன்ற மாவட்டங்களிலும் சிங்கள வம்சாவளி வழக்கு, வழக்கொழிந்து விட்டது எனக் கூறலாம். கண்டிய ஆட்சியின் கடைசி தலைநகரைச் சூழ உள்ள அனைத்து மூஸ்லிம் கிராமங்களிலும், 'வாசகம்' முறை இன்றும் மூஸ்லிம்கள் மத்தியில் பிரஸ்யம் பெற்றுள்ளதனை, அது சம்பந்தமாகக் கிடைக்கும் ஏராளமான தரவுகளில் இருந்து அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

சிங்கள சமூக அமைப்பில் இருப்பதைப் போன்ற மூஸ்லிம்களில், வம்சாவளிப் பெயர்கள் பயன்படுத்தப்படும் பிரதான பகுதியாக ஹாரசியப்பத்து - ஹாரிஸ்பத்து விளங்குகிறது. இது 'ஆறிசியபத்து' எனவும் வழங்கப்படும், ஹாரசியப்பத்துக்குரிய குலுகம்மனசியபத்துவ, மெதசியபத்துவ என்னுமிரு பற்றுக்களிலும்; பள்ளேகம்பறை, உடகம்பறை என்ற கோரளைகளிலும், மூஸ்லிம்கள், செறிந்து வாழும் பல கிராமங்கள் மிகப்பழமையான காலம் தொட்டே இருந்து வருகின்றன. இவ்விரு கோரளைகளிலும் காணப்படும் மூஸ்லிம் கிராமங்கள் பொதுவாக 'அக்குரனை' எனக் குறிப்பிடப்படும். 'அக்குரனைக்குடி' எனவும் இது அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கிராமங்களிலும் மூஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக வசிக்கின்றனர் கண்டிய இராச்சியத்தில் மூஸ்லிம்களின் குடியேற்றத்தின் ஒரு கேந்திர ஸ்தானமாக இப்பிரதேசத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

கண்டிய மன்னன் இரண்டாவது இராஜசிங்கனின் அட்சிக் காலத்தில்(1635-87), போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராக துணிச்சலுடன் அரசனின் பக்கமிருந்து போராடிய, முன்று அரேபியர்கள் மீது அளவில்லா விருப்பம் கொண்ட அரசன் அவர்களை கண்டியில் குடியமர்த்திக் கொண்டான் அம்முவரும் கண்டிய சிங்களப் பெண்மனிகளை விவாகம் செய்து கொள்ள விரும்பினார்கள். மன்னன் அவர்களுக்கு அளித்த தைரியத்தின் காரணத்தால் அவர்கள், கண்டி பெருவரையின் போது முன்று சிங்கள இளம் மங்கைகளை கவர்ந்து சென்று அரச மாளிகையிலேயே மறைத்து வைத்தனர். பின்னர் மன்னனின் விருப்பத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு, அக்கண்ணியரின் பெற்றோர்கள் அவர்களை அரேபியர்களுக்கு மணமுடித்துக் கொடுக்க இணங்கி

னார்கள். இவர்களை கண்டிய மன்னன் அக்குரனையில் குடியேற்றினான் என அக்குரனை மூஸ்லிம்களின் முதாதையர் பற்றிய ஒரு மரபுக்கதை உள்ளது.

1901 ஆண்டு குடிசன மதிப்பிடிடன்படி ஹாரிஸ்பத்துவையில் மூஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த கிராமங்கள்

கிராமங்கள்	மொத்த சனத்தொகை	மூஸ்லிம்களின் எண்ணிக்கை
குலுகம்மனசிய பத்துவ:		
என்டறு தென்னை	103	98
இனிகல	194	182
உக்ரஸ் பிட்டிய	389	388
மெதசியப் பத்துவ:		
குருந்து கொல்ல	198	197
பல் கும்புற	62	62
ஹான் ஓய	14	12
பள்ளே கம்பஹ கோரவை:		
அக்குரனை	340	334
வெவிகெட்டிய	248	248
புனுகொஹோ தென்னை	285	285
கல்ஹின்ன	310	310
ஹல் கொல்ல	43	43
உட கம்பஹ கோரவை:		
பங்கொல்லா மட	251	239
குருகொடை	412	406
விலான உடகம	293	102
அக்குரனை ஹுகஹமுல்ல	108	97
அக்குரனை வராகஸ் ஹின்ன	64	63
அக்குரனை தெலம்புகஹவத்த	220	220
அக்குரனை தெம்படகஸ்தென்ன	115	115
அக்குரனை தெவடகஹ முலதென்ன	135	132
அக்குரனை மல்வானகேஹின்ன	192	192
அக்குரனை நீர்ல்லை	303	303

இம்மரபுக்கதைக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே, மூஸ்லிம்கள் இங்கு வாழ்ந்தமைக்கான சான்றுகள் உள்ளன. பழமையான தவளாம் கருமப்பெமான்று இங்கு இயங்கி வந்துள்ளமைக்கான தடயங்கள் காணப்படுகின்றன. பங்கொல்லாமட எனும் கிராமத்துக்கருகில்,

தனுவில் என்ற இடத்தில், நயிதே குலத்து முஸ்லிம்கள் ஈக்கோற்றும் இராசகாரியத்தை தொகல்தொறுவை புராண விகாரைக்காக ஆற்றிவந்துள்ளார்கள்.[65] குருகொடையில் ஒரு மடிகே கருமபிடம் காணப்பட்டது. இங்கிலேயேர் கண்ணிய இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிய ஆரம்பங்காலப்பகுதியில், அக்குராணை குருகொடை மடிகே நாயக்க என்ற பதவியை மொழிந்தின் பாவாலெப்பை என்பவர் வகித்துள்ளார். இவர் 1-12-1818 இவிருந்து அரசு சேவைக்காக தவணம் மாடுகளை வழங்கி வந்தார். இங்கே நிர்வல்லை என்ற கிராமத்தில் காலங்காவலாக முஸ்லிம்கள் ஆட்சியெற்று வரும் பரவனி இடங்களிற் சில காலச்சேகை, தகத்தென்ன என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டன. (1879ம் ஆண்டு ஒரு குறிப்பின்படி 80A) இங்கு காலே என்பது சிங்கள மொழியில் கால (ஆல) என்பதன் மருவநலாகக் கொள்ளலாம். இவை, தவணம் மாடுகளைக் கட்டும் இங்களாகும். குருகொடையில் கொங்காவல கெதர என்பது மிகப் பழைய வம்சாவளியாகும். 1887ம் ஆண்டிற்கு முன்னர் வாழ்ந்த கொங்காவல கெதர இவ்வளில் புள்ளே என்பவர் இவ்வாசகமையைக் கொண்டிருந்தார்.[67] இங்கு மடிகே கருமபிடம் அமைந்திருந்ததால், மடிகே முகந்திரம் பதவியை வகித்தோரும் இருந்துள்ளார்கள். குதுகொவை குக்கிழக் கீட்டு என்ற பரம்பரை பெயர் அக்குராணையில் உள்ளது.[68] 1871ம் ஆண்டில் வாழ்ந்த ஒருவர் இப்பெயர்வழியைக் கொண்டிருந்தார். ‘வீட்டு’ எனப்படும் பெயர்கள் பலதலைமுறைகளுக்கு முன்பிருந்தே பயணபடுத்தப்பட்டு வரும் பெயர்களாகும். இவ்வம்சாவளிப் பெயர்கள் மிகப் பழையானவை. ஆகையால், சொந்த ஊரை வீட்டு இப்பெயர்ந் தவர்களின் குடும்பங்களிலும், இப்பெயர்வழியைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மாத்தனையில், மடிகே கிராமமான வறக்காமுறையிலும், மடவல மடிகேயிலும் குருகொவை குக்கிழவளைய கெதர என்ற வம்சாவளிப் பெயர் கொண்ட முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்துள்ளார்கள்.[69] குருகொடை ஊர் பிரதாங்கியாக குருகொவை அமைது கூட்டு என்பவர் மதிக்கப்பட்டுள்ளார்.

இப்பிரதேசத்தில் முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையிலோக இருந்தமையால், இங்கே பல்வகையையும் சார்ந்த முகந்திரமார்கள் வாழ்ந்துள்ளார்கள். அவர்கள் முகந்திரம் என்னும் பட்டத்தைத் தமது பெயர்களுடன் இணைத்து இருந்தனர். எடுத்துக்காட்டாக, 1870ம் ஆண்டளவில், யங்காஙத்து முகந்திரம் உதுமாலெப்பை குக்கிழு வெப்பை என்பவர் இப்பதவியை வகித்துள்ளார்.[70] இதே காலப்பகுதியில், மாங்கோரை முகந்திரம் என்னும் பதவியை கலைமா லெப்பை உதுமாலெப்பை என்பவர் வகித்துள்ளார்.[71] அக்குராணையில் பன்குஷ்டிரை முகந்திரம் ஏரா நெய்தாப்பின்கை என்னுமொருவரும் இக்காலப்பகுதிக்கு முன்னர் இப்பொறுப்பில் இருந்தார்.[72] 1873ம்

ஆண் டி வல் காசி முகந்திரம் அலியுதுமாவெப்பை என் பவர் வாழ்ந்துள்ளார்.[73] ஹாரிஸ்பத்துவையில், வழங்கப்பட்டு வரும் வம்சாவளிப் பெயர்களில் ஹாரிஸ்பத்துவே குருணேவே கெதர, தேசே குருண் னான் சே கெதர, கமே குருண் னாசே கெதர போன்ற முஸ்லிம்களின் பிரபல்யம் பெற்ற வம்சாவளிகளைப் போன்று, சிங்களவர்களின் சமூக அமைப்பில் பொதுவாகக் காணக்கூடிய பெயர்களும் இப்பிரதேசத்தில் நடைமுறையில் இருந்தன.

சிங்களவர்களும் பயன் படுத்தும் ஒரு வாசகமயான கந்தே கெதர என்பதை அக்குராணை முஸ்லிம்களும் பயன்படுத்தினார்கள். கந்தே கெதர யூக்ப் வெப்பை என்னும் ஒருவரிடம் (1871) இப்பற்பரைப் பெயர் காணப்பட்டது.[74] அதுபோல் இரு மருங்கிலும் சிறிய மரங்களினாலான வேலிகளையும், அதற்கூடாகச் செல்லும் அடிபாதையையும் கொண்டுள்ள அமைப்பு, இப்பகுதியில் உள்ள கிராமங்களில் அதிகமாகக் காணக்கூடியதொரு இலட்சணமாகும். இது தெவட்ட என வழங்கப்படும். இதனை வம்சாவளிப் பெயராக சிங்களவர்கள் பயன்படுத்தி வருவது வழக்கமாக இருந்து வருகின்றது. தெவடே கெதர செல்லா புள்ளே பாவாதம் என்பவரின் முதாதையரும் இவ்வாசகத்தை தமது பெயருடன் சேர்த்துக் கொண்டுள்ளார்கள். அவர் 1867ம் ஆண்டளவில் பல்கும்புறை கிராமத்தில் வாழ்ந்தார்.[75] இது போன்றே எகொட கெதர நொவெஹத் (அல்லது) வீதானேவாகே கெதர என்ற பெயரையுடைய குடும்பங்கள், குருந்து கொல்லலை எனும் கிராமத்தில் வாழ்ந்துள்ளார்.[76] இவ்வாறே, கிறை (ஒலு) குருணானேவேலா கெதர என்னும் பரம்பரைப் பெயரிலும், முஸ்லிம் குடும்பங்கள் இதே ஊரில் வாழ்ந்தன.[77] எகொடகெதர, கிறை கெதர என்பன சிங்களவர்கள் மிகுதமாக பயன்படுத்தும் பெயர்களாகும். தெமட்ட கொல்லே கெதர என்பது அக்குராணையில் வழங்கப்பட்டுவரும் மற்றுமொரு பழையான பரம்பரைப் பெயராகும்.[78]

சிங்கள குல அமைப்பில் அடங்கும் ‘நயிதே’ என்னும் வம்சப்பெயர்களை அக்குராணை வாசிகளில் பலர் கொண்டிருந்தார்கள். குட்டி நயிதைளை கெதர என்ற பெயர், ஹாரிஸ்பத்துவையைச் சேர்ந்த பல கிராமங்களில் முஸ்லிம்களிடையே பாவனையிலிருந்தன.[79] அக்குராணையில், வெதகும்பற நயிதை மிராப்பிள்ளை வெதருளை உதுமாலெப்பை அவர்கள் 1899 இல் வாழ்ந்தார்கள்.[80] எண்டறுதென்ன நயிதேவாயே கெதர கிள்மாயில் புள்ளே உதுமாலெப்பை என்பவர் 1886 இல் அக்குராணையில் வாழ்ந்துள்ளதாக ஒரு குறிப்பு 11.01.1871 இல் கண்டி மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட இல. 54265 என்னும் வழக்கேட்டில் காணப்படுகிறது. இவை மிகப் பழையான காலம் முதல் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் வம்சாவளிகளாகும்.

தழப்பத்து வீட்டு அகமது வெப்பை கலைஞரில்லை என்றால் 1879 ல் நிர்ல்லை கிராமத்தில் வாழ்ந்தவர். இங்கு ‘தழப்பத்து’ என்பது சிங்களத்தில் தல்பத்தை (ஒலையை)க் குறிக்கும் பதமாக இருக்கலாம்.[80A] அக்குராணையில் வழக்கில் இருந்து வரும் இதுபோன்ற வம்சாவளிப்பெயர்கள், இந்நாலில் பல சந்தர்ப்பங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை தவிர்ந்த சில பெயர் வழிகளே மேலே கூறப்பட்டவையாகும்.

இங்கு காணப்படும் ஒரு சில வம்சாவளிப்பெயர்கள் சிங்கள சமூக அமைப்பில் உள்ள, வாசகமயின் மூல அமைப்பியல்புன் ஒன்றுபட்டாலும், பல்வேறு வித்தியாசமான சொருபங்களைக் கொண்டவையாக அவை அமைந்துள்ளன. அனேகமான பரம்பரைப் பெயர்கள் துறிமூழி பத உச்சரிப்பைக் கொண்டவையாக உள்ளன. அத்தோடு, அவை பேச்சு வழக்கு மொழியிலும் அமைந்திருந்தன. இப்பகுதியின் காணி உறுதிகளையும் வேறு ஆதனங்களையும் தமிழ் மொழியில் எழுதிய நொத்தாரிசுவார்கள், அப்பெயர்களை அவ்வாறே எழுத்திலும் வடித்தார்கள். எடுத்துக்காட்டாக;

அக்குராணையில் உஸ்சா கொடையார் அகமது வெப்பை யீரா வெப்பை என, 1871 இல் அங்கு வாழ்ந்த ஒருவரது பெயர்வழி தமிழில் எழுதுபட்டுள்ளது[81] இப்பரம்பரை வாசகம் உஸ்ஸாக கொடையார் வீட்டு என, பிறிதூரு தமிழ்க் காணி உறுதியொன்றில் எழுதுபட்டுள்ளது.[82] இங்கு குறிப்பட்டுள்ள உஸ்ஸாக கொடையார் என்பதற்கு எந்த விசேட தமிழ் அர்த்தமும் கிடையாது. இது, உஸ்ஸாகோட் (ஆகையை) என்ற இடப்பெயரைக் குறிக்கும் ஒரு பதமாகும். உஸ்ஸாகோட் கெதர ஹப்பு வெப்பை என இவ்வம்சாவளிப்பெயர் சிங்களமொழி வம்சாவளி வடிவில் கண்டிமாவட்ட நிதிமன்றத்தின் இல. 5912 என்ற பிரிவிடல் வழக்கில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். இவ்வாறே, அக்குராணை புனரெகாஹோத் தென்னையில், அழகொடையார் தோட்டத்து அலியுதுமாயின் கூடு [83] எனும் பெயரைக் கொண்டடோரது பரம்பரையினர் 1899இல் வாழ்ந்தனர். இதில் அழகொடையார் எனப்படுவது அழகொட (அலையை) என்ற இடத்தைக் குறிப்பிடும் பதமாகும்.

இப்பிரதேசத்தில் மிகமிகப் பழமையான ஒரு வம்சப் பெயர் ‘கலைம் கெதர்’ என்னும் பெயராகும். இம்மரபுவழிப்பெயர் கொண்டவர்கள், அஸ்கிரிய விகாரைக்குரிய நிலங்களைப் பெற்றிருந்தார்கள். இப்பெயர் திரிபடைந்து இன்று கலைஞர்தார் என்பதாக அழைக்கப்படுகிறது. 70 வயது நிறம்பிய ஹப்பில்லை

என்னும் அக்குராணை வாசி, தழது பரம்பரைப்பெயரை கலைஞர்தார் வீட்டு என்பதாக நிதிமன்றச் சாட்சியமொன்றின் போது குறிப்பிட்டார்.[84] இதில் ‘கம்’ என்னும் பதம் தமிழில் ‘காமம்’ என்பதாக பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. (உ-ம்:- வத்தே‘கம்’ - வத்து‘காமம்’) அது போன்று, கல‘கம்’ என்பது ‘கல‘காமம்’ என இங்கே திரிபடைந்துள்ளது. ஆனால், இவ்வுரில் கழுகாமத்தார் வீட்டுச் சுலையா வெப்பை எனவும் ஒருவரது பரம்பரைப்பெயர் (1901ம் ஆண்டில்) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.[85] இப்பெயர்வழியும் ‘கலகம்’ என்பதின் திரிபு எனக் கொள்ளலாம். என்றாலும், கழுகமுவே குருன்னேறேலே கெதர என்பது போன்ற வம்சாவளிப்பெயர்கள், கழுகமுவ ஏன்னும் கிராமப் பெயரை அடிப்படையாகக் கொண்டு, முன்வத்துக்கொடை முஸ்லிம்களிடையே வழக்கில் உள்ளன. இப்பெயர்வழிகளுடன் கிட்டிய தொடர்புடைய ‘களாத்தார் வீட்டு அலியுது மாப்பிள்ளை’ என்னும் தலைமுறை பெயரும் 1872ம் ஆண்டில் அக்குராணையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.[86] மாத்தளை அஸ்கிரிய பள்ளேசியப்பத்துவ கோரளையில் ‘கலகம்’ என்னும் ஒரு கிராமம் உள்ளது.

இவ்வாறு சிங்கள வாசகம் அமைப்பிலான பெயர்களை, முஸ்லிம்கள் தமிழ் மொழி உச்சரிப்பில் தமக்கே உரிய தனித்துவமான அமைப்பில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இப்பெயர்கள் மிகப்பழமையான காலந் தொட்டு பயன் படுத் தப்பட்டு வருபவையாக கையால் இந்நாற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பிறந்தவர்களினாலும் கூட அவற்றிக்கு உரிய விளக்கத்தையும், தோற்றுவாயையும் கூறமுடியாது உள்ளன. அதனால், சமூக மட்டத் தில் காணப்படும் இவ்வாறான பரம்பரைப்பெயர்களின் வரலாற்று வழிகளை, யூகங்களாகவேனும் கூற முடியாத நிலை உள்ளது.

அக்குராணையில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்கள், மாத்தளை முஸ்லிம்களுடன் கொண்டிருந்த பூர்வீகத் தொடர்புகளை எடுத்துக்காட்ட அங்கே நடைமுறையிலுள்ள சில வம்சாவளிப் பெயர்களைச் சான்றாகக் குறிப்பிடலாம். அப்பெயர்களும் மேலே கூறப்பட்ட அமைப்பிலேயே காணப்படுகின்றன.

வறாக்காமுறையார் வீட்டு என்னும் பரம்பரைப்பெயர் இங்கு பிரசித்தமானதாகும். இப்பெயர் வறக்காமுறையார் கிக்மாயில்லை செய்யது வெப்பை என்னும் வடிவத்திலும் உபயோகிக்கப்பட்டன.[87] வறக்காமுறை என்பது மாத்தளை அருகில் உள்ள ஓர் கிராமமாகும். இது போன்று மாறுகோணை என்னும் கிராமப்பெயரில், மாறுக்கொணையார் வீட்டு பக்கர்ப்பிள்ளை என்ற வம்சாவளிப்பெயரும், யான் கொழுவார் வீட்டு என மற்றுமொரு வம்சாவளிப் பெயரும் காணக்கூடியதாக

உள்ளது.[89] அதுபோல், இங்கு ‘கம்பலகெதர்’ என்ற வம்சாவளிபெயர் கம்பளயார் வீட்டு எனவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. [89A] ஹாரிஸ்பத்துவையில் 1877 இல் வாழ்ந்த ஒருவர் வடசடையார் ராவுத்தார் மகன் கலுக்கு அகமது என பெயர் பெற்றிருந்தார்.[90] குருகொடை வாசியொருவர் நகரியார் வீட்டு கீழ்மாயில் பிள்ளை(1872) என்னும் பெயர் கொண்டிருந்தார்.[91] இவ்வாறு பல்வகை அமைப்பில் இப்பகுதி முஸ்லிம் கள் தமது தலை முறைப் பெயரை பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

அக்குரணைப் பகுதியில் முதலியார், முதியன்சே என்னும் வம்சாவளிப் பெயர்கள் பற்றிய விபரங்கள் முன்னர் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. அது போன்று, இங்கு வழங்கப்பட்டுவரும் மிகப்பழமையானதொரு வம்சாவளியாக அடப்பயாலயே (அவிலைலே) என்ற பெயர் விளங்குகிறது. இதனை அடப்பனார் என தமிழில் எழுதுவர். கண்டிய அரசனது விசுவாசத்திற்கும், உள்ளனபிற்கும் உரித்தான் ஒரு குடும்பம் மன்னனால் இப்பட்டம் கொண்டு அழைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

இதில் மிகப்பழமையான பெயர், முதுனே அடப்பயாலயே கெதர் என்ற பரம்பரைப்பெயராகும். முதுனையடப்பனார் வீட்டு அபூபக்கர் லெப்பை வயித்தியார் அகமது லெப்பை ஆராச்சியார் என்பவர் இப்பெயர், வழியுடன் 1870ம் ஆண்டைவில் இவ்வூரில், வாழ்ந்தாக ஒரு குறிப்பு கூறுகிறது.[92] இது போன்று முதுனே அடப்பனார் குடும்பங்கள் பற்றி ஏராளமான குறிப்புகள் கிடைக்கத்தக்கவையாக உள்ளன. இங்கு குறிப்பிடப்படும் குடும்பத்துக்குரிய பழமையான வீடு, அக்குரணையில் மல்வானஹின்ன என்ற கிராமத்தில் உள்ளது. ‘முதுனே’ என்பது உயர்மான ஓர் இடத்தைக் குறிக்கும் சிங்களப்பதமாகும். ‘ஹின்ன’ என்பதும் மலை முகடுகள் கொண்ட சிறிய காட்டுப்பகுதியான இடத்திற்கு வழங்கப்படும் பெயராகும். இக்குடும்பத்தவர் ஓர் உயர்மான இடத்தில் கண்டிய மன்னனால் குடியமர்த்தப்பட்டதால், இப்பெயர் பெற்றதாக கூறப்படுகிறது. உயர்வீட்டு அடப்பனார் என தமிழில் வழங்கப்படும் ஒரு வம்சாவளிப்பெயரும் இங்கு உள்ளது.[93] இது ‘முதுனே அடப்பனார்’ என்பதன் தமிழ் வடிவமாகக் கொள்ளலாம். இப்பிரதேசத்தில் கல்வரின்ன, வராகஸ்வரின்ன போன்ற முஸ்லிம் கிராமங்களும் ‘ஹின்ன’ என்ற நாமத்துடன் உள்ளன. இவையும் உயர்மான பகுதிகளாகும்.

இக்குடும்பத்துடன், தொடர்புடைய தெனிய அடப்பனார் வீட்டு எனும் பரம்பரைப்பெயர் கொண்ட குடும்பங்களும் இங்கு வாழ்கின்றன. தெனிய அடப்பனார் வீட்டு மீரா லெப்பை உதுமாலெப்பை என்பவர் 1857ல்

இப்பிரதேசத்தில் சீவித்ததாக ஒரு அறுதிச்சாதனக் குறிப்பு கூறுகிறது.[94] இக்குறிப்பில் ஒரு வயல் நிலம் பற்றிய விடயம் எழுதப்பட்டுள்ளது. இக்குடும்பத்தவர் வயலறூகே வாழ்ந்தமையினால் தெனிய எனும் காரணப்பெயரை இவர்கள் பெற்றிருக்கலாம். இதே போன்று பள்ளே கம்பஹ கோரளையில் வத்தே அடப்பநார் அகமது வெவ்வை ஆலீசாக்குப் பெயர் என 1891 இல் பதிவான ஒரு சாசனத்தில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.[95] அக்குரணை நீரல்லையில், தெனும்புக்கவத்தே அடப்பனார் வீட்டு என்னும் வம்சாவளிப்பெயர் காணப்படுகிறது.[95A]

மிகப் புராதன காலந்தொட்டே இப்பகுதி முஸ்லிம்கள் சிங்கள பெளத்த மக்களோடு, மிக நெருங்கிய தொடர்பு பூண்டு வாழ்ந்து வந்துள்ளமைக்கான சான்றுகளாகச் சில வம்சாவளிப்பெயர்கள் இங்கு காணப்படுகின்றன. அக்கால முஸ்லிம்கள் பெளத்தர்களின் புளித் சின்னங்களைக் கூட தமது பெயர் வழியில் பயன்கூட்தியுள்ளார்கள். இதே ஊரில் ‘போகநூகொடுவு’ எனவும், ஒரு குடும்பபெயர் இருப்பதை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். ‘கோவில் முதுனே வத்தை’ என்னும் இடம் தொடர்பான ஓர் ஆவணத்தில், குருகொடையில் வச்க்கும்(1872) இப்ராஹிம்பிள்ளை யூசுபுலெப்பை என்பவரது வம்சாவளிப்பெயர் விகாரே அடப்பனார் வீட்டு என பெளத்த மதத்தலத்தின் பெயரைக் கொண்டு அழைக்கப்படுகிறது.[96] அக்குரணையில் வலகம்பா மன்னனின் காலத்தில் கட்டப்பட்டதாகக் கூறப்படும், ஒரு புராண கல்விகாரை காணப்படுகிறது. இதனை, நினைவுபடுத்தி இப்பெயர் வழித்தோன்றி இருக்கலாம். கண்டி இராச்சியத்தில் சில விகாரை நிலங்களில் ‘அடப்யாகே பங்கு’ என ஒதுக்கப்பட்டு அவை முஸ்லிம்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. குருநாகலைப் பிரதேசத்தில் ரம்புக்கந்தன என்னும் கிராமத்தில் ஒர் லெப்பை வெத குருநேலே என பவர் ‘கிறைக்கே அடப்யாகே பங்கு’ எனும் 8 ஏக்கர் விஸ்தீரணமுள்ள நிலப்பங்குகளை, பிரசித்தம் பெற்ற ரித்விகாரரயில் இருந்து பெற்றுள்ளார். (1872)[97] இப்பகுதியில் வேவுட கோரளையில் பறை வேவியே பொலயில் வசித்த ஒருவருக்கு குருவாலென விகாரையின் நிலப்பங்குகள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. அவரது பெயர் கில்மயில்பள்ளே அடப்பை அப்குல் ரஜுமான் புள்ளே குஞ்சி உடையார் என்பதாகும்.[98] இது முஸ்லிம்கள் மீது பெளத்தர்கள் கொண்டிருந்த நன்நம்பிக்கையின் காரணமாக, விகாரைகளுடன் தொடர்புடைய வர்களுக்கு கிடைத்த சிறப்பு நாமங்கள் எனக்கூறலாம்.

அக்குரணையில் ‘அடப்பனார்’ என்னும் அடைமொழியுடன் அழைக்கப்பட்ட பெயர்வழிகளில், மற்றுமொரு பெயர் மொறப்போன அடப்பனார் வீட்டு என் பதாகும். மொறப்பொல என் பது காவற்தலமொன்றைக் குறிக்கும் பதமாகும். இப்பெயர் வழியுடையோர்

இங்கு பல கிராமங்களிலும் வாழ்கின்றனர். மொறப்போன அடப்பனார் வீட்டு அகம்மது கண்டு மூராச்சியார் உதுமா வெப்பை யாராச்சியார். என்பவர் 1871 இல் இங்கு வாழ்ந்துள்ளது அதற்கு ஒர் உதாரணமாகும்.[99] ஹாரிஸ்பத்துவையில் பல கிராமங்களில் அடப்பனார் வீடு எனப் பெயர் கொண்ட வீட்களும் காணப்படுகிறன. இப்பிரதேசத்தின் இந்தப்பெயர் வழியின் பழமைக்கு இது ஒரு சான்றாகும். வெறுமனே 'அடப்பனார் வீட்டு' என வம்சாவளிப் பெயரைப் பயன்படுத்துவோரும் இங்கு உள்ளனர். இவ்வுருக்கு அருகாமையில் அமைந்துள்ள கலகெதர மடிகே என்னும் ஊரிலும் 'அடப்பயலே கெதர' வம்சாவளிப்பெயர் இருந்துள்ளது. இங்கு வாழ்ந்த முன்னால் மடிகே ஆராச்சி இஸ்மாயில் லெப்பை அகம்மதுலெப்பை (1899) என்பவர் கஹட்டமிட்டியே அடயப்பயலே கெதர என்னும் வம்சாவளிப்பெயரைக் கொண்டிருந்தார்.[100]

கண்டிய முஸ்லிம்களின் வம்சாவளிப் பெயர்கள், அங்கு குடியேறிய சில குடும்பங்களின் ஆரம்ப வருகைப்பற்றிய எதிர்வு கூறல்களுக்கும் சான்றாக அமைகின்றது எனலாம். அக்குரணையில் காணக்கூடியதாக உள்ள சில வம்சாவளிப் பெயர்கள் இதனை உறுதிப்படுத்துபவையாக உள்ளன.

'அஸ்செய்வுற் அஹ்மது உடைய மகன் முறைம்மத்' எனப், பெயர் பெற்ற, புகழ் பெற்ற ஆத்மீக ஞானி கசாவத்தை ஆலிம் அப்பா வலியுல்லாஹ் அவர்கள் அக்குரணையை பிறப்பிடமாகக் கொண்டு, அங்கேயே சமாதி (சியாரம்) அமையப் பெற்றுள்ளார்கள். இவர்கள் 1827 (ஹிஜ்ரி 1247)ம் ஆண்டளவில் பிறந்து, 1893ல் இறப் பெய்தினார்கள். அரபி மொழியையும், சன் மார்க் க ஞானங்களையும் தென்னிந்தியாவில் தெளிவுறக் கற்று, சிறந்த மார்க்க அறிஞராக புகழ் பறப்பினார்கள். இவரால் அறியிலும், அரபித்தமிழிலும் பல நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

அக்குரணையில் வழங்கப்படும் முழுனே அடப்பனார் வீட்டு என்னும் வம்சாவளிப் பெயரூக்குரியவர்கள் இவர்களது முதாதையரே. இவரது தந்தையாரும் ஒரு மார்க்க அறிஞராவார். மார்க்க அறிஞரை 'ஆலிம்' என அரபிப்பாடையில் குறிப் பிடுவர். பல்வகை அறிவுக்கலைகள் அடங்கிய கிரந்தங்களை கற்றுத்தேறியவர்களே 'ஆலிம்' எனும் பட்டத்தைப் பெறுவர். கிரந்தங்கள்-கிதாபுகள் என அரபியில் குறிப்பிடப்படும். அக்குரணையில், கிதாபோதின வெப்பை அகம்மது வெப்பையின் மகன் முறைம்மது வெப்பை என்னும் பெயரில் அழைக்கப்படுவது இவரது தகப்பன் அஹ்மத் அவர்களையே எனக் கூறலாம்.[101] 1871 இல் எழுதப்பட்ட பல போது ஆவணங்களில்

இப்பெயர் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவற்றில், கையொப்பங்கள் அரபி மொழியிலேயே இடப்பட்டுள்ளன. அஹ்மத் லெப்பை ஆலிம் அவர்கள், அக்குரணையில் கசாவத்தை எனும் கிராமத்தில் தாம் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். இக்குடும்பம் தென்யிடப்பனார் வீட்டு அல்லது கசா வத்தே வீட்டு [102] என அழைக்கப்பட்டது. இதனாலேயே அறிஞர் முறைம்மத் லெப்பை அவர்கள் கசாவத்தை ஆலிம் (ரஹ்ம) என அழைக்கப்பட்டுள்ளார்கள். உயர் வீட்டு ஆலிம் சாகிப் எனவும் இக்குடும்பத்தாரிடையே பெயர் வழக்கு இருந்தது.[103]

அஹ்மத் லெப்பை ஆலிம் அவர்களது தகப்பனார் சுலைமா லெப்பை மரைக்கார் ஆவார். இவர் குஞ்சி மல்கர் என்பவரது மகனாவார். இக்குஞ்சி மல்கர், கண்டியை அரசாண்ட மன்னனொரு வனின் நம்பிக்கைக்குரியவராக இருந்ததுடன், மன்னன், இட்ட பணியொன்றை புத்தளம் சென்று ஆற்றியமையால் மல்வான ஹிண்ணையில் குடியேற்றப்பட்டார் என ஒரு மரபுக் கதை அவரது பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களால் கூறப்படுகிறது.

பூராதனக் காலத்தில் புத்தளம் கண்டிய மன்னனின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. கண்டிய சிங்கள மன்னர்கள், தமது முடிகுட்டு விழாவிற்காக புத்தளத்தின் நவன்கடுவே என்னும் இடத்திற்குச் செல்வது சம்பிரதாயமாக கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. கண்டியை அரசாண்ட நரேந்திர சிங்க (1707-1739) மன்னனின் முடிகுட்டு விழாவின் போது புத்தளத்தில் வைத்து, அவனைக் கொலை செய்ய மேற்கொள்ளப்பட்ட சதி அங்கு முஸ்லிம்களால் முறியடிக்கப்பட்டு மன்னனின் உயிர் காப்பாற்றப்பட்டது. அதனால், மன்னன் சோனகத் தலைவர்களுக்குக் கண்டிய அரசின் கொடியையும், பெறுமதியான நன்கொடைகளையும் வழங்கி அவர்களைக் கெளரவித்தாக வரலாறு கூறுகிறது. கீத்தி ஸ்ரீ ராஜசிங்க மன்னனின் (1747-1782) முடிகுட்டு விழா வரையில் நவன்கடுவைக்கு கண்டிய அரசர்கள் செல்லும் வழக்கமிருந்தது. குஞ்சி மல்கர் வாழ்ந்த காலமும் அண்ணளவில் இக்காலப்பகுதியென கணிப்பிடக் கூடியதாகவுள்ளது. அத்துடன் பழமையான காலம் தொட்டே புத்தளத்துடன் அக்குரணைக்குத் தொடர்பிருந்ததை புத்தளது மரைக்கார் அகம்மது வெப்பை மரைக்கார் (1873) என்பது போன்று, அக்குரணையில் அக்காலந் தொட்டே வழக்கில் இருந்து வரும், பரம்பரைப் பெயர்கள் சான்று பகர்களின்றன. மேலே குறிப்பிடப்பட்டவர் அக்குரணையில் பரவணியாக அதாவது, 1873ம் ஆண்டிற்கு முன்பிருந்தே பரம்பரை பரம்பரையாக ஒரு காணியை ஆட்சி செலுத்தி வந்துள்ளார்.

குஞ்சி மல்கர் அவர்கள், ஒரு சிறந்த வம்சத்தைச் சேர்ந்த நூரு முஹம்மத் என்பவரது புதல்வராவார். நூரு முகம்மத் அவர்கள் இலங்கைவாசியும், இந்தியவாசியுமாவார் என, தமது குடும்பப் ராம்பரை பற்றி கசாவத்தை ஆலிம் அப்பா (ரவு) அவர்கள் அருபி மொழியில் எழுதிய குறிப்பொன்றில் கூறியுள்ளார்கள். இத்தரவுகளின்படி, முதுனே அட்பனார் வம்சப் ராம்பரையினர் கண்டியை ஆட்சி செய்த இரண்டாம் விமலதர்மகுரிய (1687-1707) மன்னனாது காலத்திற்குப் பின் அக்குரணையில் குடியேறியவர்கள் எனக் கருதலாம்.

அக்குரணை முஸ்லிம் களின் முன் னோர்களாது சில பெயர்களில், இந்தியத் துணை கண்டத்தைச் சேர்ந்த காயல்பட்டணத்துப் பழங்காலச் சோனகர்களின் பெயர்களின் சாயல்களை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளன. காயல்பட்டணத்தில் குடியேறிய அரேபிய வழித்தோன்றல்கள் முற்காலத்தில், கண்டிய இராச்சியத்துடன் தொடர்பு பூண்டவர்களாக இருந்துள்ளார்கள். காயல்நகர், முற்கால அரேபியரது முக்கிய தலமாக திகழ்ந்தது. தூட்கைமுனு மன்னின் காலத்தில், கயிலும்தானி (காயல்பட்டணம்) யிலிருந்து வந்த ஒரு சோனகின் வழித்தோன்றல்களே, மாத்தளை பள்ளேசியப் பத்துவில் அமைந்துள்ள, நிக்கொல்லை கிராமத்து முஸ்லிம்களின் முன்னோர்கள் என மலை நாட்டைப்பற்றி எழுதிய A. C. லோரி என்பவர் குறிப்பிடுகின்றார்.[104] பிற்காலத்தில் கண்டி, மாத்தளை, கம்பளை போன்ற ஊர்களில் அதிகமான காயல் வாசிகள் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

‘அப்துல் காதிர்’ என்னும் பெயர் காயல்நகரில் மிகவும் பிரபல்யமான பெயராகத் திகழ்ந்தது. சுமார் 350 வருடங்களுக்கு முன்னர் அங்கு இஸ்லாமிய குபித்துவ ஞானி அப்துல் காதிர் ஜீலானி (ரழி) அவர்களின் ‘காதிரிய்யா தர்க்கா’ எனப்படும் இஸ்லாமிய மத அனுட்டான வழிமுறை அறிமுகமாகியதே அதற்குக் காரணமாகும்.

‘காதி’ என பெயர்களில் வரும் பகுதி ‘காதிர்’ என்பதன் சுருக்கமே ஆகும்.

1877ம் ஆண்டில் பதிவான ஒரு அறுதிச் சாசனத்தில் காயல்பட்டணம் கண்டி அக்காதி லெப்பை என்னும் பெயரில் ‘அக்காதி’ என்பது ‘அப்துல் காதிர்’ என்னும் பெயரின் தீரிபேயெனக் கொள்ளலாம்.[105] அக்குரணையில், காதி முதியன்னேசோகே என்ற மிகப் பழமையான வம்சாவளி உடையோர் வாழ்ந்து வருவது, இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.[106] இலங்கையில் டச்சு காலத்தில், கடல் வாணிபத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய தென்காயல் நகரைச் சேர்ந்த, வள்ளல் சீதக்காதி (1650-1720) அவர்களின் பெயரிலும் ‘காதி’ என்னும்

பெயர் பகுதி உள்ளது. இவர், கண்டிய மன்னன் இரண்டாம் விமலதர்ம குரியனின் (1687-1707) நெருங்கிய நன்பனாக விளங்கினார். இவரது சிபாரிசினால் கண்டிய அரசனிடம் சிக்கி கைத்தியாக இருந்த, ஐந்து ஆங்கிலேயர்களை மன்னன் விடுதலை செய்த வரலாறும் உள்ளது. ‘சீதக்காதி’ என்பது ‘செய்தக்காதி’ அதாவது ‘செய்யது அப்துல் காதிர்’ என்பதிலிருந்து மருவி வரும் பெயரேயாகும். சேகாதி என்பதும் இதே பொருளையே தருகின்றது. சுமார் முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், ‘சேகாதி நயினார்ப் புலவர்’ என்னும் புகழ் பெற்ற முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர் இதே காயற்பட்டணத்தில் வாழ்ந்துள்ளார். குல வழிப்பெயர் வரிசையில் அக்குரணையில் பங்கொல்லாமட கிராமத்தில் சேகாதி நயிதேலா கெதர என்னும் வம்சாவளி காணப்பட்டது. இப்பரம்பரையில் வந்த, சேகாதி நயிதேலா கெதர கிப்ராஹி, பகீர், ஒமர் என்போர் 1872இல் துணுவிலைக் கிராமத்தில் கண்டி தெகல் தொறுவே விகாரைக் காணிகளைப் பரவணியாகப் பெற்றிருந்தார்கள்.[107]

அக்குரணையில் வாழ்ந்த இப்பெயருடையவரது பரம்பரையின் தொன்மை, மேலே குறிப்பிட்ட காயல் பெரியார்களின் காலப் பகுதிக்குரியன எனக் கருதலாம். காயல்பட்டணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், கண்டிய மன்னர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையினால், சிலவேளை இவர்கள் காயல்பட்டண சோனகரின் வழித்தோன்றல்கள் எனக் கருதவும் இது வாய்ப்பளிப்பதாக உள்ளது. இதற்கு மற்றுமொரு ஆதாரமாக, அக்குரணை பழங்குடி முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த ஊர்களில், பெண் களுக்கு நாச் சீயார் என்னும் பெயரைச் சூட்டிக்கொள்ளும் வழக்கம் இருந்து வந்ததைக் குறிப்பிடலாம். இது காயல்பட்டணத்தில் காணப்பட்ட ஒரு வழக்கமாகும். கி. பி. 875இல் எகிப்து (மிஸ்ரு) நாட்டிலிருந்து மரக்கல யாத்திரையின் மூலம் முஸ்லிம்களில் ஆண்களும், பெண்களுமாக 224 பேர் காயல்பட்டணக் கரையை அடைந்தனர். இவர்களை, அங்கே குடியேற்றிய பாண்டிய வேந்தன் ஜெயவீரு ராஜாக்கா நாயனி என்பவன் தமிழில் ஒரு பட்டயமும் இவர்களுக்கு வழங்கினான். அதில் காயல்பகரைக்கு வந்த எகிப்து நாட்டுப் பெண்களை ‘நாச் சீயார் பெண்டு’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதனால் காயல்பட்டணத்தின் முஸ்லிம் பெண்களின் பெயர்களோடு ‘நாச் சீயார்’ என்பதை இணைத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் காணப்பட்டது எனக் கருதலாம். அக்குரணையில் பழமையான பல குடும்பங்களிலும், இப்பெயர் காணப்பட்டுள்ளது. ‘முதுனே அட்பனார்’ வம்சாவளியுடைய குடும்பத்தை இதற்கு ஒர் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். அதுபோன்று, மரைக்கார், நயினார் என்னும் பெயர்களும் காயற்பட்டணத்தில் வழங்கப்படுவது போன்றே இங்கும் நடைமுறையிலுள்ளது.

இரு சமூகங்களும் ஒரே வம்சாவளியும்

கண்ணிய சிங்கள - மூஸ்லிம் சமூகங்களுக்கிடையே, குழந்தைகளுக்குப் பெயர் குட்டுவதில் பாரம்பரிய பாகுபாடு காணப்பட்டாலும், வம்சாவளிப் பெயர் விடயத்தில் வேறுபாடு இருக்கவில்லை எனலாம்.

கொவி குலத்துச் சிங்களவர்கள், தமது குழந்தைகளுக்குப் பெயர் குட்டுவது, முதன் முதலாக அக்குழந்தைக்கு சோரூட்டும் நாளிலாகும். இது ‘பத் கவப்புதா நம’ (ஏன் கிடைத்த என் அழைக்கப்படும்). இப்பெயரின் ஆரம்ப எழுத்து, குழந்தை பிறந்த நேர சகுனத்திற்கு ஒத்ததாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, மிகப் பழமையான பெயரொன்றைச் சூட்டுவதே வழக்கமாகும். மூஸ்லிம்கள் தமது குழந்தைகளுக்கு, பிறந்து ஏழாவது நாளில் அழகிய அரபி உச்சரிப்புடன் கூடிய பெயர்ச்சுட்டி அதனைக் காதில் ஊதுவார்கள். கண்ணிய சமூக அமைப்பில் சிங்களவர்களது ‘பத் கவாப்புதா நம’ என்ற பெயர்களையும், மூஸ்லிம்களின் அரபிப் பெயர்களையும் தவிர அவர்கள் பெயருக்கு முன்னால் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பயன்படுத்தி வந்த வம்சாவளிப் பெயர்கள் பெரும்பாலும் ஒரே அமைப்பிலேயே இருந்தன.

தெளிவான சிங்களமொழி அமைப்பு கொண்ட பல வம்சாவளிகளை கண்ணிய மூஸ்லிம்கள் தமது பெயருடன் பயன்படுத்தி வந்தமைக்கு மேலும் சில எடுத்துக்காட்டுகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன. இது போன்ற மரபு வழிகள் சிங்களவர்களிடமும் காணக் கூடியனவையாக உள்ளன.

உடூந்வரை தஸ்கரரை எளதெடுக்கேயில், அகமது லெப்பை என்பவருக்கு அரநாயக்க வத்தே கெதர (1936)
அங்கே (அங்கை) விளை கேடர [108] எனவும்,
மெதபலாத்தை கெடகும்புற தவுலகலயில் வசித்த ஒருவர் அம்பரவியால் அன்கே யடித்தே கெதர (1914)
அமிகரலை அங்கே மீதினே கேடர [109] என் பதாகவும், பாத்தஹேவாதூற்றை உடதெனிய கிராமத்தில், உ.இஸ்மாயிலுக்கு ஒதுவாவே கெதர (1899)
ஒலைவே கேடர [110] என்றும்,
பாத்ததும்பரை பள்ளோகம்பறு வத்தே கெதரயில் குப்பத்தம்பிக்கு கோத்தனவை வீட்டு (1901) (111) எனவும்,

தெஹியங்கை என்ற கிராமத்தில், பக்கீர் லெப்பை அவர்களது பெயருடன்
கண்ணின்னே கெதர (1916)
கலைஞர் கேடர (112) எனவும், மாத்தனை மெதசியபத் துவே பரகஹவை கிராமத்தில், உதுமாலெப்பைக்கு,
கண்ணேகல கெதர (1921)
கலைஞர் கேடர [113] என்ற பெயரும், குருநாகலை வேவுகோரளை பறகாதெனியாவில், அகமது புள்ளே அவர்களுக்கு,
கர்ளியத் கெதர (1872)
கர்ளிய் கேடர [114] என்றும், தும்பனை பள்ளே பலாத்தை தெஹிதெனியே மாட்கேயில், ஹபிப் லெப்பைக்கு,
கோட்டகோட ஹாச்சிலாகே கெதர (1940)
கலைஞர் கேடர [115] என்றும், பாத் ததும் பரை பலிஸ் பத் துகோரளை கும்புக் கதுரயில், மம்மதுமொஹித்துக்கு,
கல்வியேட் கெதர (1942)
கல்வை கேடர [116] என்பதாகவும், கலுகமுவை கிராமத்தில் சாரா உம்மா என்னும் பெண்மணிக்கு, யரகர கெதர (1938)
யரகர கேடர [117] என்ற பெயர் வழியும், தெஹியங்கை கிராமத்தில் ஹபிப் லெப்பை சாயுப் என்பவருக்கு, பிசுவஜுவே கெதர (1938)
பிலநேசில் கேடர [118] என்பதாகவும், ஹாசியப்பத்துவே மெதபலாத்தையில் பல்கும்புரயில், அழக்கர் லெப்பைக்கு,
புள்கொலே கெதர (1867)
புள்கொலே கேடர [119] என்றும், பாத்ததும்பர உடகம்பறு மடவலையில், ஓமர் லெப்பை அஹமது லெப்பைக்கு,
தக்கவினை கெதர (1873)
தக்கவினை கேடர [120] எனவும், உடூந்வரை மெதபலாத்தை எளதக்கேயில், மம்மது லெப்பை என்பவருக்கு,
உம்பல் அன்கே கெதர (1929)
உமில் அங்கே கேடர [121] என்பதாகவும், உடூந்வரை கதுபலாத்தை மான்கமுவையில், காதர் லெப்பை கிள்ளெகால்லே கெதர (1930)
உல்லைலால் கேடர [122] எனவும்,

உடுநுவரை மெதபலாத்தை எளதக்கை கிராமத்தில், மம்மது வெப்பைக்கு, மாஹின்கொடே கெதர (1941) அதிலேயே ஒரே [123] என்றும், பள்ளோகம்பறை மெதசியபத்துவே பல்கும்புரையில் ஒருவருக்கு, மொறிகால்லே லேகமலாகே கெதர (1898) மேற்கொல்லே லேகமலாகே கெதர [124] என்னும் வம்சாவளியும், உடுநுவரை மெதபலாத்தை அரச்வாவெல கிராமத்தில், மம்மது வெப்பைக்கு, மொல்லியாழலே (1941) மோல்லியாலே [125] எனவும், உடபலாத்த கலகெதர என்னும் ஊரில் தம்பிகண்டு ஹஜ்ஜிலெப்பை, ஷூட்டிபொல கெதர (1872) கெவிலேலே ஒரே [126] எனவும், அதே ஊரில், ஈசுபு வெப்பை என்பவருக்கு, வட்டபுளுவே கெதர (1878) ஓன்றுலே ஒரே [127] எனவும் பரம்பரைப் பெயர்கள் இருந்துள்ளதை சில எடுத்துக்காட்டுகளாகக் குறிப்பிடலாம். இதுபோன்று, கண்டி இராச்சியத்தில் முஸ்லிம்கள் வாழும் பல ஊர்களிலும் சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்கள் முஸ்லிம்களிடையே வழக்கில் உள்ளன.

கண்டிய முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த எல்லா ஊர்களிலும் இச்சிங்கள் வம்சாவளி வழமை காணப்படாதது போன்று, சில குறிப்பிட்ட முஸ்லிம் பிரிவுகளிடையேயும், இப்பெயர்வழி காணப்படவில்லை. இங்கு வாழ்ந்த இந்திய வம்சாவளி முஸ்லிம்களிடம் இப்பெயர்வழி நடைமுறை காணப்படவில்லை. அதேபோன்று, தீவின் கரையோரப் பகுதிகளில் குடியேறி வாழ்ந்து, பின்பு இடம் பெயர்ந்து வந்த முஸ்லிம்களும் சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, கண்டிய கடைசி மன்னன் ஸ்ரீ விக்கிரம ராஜ்சிங்கன் (1798-1815) காலத்தில் கண்டியில் குடியேறிய, புகழ் பெற்ற ஓர் அறிஞரின் பரம்பரையினர் இப்பெயரைப் பெற்றிருக்கவில்லை. அது அறிஞர் சித்திலெப்பை (1838-1898) என்பவரது பரம்பரையாகும். 1878இல் எழுதப்பட்ட ஒரு காணி உறுதியில் அவரது பெயர் (நூர். A.L.M.காசீம்-காணி உறுதி இல.290) ‘கிளங்கைத் தீவில் கணம் பொருந்திய சப்ரிங்கோட்டு பெருக்கோராக்ய கண்டியிலிருக்கும் மேன்மைதகு முறைம்மது காசீம் சித்திலெப்பை’ என மிக நீண்ட கெளரவ பட்டங்களுடன் எழுதப்பட்டுள்ளது. இவர் கண்டியில் பிறந்து வளர்ந்தவர் என்றாலும் இவ்வம்சாவளிப் பெயர் வழமை இவர் குடும்பத்தில் இருக்கவில்லை. இதனை, சிங்கள வம்சாவளிப் பெயர்களை உடையோர் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே இங்கு குடியேறி வாழ்ந்து வருவதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம்.

இப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மலாய் இனத்து முஸ்லிம்களிடமும் இப்பெயர் வழக்கு காணப்பதற்கு அரிதாக உள்ளது. ஒரிரு தொழில்வழிப் பெயர்கள் மாத்திரமே அவர்களிடம் காணப்பட்டது எனலாம். கண்டி கட்டுக்கலையில் வசித்து வந்த கண்டிய மன்னன் ஸ்ரீ விக்கிரம இராஜ்சிங்கனின் மலேயபடையில் (ஜாவா படை) தலைமைப் பொறுப்பை ஹசன் முஹாந்திரம் என்பவர் வகித்தார். இவர் மலே முஹாந்திரம் என அழைக்கப்படார். உக்ரஸ்பிட்டிய என்னும் கிராமத்தில் வாழ்ந்த ஒருவர் ஜா முகந்திரம்லாயே கெதர முதல்யின்னகே மொஹம்மது வெப்பை என்னும் வம்சாவளிப் பெயரைப் பெற்றிருந்தார்.[128]

- 1) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 7756
- 2) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற காணி வழக்கு 48182
- 3) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற புதல் வழக்கு T 4212
- 4) SL/N.A SERVICE TENURES REGISTER - KANDY (1872) P.629, 643, 645
- 5) SL/N.A SERVICE TENURES REGISTER - KANDY (1872) P.251
- 6) SL/N.A SERVICE TENURES REGISTER - KANDY (1872) P.165
- 7) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற வழக்கு இல. 44822
- 8) நூர்/A. L. முறைம்மது வெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இலக்கம் 64 (15.3.1871) Vol-1 / 1871-1872
- 9) நூர். கந்தப்பா கணபதிப்பின்னள். தமிழ் காணி உறுதி இல.14.
- 10) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற காணி வழக்கு இல.15093-ஒப்பனை 3032
- 11) நூர்/A. L. முறைம்மது வெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இலக்கம்445 (1.பெ.1873)
- 12) நூர்/A. L. முறைம்மது வெப்பை தமிழ் காணி உறுதி (7 வைகாசி 1904)
- 13) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 5940, இல. 32702 (18.7.1938) காணி உறுதியில்.
- 14) SL/N.A SERVICE TENURES REGISTER - KANDY (1872) P. 363
- 15) நூர்/A. L. முறைம்மது வெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இலக்கம்.54 (30.1.1871))
- 16) SL/N.A SERVICE TENURES REGISTER - KURUNEGALA (1872) P. 1708
- 17) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 11300, கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற வழக்கு இல. L 181, (10.12.1938 தாக்கல் செய்யப்பட்டது)
- 18) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல.P.12104
- 18A)கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல.P.3302 (ஒப்பனை 12706 (23.12.1890)
- 19) நூர்/A. L. M. காசீம் தமிழ் காணி உறுதி இலக்கம் 318 (20 ஆடி 1878)
- 20) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல.P.11310 காணி உறுதி இல. 3787
- 20A)கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல.P.4022 காணி உறுதி இல. 1426 (19.1.1867)
- 21) நூர்/A.L முறைம்மதுவெப்பை தமிழ்காணி உறுதி இல.318 (20 ஆடி 1878)
- 22) நூர்/கந்தப்பா கணபதிப்பின்னள். தமிழ் காணி உறுதி இல.14.

- 23) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P. 11380
கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 11174
- 24) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 2223
- 25) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 11294
- 26) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 3114
(இல. 35529 உறுதியில் சாட்சிக்காரர்)
- 27) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 3498
- 28) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 8328 (காணி உறுதி 3825 படி)
S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR - KANDY (1872) P - 154
- 29) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 296 (8.4.1872)
- 30) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 3991
- 31) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 9944
- 32) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 5477
- 33) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 7346. தமிழ் காணி உறுதி
பி.நொ/முகம்மது காசிம் என்பவரால் 13.5.1892ல் எழுதப்பட்டது.
- 35) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR - KURUNEGALA (1872) .
P - 1712
- 35A) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR - KURUNEGALA (1872)
P - 926(5)
- 35B) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 12311 (வழக்காளி)
- 35C) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 8328 (5வது எதிராளி)
- 36) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 40 (30.1.1871)
- 37) கண்டி மாவட்ட நீதி மன்ற வழக்கிலக்கம் P. 8497 தமிழ் காணி
உறுதி இல. 2720 (12.10.1887)
- 38) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 479 (5.3.1873)
- 39) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 82 (11.5.1871)
- 40) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 6030 - சிங்கள காணி உறுதி
இல. 687 (22.9.1873)
- 41) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 11174
- 42) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 6032
- 43) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 3784 - காணி உறுதி
இல.16914 (23.6.1922)
- 44) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 3103 - 1ம் குறிப்பு - காணி
உறுதி இல.2687 (1857) (2) காணி உறுதி - 3004 (24.2.1864)
- 44A) நொ/ கந்தப்ப கணபதிப்பிள்ளை. தமிழ் காணி உறுதி இல.20.
நொ/ சி. ஆருமகம். தமிழ் காணி உறுதி இல.109 (18. கார்.1917-அத்தியடி)
- 45) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 3784
- 46) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 3904
- 47) SL/N.A SERVICE TENURES REGISTER - KURUNEGALA (1872) P. 926(6)
- 48) நொ/ ஜயவர்தன. காணி உறுதி இல.14853 (3.11.1899)
- 49) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 2013 (1945ல் தாக்கல் செய்யப்பட்டது)
- 50) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 2089
காணி உறுதி இல. 7820 (27.5.1915)
- 51) SL/N.A SERVICE TENURES REGISTER - KANDY (1872)
- 52) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 8540, இல். வழக்காளி
- 52A) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 2934
(இல.4277 காணி உறுதி)
- 53) SL/N.A SERVICE TENURES REGISTER - KURUNEGALA (1872) P. 2341
- 54) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P. 6159 (காணி உறுதி
இல.845 - 18.1.1906)
- 55) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 127 (3.7.1871)
- 56) நொ/பி. த. எஸ். ஜயவர்தன-காணி உறுதி இல. 33053 (1.11.1960)
- 57) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 516 (29.4.1873)
- 58) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P. 12434 (வழக்காளியின்
பெயரிலிருந்து)
- 59) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR - KANDY (1872) P - 169
- 60) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 3498
- 61) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 12311
- 62) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 13200- காணி உறுதி இல. 9333
(6.7.1916)
- 63) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 2050
- 64) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR - KEGALLA - P - 353
- 65) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 12246.
- 66) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR - KANDY (1872) P - 540
- 67) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற காணி வழக்கு இல. L. 8522 - காணி உறுதி இல.
2888 (10.1.1877)
- 68) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 184 (6.12.1871)
- 69) நொ/S. M. P. விழோதிலக. காணி உறுதி இல. 18867 (10.1.1917) யம்
கண்டி மாவட்ட நீதி மன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P. 11736
- 70) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 18 (18.1.1871)
- 71) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 88 (4.10.1871)
- 72) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 127 (3.7.1871)*
- 73) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல.463(22.2.1873)
- 74) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல.158(21.8.1871)
கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற புதல் வழக்கு T 1900 (1895)
- 75) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 4022 - காணி உறுதி இல. 1426
(19.1.1867)
- 76) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 4022 - காணி உறுதி இல. 9587
(11.5.1898)
- 77) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 9752 - காணி உறுதி இல. 1491
(7.7.1866)
- 78) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 4448 - (வழக்காளி)
- 79) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 4448 - காணி உறுதி இல.
5815 (24.9.1880)- அங்குவையைல் P. 11208 இல் பிரிவிடலதுவியாவில்
- 80) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 13852 - காணி உறுதி இல.
4098 (9 வது 1899)-
- 80A) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 1025
- 81) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 2106 (22.6.1879)
- 81) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 27 (1871)
- 82) நொ/ கந்தப்ப கணபதிப்பிள்ளை. தமிழ் காணி உறுதி இல.20. (1901)
- 83) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 8497 - காணி உறுதி இல.9812
(21.5.1899)
- 84) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 9752 - (11.8.1997 சாட்சியம்)
- 85) நொ/ கந்தப்ப கணபதிப்பிள்ளை. தமிழ் காணி உறுதி இல.7 (1901)
- 86) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 368 (15.8.1872)
இல.424 (30.12.1872)

- 87) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 3008 (1.8.1891)
- 88) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 8 (18.1.1871) இல.479 (5.3.1873)
- 89) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 296 (8.4.1872)
- 89A)நொ/ கந்தப்பா கணபதிப்பிள்ளை. தமிழ் காணி உறுதி இல.333 (7.வைகாசி 1911) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 11451 காணி உறுதி இல.15190 (16.12.1913)
- 90) நொ/A. L. M. காசீம் - தமிழ் காணி உறுதி இல.202 (20. ஜூப்சி 1877)
- 91) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 304 (19.4.1872)
- 92) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 01 (31.12.1870)
- 93) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 8497 தமிழ் காணி உறுதி இல.9812 (21.9.1899)
- 94) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 3103 காணி உறுதி இல.2687 (1857)
- 95) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 3008 (1.8.1891)
- 95A)கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 1025
- 96) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல. 372 (19.8.1872) நொ/ கந்தப்பா கணபதிப்பிள்ளை. தமிழ் காணி உறுதி இல.15 (3 மார்க்கி 1909)
- 97) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR - KURUNEGALA (1872) P - 2262
- 98) S.L/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR - KURUNEGALA (1872) P - 904
- 99) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல.64 (15.3.1871)
- 100) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 3904 காணி உறுதி நொ/கரவீர இல. 11887 (3.5.1899)
- 101) நொ/A. L. முஹம்மது லெப்பை தமிழ் காணி உறுதி இல.183 (30.11.1871) இல.184 (6.12.1871)
- 102) நொ/ கந்தப்பா கணபதிப்பிள்ளை. தமிழ் காணி உறுதி இல.20 (9 தை 1910)
- 103) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 3103
- 104) A GAZETTEER OF THE CENTRAL PROVINCE OF CEYLON - A.C LAWRIE (D.J.KANDY) 1892 - P 640
- 105) நொ/A. L. M. காசீம் -N.P. அறுதி சாசனம் (தமிழ்) இல. 146 (15 ஆணி 1877)
- 106) நொ/ கந்தப்பா கணபதிப்பிள்ளை. தமிழ் காணி உறுதி இல.6
- 107) SL/N.A SERVICE TENURES REGISTER - KANDY (1872) P. 540
- 108) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 8328
- 109) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 2095 - (16.9.1914)
- 110) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 5705
- 111) நொ/ கந்தப்பா கணபதிப்பிள்ளை. தமிழ் காணி உறுதி இல.79 (1901)
- 112) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 13206
- 113) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 2223 தமிழ் காணி உறுதி இல. 26517 (20.9.1921)
- 114) SL/N.A SERVICE TENURES REGISTER - KURUNEGALA (1872) P. 944
- 115) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 12311
- 116) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 2934
- 117) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற காணி வழக்கு இல. L 176 (17.11.1938 இல் பதிவு)
- 118) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 3493
- 119) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 4022
- 120) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 6032 - காணி உறுதி இல. 688 (22.9.1873)
- 121) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P 5477 - காணி உறுதி இல. 4336 (8.11.1929)
- 122) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற வழக்கு P 40009
- 123) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 5779
- 124) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 4022 - காணி உறுதி இல. 14902 (26.11.1912)
- 125) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 2050 - காணி உறுதி இல. 10468 (16.8.1941)
- 126) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 8665- காணி உறுதி இல. 983 (3.12.1878)
- 127) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 8665- காணி உறுதி இல. 983 (3.12.1878)
- 128) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 2253 காணி உறுதி இல. 1247 (17.1.1929)

அத்தியாயம் - VII

முஸ்லிம்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பொதுவான பெயர்கள்

யோன்

இலங்கைச் சோனகரின் முதாதையர் யோன், யோன் எனச் சிங்களவர்களால் அழைக்கப்பட்டார்கள். ‘இலங்கை மக்கள் அரபிகள் மீது விழுப்பம் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள்’ என்பதாக கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் இங்கு வருகை தந்த ப்லினியஸ் சிக்கண்டஸ்(கி.பி.23-75) என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது அரேபியர்கள் சிங்களவர்களுடன் கொண்டிருந்த நேசம் 20 நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் தொன்மையானது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பெள்தர்களின் புனித பிரதேசங்களில் பிரசித்தம் பெற்றதான் அனுராதபுர நகரம் அரேபிய வர்த்தகர்களின் மிகப்பழமையான குடியேற்றங்களைக் கொண்டிருந்த ஓர் இடமாக இருந்தது. அங்கு கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், மாத்திரை மேற்கொண்ட பாஹியன் என்னும் சீனதேசத்து பெள்த பிக்கு, அந்நகரில் அரேபிய வர்த்தகர்களின் அழகிய வசிப்பிடங்களைக் கண்ணுற்றதாக குறிப்பெழுதியுள்ளார்.

யோன் என்னும் பதம் ஆரம்பத்தில் கிரேக்கர்களுக்கே வழங்கப்பட்டது. கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பின்னர், அரேபியர்களும் இப்பெயர் கொண்டு அழைக்கப்படலானார்கள். இந்தியர்கள் இவர்களை யவனர் என அழைத்தனர். அங்கு கீழ்க்கரை போன்ற இடங்களில் வாழ்ந்த அரேபிய வழித்தோன்றல்கள் சோனகர் என அழைக்கப்பட்டனர். ‘யவனர்’ என்னும் பதமே திரிபடைந்து சோனகர் ஆகியது என்னும் கருத்து அங்கு நிலவுகிறது.

‘மகா வங்ஸ்’ எனும் சிங்கள காவியத்தில் அரேபியர்கள் பற்றி வரும் ஆரம்பக்குறிப்பில் பண்டுகாபய மன்னன் (கி.பி.307-377) அனுராதபுரத்தில் மேற்கு வாயிற்கருகில் சோனாஸ் (கோஷ) களுக்காக

ஒரு நிலத்தை ஒதுக்கினான் எனக் கூறப்படுகிறது. (பி.கு) இங்கு யோன் என்னும் பதமே இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளதாக கைகள் என்னும் வரலாற்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். யோன் என்னும் பதமே சோனகர் என்பதாக பிற்காலத்தில் திரிபடைந்துள்ளது எனக் கூறலாம். ‘சோனகத் தெரு’ என்பது சிங்களவர்களால் யோன் வீதிய என அழைக்கப்படுவதை இன்றும் அவதானிக்கலாம். நெலுந்தெனிய அலவ்வை பிரதான பாதையில் ஓர் இடத்தைத் தற்போதும், யோன் பள்ளிய என அழைக்கின்றனர். தம்பதெனிய இராச்சிய காலப் பகுதியில் அங்கு ஒரு முஸ்லிம் பள்ளிவாயில் இருந்துள்ளது. அதனருகே ஒடும் ஒரு நீரோட்டம் விழும் வயல் யோன்திய என கூறப்படுகிறது.[1] கம்பளை யுகத்தில் (கி.பி.1347-1412) முஸ்லிம் களின் பலம் ஒங்கி காணப்பட்டதனால், அது சிங்கள ராச்சியத்திற்குச் சவாலாக இருந்தாக ‘நிகாய சங்கிராய்’ என்னும் சிங்களக் காவியம் கூறுகிறது. அதில் கம்பளை யுகத்து முஸ்லிம் கள் யோனக என்றே அழைக்கப் பட்டுள்ளார்கள். அதே போன்று கம்பளை ஊடாக (சிறிபாத மலை) பாவாஆத மலை நோக்கிச் செல்லும் பாதை வழியே 18 நாட்டவர் யாத்திரைக்காகச் சென்றதாக ‘பூஜாவலிய’ என்னும் சிங்கள பெருங்காவலியம் கூறுகிறது. ‘ஸ்ரீ சுமங்கள்’ என்ற அகராதியின் படி, இவர்களில் சிங்களவர்களுக்கு அடுத்தபடியாக சோனக (யேநக) என்பவர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார்கள். அதனால், ‘யோன்’ என்பது சிங்களவர்களால் அரேபியர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மிகத்தொன்மையான பொதுப் பெயராகக் கொள்ளலாம்.

மரக்கல

கண்டிய இராச்சியத்தில் முஸ்லிம்கள் மரக்கல (மரங்கல) என்ற பொதுப் பெயராலும், சிங்கள மக்களினால் அழைக்கப்பட்டார்கள். கம்பளை யுகத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலேயே, இப்பெயர் கொண்டு முஸ்லிம்கள் அழைக்கப்பட்டார்கள் எனக் கூறலாம். இது அரபி வழித்தோன்றல்களான, பரம்பரை பரம்பரையாக இங்கு வாழ்ந்து வரும் முஸ்லிம்களைக் குறிக்கும் ஒரு இனப்பெயராகும். இதன்படி முஸ்லிம்கள் மரக்கல மினீக எனவும் குறிப்பிடப்பட்டார்கள்.

1872ம் ஆண்டின் விகாரை, தேவாலய பரவணி பதிவேடுகளின்படி, பரகாதெனிய என்னும் ஊரில், முஸ்லிம்களது வணக்கஸ்தலமானது மரக்கல பள்ளிய என அழைக்கப்பட்டது. அதே போன்று, குருநாகலை மடவலை விகாரைக்குச் சொந்தமான முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த இடங்கள் மரக்கயா ஹேன (சேனை) எனவும், ஹாம்புஞ்சே விகாரை நிலமொன்று மரக்கல கெதர (வீடு) ஹேன எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.[2]

பி.கு: ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முந்பட்ட காலத்தில், அனுராதபுர நகரில் முஸ்லிம்கள் அதிகமாகவே வாழ்ந்து வந்தார்கள். 1871ம் ஆண்டில் சளக்கணிப்பின்டு அங்கு வாழ்ந்த மொத்த பொதுக்கள் 131 பேரும், முஸ்லிம்கள் 194 பேரும் இருந்துள்ளனர்.

கண்டிய பிரதேசங்களில், முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த சில கிராமங்கள் மரக்கலகம் என்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டன. கோலை மாவட்டத்தில் தம்புனுவெவ (மரக்கலகம்), பள்ளி போருவ (மரக்கலகம்) என இரு கிராமங்கள் உள்ளன.(பி.கு.1) அதே போல், கொத்மலைப் பிரதேசத்தில், கலப்பிடிய வசத்திற்கு உட்பட்ட முஸ்லிம்களை பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட மரக்கலகம் என்னும் ஒர் சிற்றுார் உள்ளது.(பி.கு.2) இது ஒரு நதிக்கரை கிராமமாகும். கண்டி ராச்சியத்தின் பரிபாலனத்திற்கு உட்பட்ட தமன்கடுவை என்னும் பிரதேசம், ஆங்கிலேயரது ஆட்சியில் மூன்று பிரதான நிர்வாகப் பிரதேசங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அதிலொன்று மெகாடபத்து என்பதாகும். அதனை மரக்கலபத்து எனவும் அழைத்தார்கள்.

‘மரக்கல்’ என்ற பதம் தமிழில் ‘மரைக்கார் - மரிக்கார்’ எனப் பயன்படுத்தப்பட்டதாக 1901ம் ஆண்டின் சனக்கணிப்பு அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஒரு காலத்தில், கண்டிய இராச்சியத்தின் ஆளுமைக்கு உட்பட்டிருந்த புத்தாம் பிரதேசத்தில் முஸ்லிம்கள் வசிக்கும் நான்கு ஊர்கள் அடங்கிய ஒரு பிரிவு மரிக்கார பத்து என அழைக்கப்பட்டது.

மரத்திலான கப்பலுக்கும், வள் ஸத்திற்கும், தமிழில் மரம்-கலம் எனக் கூறப்படுகின்றது. தென்னிந்தியர்கள் மரக்கலம் வைத்து வணிகம் செய்வர்களை மரைக்காயர் என அழைத்தனர். கி.பி 875 இல் ஜெயவீடு ராஜாக்கா நாயன் என்னும் பாண்டிய வேந்தன், மிஸ்ரு (எகிப்து) நாட்டில் இருந்து மரக்கல யாத்திரைமூலம் இந்தியாவின் காயல்பட்டனைக் கரரையை அடைந்த முஸ்லிம்களை அங்கே குடியேற்றி, தமிழில் ஒரு பட்டயமும் வழங்கினான். அம்மன்னன் அவர்களை ‘மரக்கலராயர்’ என அப்பட்டயத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளான். பிற்காலத்தில் அப்பதமே ‘மரக்காயர்’ என மருவியது.

மரைக்காயர்-மரைக்கார் என்னும் பெயாகள் மிகப் பழமையான காலம் தொட்டே கண்டிய முஸ்லிம்களிடையே காணப்படுகின்றன. அக்குரணையில் வாப்பி மரைக்காயர்லா கெதர என்னும் வம்வாவளிப் பெயரொன்று உள்ளது.[3] கம்பளை யுகத்தில், அங்கு அரசாட்சி பண்ணிய மூன்றாம் விக்கிரமபாகு (1357-1374) என்ற மன்னனைத்

பி.கு.1: 1901ம் ஆண்டுள் குடிசை மதிய்ப்புமிகு தம்புனுவெவ(ம.க)யில் மொத்த சனத்தொகை 172 பேர் அதில் 171 பேர் முஸ்லிம்களாவர். பள்ளி போருவ (ம.க)யில் 121க்கு 117 பேர் முஸ்லிம்கள்.

பி.கு.2: கலப்பிடிய - மரக்கலகமையில் மொத்த சனத்தொகை 83 பேர். அதில் 75 பேர் முஸ்லிம்களாவர்(1901ம் ஆண்டு கணக்கணிப்பு) 1891 இல் இங்கு சனத்தொகை 63 பேர் மாத்திரமே

தமது பாண்டித்தியத்தால் கவர்ந்து, ஊழியம் ஆற்றிய ஒரு முஸ்லிம் கம்பளையில் அறக்கந்த என்னும் பகுதியில் காணிகளைப் பெற்றுள்ளார். கோட்டே மரைக்கார் என்பவரது வாரிக் என்பதாக இவரது பெயர், கி.பி.1707 இல் எழுதப்பட்ட, இக்காணிக்கான ஒர் ஒலைச்சவடியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.[4] இவ்வாறான பெயர்கள் முஸ்லிம்களிடையே இப்பகுதியில் பரவலாகக் காணப்பட்டன.

கண்டிய இராச்சியத்தில் மரக்கல என்னும் பொதுப்பெயர் வழங்கப்பட்ட ஒரு பிரதானமான காரணமாக, முஸ்லிம்கள் இங்கு மரக்கலம் வைத்து வணிகம் செய்வர்களாகவும், மரக்கலங்களை நிர்வகிப்பவர்களாகவும் இருந்துள்ளமையைக் குறிப்பிடலாம். இப்பிரதேசத்திற்குள் ஓயே மகாவலிகங்கை, சுதுகங்கை, அம்பன்கங்கை போன்ற பிரதான நதிகள் ஒடிக் கொண்டிருந்தன. இதன் கரையோரங்களிலே முஸ்லிம்களது ஆரம்ப குடியேற்றங்கள் அமைந்திருந்தன. வரலாற்று ஆசிரியர் வில்லெல் கைகளின் கூற்றுப்படி; அரேபியர்களின் குடியேற்றங்கள் இலங்கையில் அமைந்த உடனே மரக்கலங்களும் வந்திருக்கலாம் என்கிறார். கப்பல் செலுத்தும் அளவில் இந்நதிகள் விசாலம் பெற்றில்லா விடினும், சிறிய மரக்கலங்கள் இந்நதிகளை கடந்து செல்ல பயன்படுத்தப்பட்டன. முஸ்லிம்களின் ஆரம்பகால நதிக்கரை குடியேற்றங்கள் பல ஒட்டத்துறைகளாகக் காணப்பட்டன. சிங்களத்தில் ‘தொட்ட - தொட்டுபேல்’ என இத்துறைகளை அழைத்தார்கள்.

சப்பிரகமுவ மாகாணத்தில் கண்ணத்தொட்ட மடிகேகம முஸ்லிம்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட ஒரு படகுத் துறையாகும். குருகொடை ஓயவும், பிட்டிக்க ஓயவும் கலக்கும் இடத்தில் இது அமைந்துள்ளது. மிகப்புராதன காலத்திலேயே முஸ்லிம் வியாபாரிகள் இங்கு குடியேறி இருந்தார்கள். இது முற்காலத்தில் கண்ணன்துறை என அழைக்கப்பட்டது.[5] கம்பளைக் காலப்பகுதியில் நீர்வழிப்பாதைகள் வழியே முஸ்லிம்கள் வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் சடுப்டார்கள் எனக் கருத இடமுண்டு. உடபலாத்தையில் கொத்துமேலே, பள்ளே கம்பஹா புளத்கம வசமைக்குரியவர்கள் கம்பளை, எல்பிட்டிய மடிகே கிராமம் - நீர்வழிப்பாதையை புனர்நிர்மாணம் புரிதல், அணைகளை அமைத்தல் முதலான இராஜகாரியங்களை ஆற்றிவந்துள்ளார்கள். கண்டிய காலத்தில் இப்பகுதிகளில் முக்கிய பொறுப்புக்களை முஸ்லிம்கள் வகித்துள்ளமைக்கு அப்பிரதேசத்தில் காணப்பட்ட வம்சாவளிப் பெயர்கள் சிறந்த சான்றுகளாகும். கம்பள முகந்திரமை கெதர, எல்பிட்டியே முகந்திரம் வம்சாவளிப் பெயர்கள் இருக்கின்றன அவற்றுள்

சிலவாகும். கம்பளளக்கருகில் கருகமுவை என்பதும் மூஸ்லிம்கள் வசித்து வரும் ஆற்றங்கரைக் கிராமமாகும். அங்கு ஒரு வள்ளத்துறை அமைந்திருந்தமைக்கான தடயங்கள் அண்மைக்காலம் வரையில் காணப்பட்டன. பஸ்பாகே பிரதேசத்தில் பலன்தொட்ட என்ற இடத்தில் ஒரு படகுத்துறை (தொட்ட) இருந்தமைக்கான தடயங்கள் உள்ளன. இது ஒரு விசாலமான தேயிலைத் தோட்டமாகும். இது மேஜர் வெப்பை என்னும் ஒரு மூஸ்லிமுக்குச் சொந்தமானதாகும். இவ்வள்ளத்துறைக் கருகாமையில் ஒரு சிதறிய கல்வெட்டும் காணப்படுகிறது. விசாலமான மகாவளி கங்கையில் ஒரு கரையிலிருந்து மறுகரைக்குக் கடந்து செல்ல, மன்னர்கள் காலத்தில் பாலங்கள் இல்லாமையால் அவற்றைக்கடக்க மரக்கலங்கள் அவசியமாகவிருந்தன. மரக்கலங்களை நிர்வகிப்பவர்களை ‘தண்டல்’ எனத் தழியில் அழைப்பார். இப்பிரதேசத்தில் மொலதன்டே முஹன்திரமலே கெதர என்ற வம்சாவளிப் பெயர் உடையோர் வள்ளத்துறைகளில் சேவையாற்றியவர்களே எனும் கருத்து நிலவுகிறது. கருகமுவையில் இவ்வம்சாவளிப் பரம்பரையினரான மூஸ்லிம்கள் வாழ்கின்றனர்.[6] ‘மொலதன்டே’ என்பது ஒரு கிராமப் பெயராகும். என்றாலும் ‘தண்டல்’ என்னும் வாசகமும் அதில் காணப்படுவதை காணலாம்.

கண்டிய மன்னர்கள் காலத்தில் படகுத்துறைச்சேவை ஒரு பிரதான கருமீட்மாக இருந்தது. கண்டிய தலை நகர் செங்கடக்கலை இராஜதானியைச் சூழ ஒடிக் கொண்டிருந்த மகாவளி கங்கை ஒரு பிரதான காப்பரணாகக் கருதப்பட்டது. நகருக்குள் நுழைவதென்றால் பிரதான படகுத்துறைகளினாடகவே நுழைய வேண்டி இருந்தது. இவ்வாறு நான்கு துறைகள் காணப்பட்டன. அவை நான்கு ‘கங்தொட்ட’ என அழைக்கப்பட்டது. அதில் கண்ணாறுவ துறையைச் சூழ மூஸ்லிம் குடும்பங்கள் வாழ்ந்தன. அத்துறையில், மூஸ்லிம்கள் இராஜகாரியம் புரிந்தார்கள் என கூறப்படுகின்றது. ‘ஓறுவ’ என்ற பதம் சிங்களத்தில் வள்ளத்தைக் குறிப்பிடப்படும் பதமாகும். நான்கு கங்தொட்டயில் கட்டுகள்தொட்ட என்னும் வள்ளத்துறைக்கு ஹாரிஸ்பத்து வாசிகள் வள்ளங்களை வழங்கினார்கள் என சேர் ஜோன் டொயிலி குறிப்பிடுகின்றார். ஹாரிஸ்பத்துவையில் மரைக்காயர் (மரக்கலம் வைத்திருந்தவர்) என்ற பெயர் கொண்டவர்கள் வாழ்ந்தமைக்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. அது போல், அலுத் கங்தொட்ட, லேவெல்ல என்னும் இரு படகுதுறைகளுக்கும் தும்பரைவாசிகள் வள்ளங்களை வழங்கினார்கள். இந்த வள்ளத்துறைகள் தொடர்பான இராஜகாரிய மாற்றியவர்களுக்கு நிலபுலன்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அவர்கள் தங்களது தேவைகளை

அடைந்து கொள்ளும் நோக்கிலே இச்சேவையைச் செய்தனர். கண்டி இராச்சியத்தில் இவ்வாறு சலுகைக்காட்டப்பட்ட கூட்டத்தவர் மூஸ்லிம்களேயாவர். கண்டி இராச்சியத்தின் நீர்ப்பாதைகளின் மூலம் மரக்கலங்களைப் பயன்படுத்தி மூஸ்லிம்கள் வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டதால் அவர்கள் ‘மரக்கல்’ என்னும் பெயர் பெற ஒரு காரணமாக அமைந்தது எனக் கூறலாம். தவளாம் மாடுகளின் மூலம் கொண்டுவரப்பட்ட பொருட்களை வள்ளத்துறைகளில் இருந்து மரக்கலங்களைப் பயன்படுத்தி அக்கரைக்கு மூஸ்லிம்கள் எடுத்து சென்றிருக்கலாம் என கருதலாம்.

‘ஹங்ஸ சந்தேஸய்’ எனும் சிங்கள காவியத்தில் நீர்வழிபாதை வியாபாரிகள் பற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவை மூஸ்லிம்களையே குறிப்பிடுகின்றவையாக உள்ளன. அத்துடன், ‘மரக்கல்’ என்ற பெயரால் சிங்களவர்கள் மூஸ்லிம்களை அழைப்பதற்கு காரணமாக அமைந்தது மாவறைக்கப்பட வே என்னும் வாசகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூறப்படும், மரபுக்கதையின் படியாகும் என்ற கருத்தும் சிங்கள-மூஸ்லிம்கள் மத்தியில் நிலவுகிறது.

அறபிப் பொதுப் பெயர்கள்

மூஸ்லிம் ஆண்களின் பெயர்களில் ஒரு நூற்றாண்டு முற்பட்ட காலத்தில் பொதுவாக எல்லாப் பெயர்களிலுமே வெப்பை என்னும் அரபிப்பதம் இருந்துள்ளது. அதனால், சேர் அலக்சாண்டர் ஜோன்ஸ்டன் என்ற வரலாற்று ஆசிரியர் சோனகரை வெப்பைகள் எனக் குறிப்பிகின்றார்.[7] இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, பழமையான மூஸ்லிம்களின் குடியேற்றம் அமைந்த, ஒர் ஊரான மாத்தளை கொங்காவலையில் (பண்ணகாமம்), 1870-1890 ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மூஸ்லிம்களது ‘லெப்பைகள்’ எனப் பெயர் கொண்டிருந்தவர்களது விபரங்கள் வருமாறு; வாப்பு வெப்பை கதீபு அஹமது வெப்பை, அகமது வெப்பை ஆலீம் அபிபு முகம்மது, முஹம்மது வெப்பை மரைக்கார், வாப்பா நையினா வெப்பை, முஹம்மது அசனா வெப்பை, அகமது மீரா வெப்பை, மீராகண்டு விதானே பைக்கீர் வெப்பை, மகமமது வெப்பை ஆலீம், அபி முகம்மது வெப்பை, வாப்பா நையினா வெப்பை காதிருசாகிபு, கதீபு அப்துல்கப்பார் வெப்பை, அப்துல் கூழ் வெப்பை, அசன் மீரா வெப்பை, சின்னத்தும்பி ஆராட்சியார் உமர் வெப்பை, உதுமாலெவப்பை விதானே தம்பி வெப்பை, பக்கீர் தம்பி வெப்பை, வெப்பை விதானே தம்பி வெப்பை, அகமது முகிய்யதீன் வெப்பை, செய்யது அகம்மது வெப்பை, அகமது மீரா வெப்பை அத்துடன், நூற்று வெப்பை,

கலைமான் வெப்பை, சாகுனா வெப்பை, மாப்பிளை வெப்பை, வெப்பைத்தம்பி, அழுபக்கர் வெப்பை என்போர் இங்கு வாழுந்தவர்களின் சிலராவார். (ஆதாரம்:- சன்னஸ், பழைய காணி உறுதிகள், ஒலைகள் போன்றவற்றை பதிவு செய்தற்கான சட்டம் 20.10.1866க்கு பின்னர் எழுதப்பட்ட காணிப் பதிவுகள்) ஒரு மூஸ்லிம் மற்றொரு மூஸ்லிமை அழைக்கும் போது இதோ ‘அடிப்பிணிந்தேன்’ என பொருள்படும் வெப்பைக்கும் என மறுமொழி கூறுவது முற்கால அரபியர்களின் வழமையாக இருந்து வந்தது. அதனால், மூஸ்லிம்கள் வெப்பை என்றும் அழைக்கப்படலானார்கள். ‘தோழர்’ எனப் பொருள்படும் சாஹிப் என்ற பெயராலும் மூஸ்லிம்கள் அழைக்கப்பட்டார்கள். அதனால் சாஹிப் என பெயர் கொண்டோரும் அதிகமாக இருந்தார்கள். இப்பிரதேசத்தில் நயனார் என்ற பெயரையும் அனேக மூஸ்லிம் பெயர்கள் கொண்டிருந்தன. இப்பெயர் இந்தியாவின் குருகுலத்தைச் சேர்ந்த ஆண்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. பெயர்களில் அகமது என்றும் பெயர் கூடுதலான மூஸ்லிம்களிடம் காணப்பட்டன. இந்தியாவில் ஒரு சனக்கணக்கெடுப்பின்போது ‘மூஸ்லிம்கள்’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘அகமது’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

சிங்களப் பெண்களிடையே காணப்பட்ட ‘மெனிகே’, ‘குமாரி ஹாமி’ என்றும் பெயர்களை போன்று மூஸ்லிம் பெண்களுக்கு நாச்சியார், உம்மா என்ற பொதுப்பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன. கிராமத்துச் சிங்களவர்கள் மூஸ்லிம் பெண்களை ‘ஷஷ்’ என அழைக்கும் வழக்கம் இன்றும் காணப்படுகின்றது. இது ‘நாச்சியார்’ என்றதில் நின்றும் திரிபு பெற்ற ஒரு பதமாகக் கருதலாம்.

தமிழில் பொதுப் பெயர்கள்

தமிழர்களின் சமூக அமைப்பில் காணப்பட்ட பெயர்களைப் போன்றே, மூஸ்லிம்களும் சில பெயர்களைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளார்கள். கண்டிய மூஸ்லிம்களின் சில வம்சாவளிப் பெயர்கள் கூட இவ்வாறு அமைந்துள்ளன. பாத்ததும்பறை உடதளவின்னை கிராமத்தில் சீனன் புள்ளையார்லாகே கெதர[8] எனவும் மடவளை மடிகேயில் பெரிய தம்பி குருஞ்னேஹோலையே கெதர[9] எனவும் வம்சாவளிப் பெயர்களைக் கொண்ட மூஸ்லிம்கள் வாழுந்து வருகின்றனர். அக்குறணையில் கணக்கு புள்ளேலை கெதர என்ற பரம்பரைப் பெயர்[10] இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. பொதுவாக, மூஸ்லிம்கள் பயன்படுத்திய தமிழ் பெயர்கள் வரிசையில் தம்பி, பிள்ளை என்றும் பெயர்களையே அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள் எனக்கற்றலாம். ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் வழக்கில் இருந்த சில மூஸ்லிம் பெயர்களை எடுத்து நோக்கின்;

அஷுத்கெதர கார்தம்பி (1921)

யாஹுலேதென்னே நமிதேலாகெதர மம்மது தம்பி (1872)

மாவுக்க முகந்திரம் சீனின்துதம்பி(1877)

ஹெட்டிபொல் கெதர தம்பி கண்டு (1878) போன்ற பெயர்களிலும் அகமது தம்பி, முகம்மது தம்பி, குஞ்சுதம்பி, மரைக்கார்தம்பி, பக்கர்தம்பி, சீனித்தம்பி, தம்பிலெப்பை, தம்பியன் (பி.கு) என்பன போன்ற பெயர்களில் தம்பி என்ற தமிழ் பெயரையும் சேர்த்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். மூஸ்லிம்களுக்கு உரித்தான காணிகள் சில தமிழை வத்து (தம்பியன் தோட்டம்) என அழைக்கப்படுவதைக் காணலாம். கொத்தமலை பிரதேசத்தில் மரக்கலகம் என்ற கிராமம் தம்பிளை என அழைக்கப்பட்டதாக A.C லோரி என்பவர் குறிப்படுகிறார். ‘தம்பி’ என்ற தமிழ்ப் பதம் குடும்பத்தில் ஓர் இளைய சகோதரனைக் குறிப்பிடும் சொல்லாகும். தமிழ் நாட்டில் சேதுபதி என்ற மன்னர்கள் காலத்தில் (1605), சேதுபதியின் அன்பிற்கு பாத்திரமானவர்களுக்கு, “தம்பி” என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. கண்டிய மன்னனுடன் கிட்டிய தொடர்பு பூண்டிருந்த வள்ளல் சீதக்காதி அவர்கள் “விஜயரகுநாத தம்பி” என அழைக்கப்பட்டார்.

சிங்கள சமூகத்தினர் மத்தியிலும் மூஸ்லிம்களை தம்பி எனவும் தம்பினா எனவும் அழைக்கும் வழக்கமிருப்பதைக் காணலாம். இது மூஸ்லிம்கள் இகழ்வுடுத்தும் ஒரு பதமாக கருதப்பட்டாலும், இத்தம்பி என்றும் பெயர் கண்டியை அரசாண்ட தமிழ் மன்னர்களால் மூஸ்லிம்களுக்கு வழங்கிய பட்டமாகவோ அல்லது ஆரம்ப மூஸ்லிம்களது தாய்மார்கள் சிங்கள இனத்தவராகையால் அத்தொடர்பின் மூலம் ஏற்பட்ட ஒரு பெயராகவோ இதனைக் கருதலாம். மூஸ்லிம்கள் சிங்களப் பெண்களை மணந்ததனால் அவர்கள் இழிகுலத்தவராகக் கருதப்படவில்லை. அவர்கள் தங்களது மார்க்கத்தில் பிடிப்பாக இருந்ததனாலேயே சிங்கள குலவழக்கின் படி தாழ்ந்த இனமாகக் கணிக்கப்படலானார்கள். ‘தம்பி’ என்ற பதத்தில் காணப்படும் இகழ்வுத் தன்மை கண்டிய குல அமைப்பில் ஏற்பட்டதொன்றாகக் கொள்ளலாம்.

மற்காலத்தில் சிங்களவர்களுடன் அன்னியோன்யமாகப் பழகியவர்கள் மூஸ்லிம்களாகவே இருந்தார்கள். கிராமங்கள், வீடுகள் தோறும் சிங்கள சமூகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர்களாக மூஸ்லிம் வியாபாரிகள் இருந்தார்கள். இவர்களைத் தொடர்பு படுத்தி உருவெடுத்த சிங்கள முது மொழிகள் இன்றும் கூறப்படுகின்றன.

பி.கு: அபியூர்த்தியினர்கள், மாந்தனை கொங்காலவளை ஊரில் 1870-1890 ஆண்டு காலம் பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள்(தோ/குத்தமா முருகேகப்பள்ளையின் காணி உறுதிதாகுதிள்)

தம்பியின் தொப்பி போல (நிலவிலே வைக்கிய விடை) தம்பிக்கு பன்றி இறைச்சி போல (நிலவில் உரை கூட விடை) என்பது போன்ற மரபுவழிகளில் முஸ்லிம்கள் ‘தம்பி’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார்கள். முஸ்லிம் பெண் மணிகளும் தமிழ் உச்ச சரிப்புள்ள பெயர்களைக் கொண்டிருந்தார்கள். தங்க உம்மா, சின்ன உம்மா, செல்ல உம்மா, தங்கச்சி என்பன அவற்றுள் சிலவாகும்.

ஆங்கிலத்தில் பொதுப் பெயர்கள்

முஸ்லிம்கள் மூர் (Moor) என்னும் பெயரால், போர்த்துக்கேயர் இலங்கையைக் கைப்பற்றிய காலத்திற்கு முன் பிரூந் தே அழைக்கப்படுகின்றார்கள். ஆங்கிலேயரது ஆட்சிகாலத்தில், முஸ்லிம்கள் முகம்மதியர் என அழைக்கப்படலாயினர்.

- 1) அசீ ரங்கலா - 89 8
- 2) SL/N.A. SERVICE TENURES REGISTOR (1872) KRUNAGALA P. 947, 1152 and 1242
- 3) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு P. 7117
- 4) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற வழக்கிழக்கம் 46001 இல் இவ்வோலைச் சுவடியின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு ஒன்று இணைக்கப்பட்டுள்ளது.(1930)
- 5) சிலை ரீக்வேஷன் - Vol - 6 - 190
- 6) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற வழக்கு இல. L 176(வழக்காறி)
- 7) CEYLON GAZETTEER - ISLAND OF CEYLON - P 256.
- 8) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற மரணக்சொத்து வழக்கு இல. T 4158
- 9) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 6032 காணி உறுதி 687 (22.9.1873)
- 10) கண்டி மாவட்ட நீதிமன்ற பிரிவிடல் வழக்கு இல. P 8498 காணி உறுதி. 4276 (21.9.1943)
- 11) A GAZETTEER of the CENTRAL PROVINCE of CEYLON
A. C. LAWRIE - P 819

கவனிக்க!

இந்நாலில், தடுத்த எழுத்துக்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பெயர்களும், விளக்கங்களும் அவை திரட்டப்பட்ட காணி உறுதிகளிலும், ஏனைய ஆதனங்களிலும் காணப்பட்ட அதே மொழி வடிவில் கியன்ற வரையில் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன.

- ஆசிரியர் -

வேட,
பிரத்திவரங்கள் குறை பிரத்திவரங்கள்
ஒன்றை நிறுத்த விவர பரிவர்த்தனை.

தலைவர்,
கிளை செல்லாதரங்கள் வெதடி தொல
பனிவிவிட யூதுகள் - நெ
மஞ் பாதுமை.

ஒருவர் கிளையர், வெடி -
பிரத்திவரங்கள் குறை கிளை செல்லால்
ஒன்றும் முன் குறித்து
ஏவை பரிவர்த்தனை வே.

— ர. எஸ். கிருஷ்ண (உரை)
ஏவை வைது பரிவர்த்தனை.

கிழு,
முன்னிம்கணப் பற்றி முன்னிம்கள்
அறிய வேண்டிய பிற்புதாரு அத்தியாயம்
ஒரும்.

அத்தோடு,
சிஸ்கள் சகோதரர்களுக்கும் கிந்தக்
செய்தி சென்றவடிய வேண்டும் - என்பது
எனது அபா.

ஏவைனில், கிழு -
முன்னிம்கணப் பற்றிச் சிஸ்கள் சமூகத்தவர்
அறிவு பெற வேண்டிய
ஒர் அத்தியாயமும் ஒரும்.

— க. எம். நாசிமுகான் (உரையர்)
ஏவை வைது பரிவர்த்தனை

Rs. 150/-